

Devrime ve sosyalizme adanmış yarım yüzyıl

Teslim Demir yoldaş şahsında Türkiye devrimci hareketi yarım asırlık bir çınarını yitirdi. Burada en genel çizgiler halinde özetlenen yaşamı bunun tanığıdır. Yitiri-

len, '60'lı yıllardan 2010'lara çok sayıda devrimci kuşağa yoldaşlık etmiş ve son nefesine kadar da hep devrimci kalmış, örneğine artık çok rastlanmayan türden bir değerli insandır. Onun vasiyetini dev-

rimci siyasal çalışma ve mücadele içinde ete kemiğe büründürmek, geçmiş devrimci kuşakların emeklerini gelecekte yaşatabilmenin de biricik gerçek yoludur partimiz için. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 16
1 Ekim 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak80.net

Yakalanması gereken halka...

Sınıfa karşı sınıf!

3

Metal işçisi ancak birliği ve mücadelesi ile kazanabilir!

MESS TİS sürecinde görüşmeler başladı. Hangi tarafın kazanacağını ise metal işçilerinin tabandan birliği, mücadelesi ve iradesi belirleyecek.

6

Saray rejimi Kıdem Tazminatı'na göz dikti

AKP-MHP koalisyonunun hazırladığı, AÖVP'de yer alan "tamamlayıcı emeklilik sistemi" ile Kıdem Tazminatı hakkının gaspı bir kez daha gündeme geldi.

19

Af Örgütü raporu: Devlet şiddeti artıyor!

Hak ve özgürlükleri koruyabilmenin tek yolu, sisteme muhalif olan tüm ilerici-devrimci toplumsal güçlerin birleşik, meşru bir direniş hattı örmeleridir.

Çin-Suriye "stratejik ortaklığı" -A. Engin Yılmaz

S.17

Dağlık Karabağ ve çatışma- A. Vedat Ceylan

S.24

Yakalanması gereken halka:

Sınıfa karşı sınıf!

Toplum yaşamında öne çıkan gündem ekonomik-mali kriz ve yarattığı çok yönlü sorunlar olsa da, siyaset arenasını büyük oranda düzen cephesinin gündemleri işgal ediyor. "Yeni" Anayasa tartışmaları, yaklaşan yerel seçimler, düzen muhalefetine yaşanan kriz, gerici-faşist rejimin yoğunlaşan ideolojik-kültürel saldırıları vb. başlıklar, bugün işçi ve emekçilerin yaşamlarında ve gündemlerinde genişçe bir alanı kaplıyor.

Kimisi sermaye cephesinin ihtiyaçları üzerinden kimisi ise toplum yaşamına bizzat düzen tarafından dayatılan siyasal gündemler, yaratacağı toplumsal sonuçları açısından elbette belli bir önem taşıyor. Zira, ister suni olarak toplumu meşgul etmek için ortaya atılsın (seçim dönemi boyunca iktidar ve muhalefetin aralıksız olarak gündemde tuttuğu zirvalar örneğinde olduğu gibi) isterse gerici-faşist iktidarın ve sermaye düzeninin politik hedeflerine ulaşmak için gündemine aldığı uygulamalar olsun ("Yeni" Anayasa vb.) tümü de sınıf ve emekçilerin yaşamına doğrudan etki ediyor, bugünden yarına bir dizi sonuç yaratıyor. Dahası, işçi sınıfı ve emekçilerin politik mücadeleden uzak ve edilgen konumda olduğu günümüz koşullarında, siyasal gelişmelerin ve olayların ana aktörleri, demek oluyor ki sürecin belirleyicileri de düzen cephesinin şu ya da bu kesimi oluyor. Sınıf ve emekçiler bu eksenle taraflaştırılıyor, son tahlilde öyle ya da böyle düzen siyasetinin yedeğine alınıyor. Toplumsal yaşamda "dikey yarıma" olarak tanımlanan durum, tam da bu zemin üzerinden döne döne üretiliyor. En nihayetinde bunun kendisi sınıfsal eksende sağlıklı bir ayrışmanın ve karşı karşıya gelişin önünde bir büyük engelle dönüşüyor.

Yaklaşmakta olan yerel seçimler vesilesiyle bu gerçeğe bir kez daha tanıklık

ediyoruz. Yerel seçimler üzerinden vaatler, karşılıklı karalamalar ve türlü demagogiler havada uçuşurken; toplum ittifak tartışmalarıyla, koltuk pazarlıklarıyla düzen siyaseti etrafında bir kez daha mobilize edilmeye çalışılıyor. Ne yazık ki, reformist sol hareketin önemli bir kesimi de bu bağlamda sermaye düzeninin deşirmesine su taşıyor.

SIYASAL GELİŞMELER, SINIF GÜNDEMLERİ VE POLİTİK MÜDAHALE

Her ne kadar seçim gündemi ön planda dursa da düzen siyasetinin ajandasında yer alan bir dizi önemli-önemsiz başlık, işçi ve emekçilerin gündemini fazlasıyla meşgul etmekte, devrimci sınıf bilincinden ve örgütlülüğünden yoksun olan emekçilerin dikkatlerini sınıf mücadelesi alanından uzaklaştırmaktadır. Bu olgu, sınıf devrimcilerinin ve toplumsal mücadele güçlerinin önüne ikili bir sorumluluk çıkarmaktadır.

Bunlardan ilki, her türden siyasal gelişmenin-gündemin sınıfsal karakteri ve arka planı üzerinden geniş emekçi kitleleri bilinçlendirmek, burjuva siyasetin maskesini indirmek ve bu perspektif doğrultusunda politik faaliyeti ve ajitasyonu güçlendirmektir. Toplumu oyalamak ve emekçilerin bilinçlerini dumura uğratmak için trol ordularının yarattığı gündem karmaşası da göz önüne alındığında; işçi ve emekçilerin dikkatini kriz, savaş, ulusal sorun, kadın sorunu, gerici-faşist rejimin sürüp giden siyasal-ideolojik-kültürel saldırıları vb. gerçek toplumsal-siyasal gündemlere çekmenin öneminin çok daha arttığı açıkça görülecektir. Bu nedenle, dönemin öne çıkan siyasal gelişmelerini "sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle politik mücadelenin ve işçi sınıfına dönük devrimci müdahalenin gündemleri yapabilmek güncel planda

büyük bir önem taşımaktadır.

İçinden geçilen sürecin bir diğer önemli sorumluluğu ise, sınıf hareketi içerisinde büyük oranda iktisadi-sosyal temelde öne çıkan gündemleri, siyasal gelişmelerle bir arada politik çalışmanın konusu etmektir. Kriz koşullarının ağırlaşmasıyla birlikte sınıf kitlelerinin gündelik yaşamında ortaya çıkan sorunlar yumağı iktisadi-sosyal temelli talepleri giderek öne çıkarmaktadır. Hayat pahalılığı, ağır çalışma koşulları ve düşük ücretler nedeniyle yaşamları çekilmez hale gelen işçi sınıfı ve emekçilerin, temel iktisadi-sosyal istemler üzerinden duyarlılığının artması bu gerçeği doğrulamaktadır. Bugün TİS süreçlerinde ya da olağan-tekil fabrika zeminlerinde gündeme gelen hareketlenmeler, işçi sınıfı içerisinde mayalanan bu duyarlılığın güncel plandaki yansımalarıdır.

Bu noktada; sınıfa dönük politik müdahalenin kapsamını iktisadi-sosyal sorunlar ile siyasal gelişmeleri bir arada ele alan, tüm bu sorunlar yumağının kapitalist düzenle bağını döne döne ortaya koyan bir çerçevede kurmak gerekiyor. Zira, işçi sınıfının politik bilincini ilerletmenin, bugünkü geriliğine devrimci bir içerikte müdahale etmenin yolu buradan geçmektedir. Bunun kendisi, bir yandan her türden iktisadi-sosyal sorunun kaynağında yer alan kapitalist düzeni, sistemi belirleyen üretim ilişkilerini, bu temel üzerinde şekillenen sömürü, sınıflar ve devlet gerçeğini işçi sınıfı ve emekçilere gündelik olgular üzerinden anlatmak sorumluluğuna işaret eder. İşçi sınıfının bugün için öne çıkan, mücadele arayışına giren kesimlerinde asgari bir sınıf bilinci oluşturabilmek bu sorumluluğun ne denli başarıyla yerine getirildiği ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Öte yandan; savaş, ulusal sorun, siyasal gerici, faşist baskı, hak ve özgürlükleri

hedef alan saldırılar, kadın sorunu, çevre sorunu vb. siyasal-toplumsal gündemleri devrimci sınıf perspektifi üzerinden sınıfa taşımak, siyasal sınıf çalışmasını tüm bu gündemlerin kapitalist sömürü düzeniyle bağını kuran bir hatta oturtmak işçi sınıfına politik müdahalenin bir diğer önemli alanını oluşturmaktadır.

Krizin çok yönlü faturasının kabardığı şu dönemde, işçi sınıfı içerisindeki hoşnutsuzluğun giderek büyüyeceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Fakat bu öfke, bilinçli ve örgütlü bir sınıf tutumuna dönüşmediği koşullarda ya içten içe kendini tüketen-çürüten bir rol oynayacaktır ya da farklı düzeyde kendiliğinden patlamalara yol açıp gerisin geri sönmünecektir.

Dolayısıyla, sınıf devrimcileri siyasal sınıf çalışmasının muhtevasını her adımda işçi sınıfının bilincini, örgütlülüğünü ve eylemini ileriye taşıyacak bir eksene oturtmalı, "sınıfa karşı sınıf" çizgisini faaliyetin merkezine koyabilmelidir. Bugünkü koşullarda ve hedef alanlarda öne çıkan, mücadele arayışına giren ve harekete geçme potansiyelleri artan sınıf bölüklerinin ileri unsurlarını bu bilinç ve çizgiye kazanma bakışıyla hareket etmelidir.

Tam da bu nedenle, önümüzdeki süreçte sınıf hareketinin iktisadi-sosyal gündemleri ile siyasal gelişmeleri bir arada ve bütünlüğü üzerinden ele almak; her türden toplumsal sorunu işçi sınıfının politik bilincini ve dolayısıyla eylemini ileri taşımak hedefiyle değerlendirmek büyük bir önem taşımaktadır. Bu alanda bugünden atılacak adımlar ve kat edilecek olan mesafe, elde edilecek olan kazanımlar ya da mevziler devrimci sınıf hareketi yaratma yolunda emin adımlarla yürümenin olmazsa olmaz koşuludur.

MESS TİS sürecinde görüşmeler başlıyor...

Metal işçisi ancak birliği ile kazanabilir!

Metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecek olan MESS Grup TİS süreci ilerliyor. Yaklaşık 150 bin metal işçisini doğrudan etkileyecek olan bu süreçte atılan adımlar, geçmiş dönemdekilerin bir kopyası niteliğindedir.

Özellikle 2015 Metal Fırtınası'nın ardından gerçekleşen TİS süreçlerine bakıldığında, yetkili sendikaların bir oldu-bitti ile metal işçisine dayattıkları ne ise, bugün de benzer şeyler tekrarlanıyor.

Şu an metal işçisinin içinde bulunduğu çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı, geçmiş TİS süreçlerinde adım adım yaratılmıştı. Bu TİS sürecinde de metal işçisi sözünü söylemezse eğer, sonuç yine çalışma ve yaşam koşullarının daha da ağırlaştırılması olacak.

MESS kapitalistleri, AKP-MHP rejimi ve sendikal bürokrasi, birlikte yarattıkları bu vahim tablonun devamını istiyor. Metal işçileri ise artık katlanılmaz hale gelmiş bulunan çalışma ve yaşam koşullarının değişmesini umuyor. Ancak istemek tek başına yeterli değil. Taraflardan hangisinin daha kararlı olacağı, değişimin yönünü de belirleyecek.

Metal fabrikalarında yetkili üç sendika TİS taslaklarını açıkladı. Sendikal bürokrasi metal işçilerinin somut talep ve istemlerine gözlerini kapatan, taslak hazırlama sürecinde olduğu gibi göstermelik adımlar atmak dışında metal işçilerini sürecin dışında tutan yaklaşımını sürdürüyor.

"MESS'in neyi ne kadar vereceği, maaş ölçek" vb. yaklaşımlarla hazırlanan taslakları, metal işçisine sefaleti dayatma planının bir parçası saymak gerek.

Göründüğü kadarıyla metal işçileri çevrilen oyunun farkındalar. Nitekim taslaklar fabrikalarda güçlü bir tepkiyle karşılandı ve koşullar gözetilerek enflasyon ve hayat pahalılığı üzerinden yenilenmesi talep edildi.

Ancak tepki göstermek sınırında kalan hareketlilik, fiili bir mücadele düzeyine sıçratılmadı. Bunu hayata geçirebilecek bilinç ve örgütlülük birikiminin yetersizliği, sendikal bürokrasinin bildiğini okumasını kolaylaştırdı.

"Sefalet devam" taslakları MESS'e teslim edildi, ilk görüşmeler 26 Eylül'de (bugün) başlayacak.

MESS ile yürütülen sözleşme sürecindeyiz...

Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

MESS ile yetkili sendikalar arasında imzalanacak 150 bine yakın metal işçisini kapsayan TİS sürecinin içindeyiz. Metal işçisinin yıllar içinde alım gücü düşerken çalışma koşulları ağırlaştı.

MESS, hükümet ve sendikal bürokrasi elbirliğiyle metal işçisini köleliğe mahkûm etti. Sözleşme sürecini, bu şekilde dur diyeceğimiz bir süreçte gövirmek bizlerin elinde. Öncü metal işçilerinin emek harcaması, insiyatifi eline alması, hakları olan almak için devrildi, fiili ve meşru bir mücadelenin işne girmesi gerekiyor. Boyun eğmemek, köleliği reddetmek için harekete geçme zamanı. Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

Ortak taleplerimiz etrafında kenetlenelim, mücadele edelim!

BUGÜN #DİRENMEZSEN YARIN #DİLENİRSİN

Metal İşçileri Birliği olarak biz bu sürecin içindeyiz. Bir parçasıya, bir tarafta. Bu artık herkesçe bilinen bir gerçektir. Metal işçileri bu düzene mahkûm değildir. Onu değiştirecek güçte sahibiz. Mesele bu gücün açığa çıkartılmasıdır. Sözleşme sürecini bu başarıyla ele almak ertelenemez sonumlu olduğumuzdur.

- İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!
- Mahsuplaşma değil, ek zam istiyoruz!
- Vergi oranları sabitlensin, yoksa emekçinin alım gücünün altındaki ücretlerden vergi alınmasın!
- Ücretlerimiz brütten değil netten hesaplanmasın!
- TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınmasın!
- Sözleşme görüşmeleri canlı yayınlanmasın!
- Metal işçilerinin onayı olmadan sözleşme imzalanmasın!
- İş saatleri kısıtlanmasın!
- İşsizler, sözleşmeli çalışma son bulsun!

MİB Metal İşçileri Birliği

0 542 843 16 01
0 545 932 32 05

Ekonomik krizin tüm yükü işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin üzerine yıkıldı. Saray iktidarının attığı adımlar ise bu yıkımı her geçen gün derinleştiriyor. Metal fabrikalarında çalışan işçiler de koşulların her geçen gün ağırlaşmasının huzursuzluğunu yaşıyor. Ortalama ücret asgari ücretin bir tık üstü seviyesine çekilen, ağır vergi yükü altında ezilen metal işçileri TİS sürecinden bir parça rahat nefes alarak çıkmak istiyor. İnsanca yaşanabilecek bir ücret talep ediyor. Artan enflasyon karşısında ücretlerini koruyabilecek bir güvence bekliyor. Metal işçilerinin vergi adaletsizliğinin yarattığı ağır yükün giderilmesi için vergi oranlarının sabitlenmesi, sosyal hakların kısıtlı düzeyden çıkartılarak ihtiyaçlara uygun hale getirilmesi vb. temel ekonomik/sosyal istemleri var. İşçiler bu taleplerini çeşitli yollarla dile de getiriyorlar.

Metal işçilerinin bu talepleri, Saray rejiminin hayata geçirdiği politikalarla tam anlamıyla çelişiyor. Seçimlerin ardından "rasyonel zemine dönen" ekonomi yönetimi işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomi, sosyal ve kültürel yaşamını tam anlamıyla harabeye çevirecek adımları peşi sıra atıyor. Ekonominin başına getirilen Mehmet Şimşek, atılan tüm adımlara Tayyip Erdoğan'ın tam destek verdiğini ifade ederken, Saray iktidarının tam bir mutabakatla ekonomik yıkımın icracısı olduğunun altını çiziyor.

"İç pazarı yumuşatmak, yabancı yatırımı teşvik etmek, ihracata dayalı büyüme, şirketlerin uluslararası rekabet

gücünü artırmak" şeklinde sıklıkla tekrarlanan sözler, AKP-MHP rejiminin hedeflerini oluşturuyor. Ekonomi programlarını, "orta vadeli hedefler" olarak ifade eden rejim, amacına ulaşabilmek için emekçilere yüklenmeye devam edecek.

"İç pazarı yumuşatmak" demek ülkede alım gücünü düşürmek demektir. Alım gücünün düşmesi ise işçi ve emekçilerin en temel insani ihtiyaçlarını dahi karşılayamadığı bugünkü koşulların daha da ağırlaşması anlamına geliyor. Güya kimse bir şey alıp satmaz ise enflasyon düşecekmiş! Saray iktidarının ikide bir çıkıp sabır telkin etmesi bundan. Bir avuç burjuva asalak ve onların iktidardaki temsilcileri ülkenin tüm kaymağını oburca tıkların milyonlarca işçi ve emekçinin açlık ve sefaleti yaşıyor olması madalyonun iki yüzünü oluşturuyor. Bu öyle tek başına "kriz oldu, ekonominin dengesi şaştı" meselesi değil; sermayenin emekçilere bilinçli ve hedefli şekilde ekonomik/sosyal yıkım dayatmalarının sonucudur. Sermayenin tek adam diktatörlüğünün ekonomi yönetiminin temel hedeflerinden biri bu tablonun kalıcı hale getirilmesidir.

"Yabancı yatırımı artırmak, ihracata dayalı büyümeyi teşvik etmek, şirketlerin uluslararası rekabet gücünü artırmak" ise yukarıda söylenenlerin bir tamamlayıcısı olarak saptanan hedeflerdir. Türkiye'yi "yabancı sermaye için cazip yatırım ülkesi" haline getirme çabası, üretim maliyetlerinin düşürülmesidir aynı zamanda. Üretim maliyetlerini düşürmek ise temelde işçi maliyetinin, öncelikle ücretlerin azaltılması demektir. Ucuz işçilik,

çalışma sürelerinin ve koşullarının ağırlığı yabancı sermaye için "cazip koşullar" olarak öne çıkartılıyor. Ucuza ve değeri sürekli düşen TL üzerinden verilen kuru maaş karşılığında ürettirip, döviz karşılığında ihracat yaptırma vaadiyle sermayenin vahşi iştahı kabartılıyor. "Ucuza çok üretirsek, pazarda çok satarız. Uluslararası rekabet gücümüz de güçlenir" diyorlar. Güya bu yolla ülkeye döviz girişi sağlanacak, içerde "para bolluğu olacak", ekonomi "rahat bir nefes alacak". Bunu bir de ülkenin her karış toprağını satarak sağlamaya çalışmışlardı. 21 yıllık AKP/ AKP-MHP iktidarının yarattığı vahim sonuçlar ise ortada.

Evet Saray iktidarının ekonomi hedefleri bunlar ve milyonların değil, kapitalist patronların kârlarını arttırmayı esas alıyor. MESS ile başlayacak TİS görüşmelerinin genel içeriğini de bu belirleyecek. Saray rejimini arkasına alan MESS kapitalistleri düşük ücret, sosyal hakların kısıtlanması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması vb. dayatmaları bu hedeflerle bütünlüklü olarak masaya koyacak.

Metal işçilerinin talepleri ile AKP-MHP iktidarının sermayenin ihtiyaçları üzerinden dayattığı hedefler arasında bulunan doğal tezatlık, gerilimin ve TİS sürecindeki esas mücadelenin eksenidir durumundadır. Başta söylediğimizi tekrarlayalım: Hangi tarafın kazanacağını ise metal işçilerinin tabandan birliği, mücadelesi ve iradesi belirleyecek. Kendiliğinden bir şeylerin değişmesini beklemek, MESS patronlarının "vicdana gelmesini" düşlemek ölümcül bir hata olacaktır.

MESS patronlarının değnekçiliğini yapmak dışında bir meziyeti olmayan ve bunu birçok kez somut icraatlarıyla kanıtlamış bulunan sendikal bürokrasiden adım atmasını beklemek de ham hayaldir. Ortada çıkar ve istemler temelinde taban tabana zıt iki bakış ve yaklaşım var ise bu bir tarafın lehine çözülmek zorunda. Saray rejimi, MESS patronları ve sendikal bürokrasi karşı tarafta, metal işçileri bu tarafta. Bu tarafın/işçi sınıfı tarafının kazanması için fabrikalarda örgütlenmek, taleplerimize sahip çıkmak ve üretimden gelen gücün kullanılması da dahil mücadeleyi şimdiden ilmek ilmek örmek dışında bir seçenek bulunmuyor.

MESS ile yürütülen sözleşme sürecindeyiz...

Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

MESS ile yetkili sendikalar arasında imzalanacak 150 bine yakın metal işçisini kapsayan TİS sürecinin içindeyiz. Metal işçisinin yıllar içinde alım gücü düşerken çalışma koşulları ağırlaştı.

MESS, hükümet ve sendikal bürokrasi elbirliğiyle metal işçisini köleliğe mahkûm etti. Sözleşme sürecini, bu gidişe dur diyeceğimiz bir sürece çevirmek bizlerin elinde. Öncü metal işçilerinin emek harcaması, inisiyatifi eline alması, hakkı olanı almak için örgütlü, fiili ve meşru bir mücadelenin içine girmesi gerekiyor. Boyun eğmemek, köleliği reddetmek için harekete geçme zamanı.

Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

SÖZLEŞME SÜREÇLERİNİ NASIL ELE ALMAK GEREKİR?

Toplu iş sözleşmesi işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı zorlu mücadelelerle kazandığı bir hak. Ortak taleplerimiz için toplu bir şekilde irademizi ortaya koyduğumuz, sınıf mücadelesinin önemli süreçleridir. Emegin korunması mücadelesinde önemli bir yer tutarlar. Gelenin yerde sınıf mücadelesi yalnızca sözleşme süreçlerinden ibaretmiş algısı hâkim. Maalesef işçiler de çoğu zaman sınıf mücadelesini sözleşme süreçlerinden ibaret görüyor. Öncelikle bu bakıştan çıkılmalıdır. Sözleşme süreçleri elbette önemlidir ancak sınıf mücadelesi onlardan ibaret değildir. Taleplerimizi, özlendirmemizi her dönem mücadelenin konusu yapabilmeli, "sözleşmeyi bekleyin" diyenlere karşı tavrımızı ortaya koymalıyız. Meselenin bir diğer yanı da sözleşme süreçlerinin yalnızca ücret talebine sıkıştırılmasıdır. MESS ile gerçekleştirilen sözleşmelerde ise son yıllarda sadece ilk altı aylık zamalara sıkıştırılmaktadır.

İnsanca yaşamaya yeten ücret talebi çok önemli olsa da sözleşme süreçleri çalışma koşullarından çalışma saatlerine, sendikal haklara kadar bir dizi konuyu da içeriyor. Ancak bunlar mücadelenin konusu haline getirilmeyip sözleşme kapsamında çoğu zaman gündeme bile gelmemektedir.

Sözleşme süreçleri yasal bir cendereye alınıyor. Grev hakkının kullanılmasının önündeki yasal engeller, prosedürler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda önümüze sürülüyor. Zaten güdük olan

MESS ile yürütülen sözleşme sürecindeyiz...

Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

MESS ile yetkili sendikalar arasında imzalanacak 150 bine yakın metal işçisini kapsayan TİS sürecinin içindeyiz. Metal işçisinin yıllar içinde alım gücü düşerken çalışma koşulları ağırlaştı.

MESS, hükümet ve sendikal bürokrasi elbirliğiyle metal işçisini köleliğe mahkûm etti. Sözleşme sürecini, bu gidişe dur diyeceğimiz bir sürece çevirmek bizlerin elinde. Öncü metal işçilerinin emek harcaması, inisiyatifi eline alması, hakkı olanı almak için örgütlü, fiili ve meşru bir mücadelenin içine girmesi gerekiyor. Boyun eğmemek, köleliği reddetmek için harekete geçme zamanı. Hakkımız olanı söke söke alma zamanı!

Ortak taleplerimiz etrafında kenetlenelim, mücadele edelim!

Metal İşçileri Birliği olarak biz bu sürecin içindeyiz. Bir parçasınız, bir taraftır. Bu artık herkesçe bilinen bir gerçektir. Metal işçileri bu düzene malikûm değildir. Onu değiştirecek güce sahiptir. Mesele bu gücün apğa çıkarılmasıdır. Sözleşme sürecini bu başla ele almak ertelenemez sorumluluğumuzdur.

- İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!
- Mahsuplaşma değil, ek zam istiyoruz!
- Vergi oranları sabitlensin, yoksulluk sınırının altındaki ücretlerden vergi alınmasın!
- Ücretlerimiz brütten değil netten hesaplınsın!
- TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınsın!
- Sözleşme görüşmeleri canlı yayınlınsın!
- Metal işçilerinin onayı olmadan sözleşme imzalanmasın!
- İş saatleri kısıtlanmasın!
- Tazeron, sözleşmeli çalışma son bulsun!

mibmetall
0 542 843 16 01
0 545 932 32 05

MİB Metal İşçileri Birliği

grev hakkımız AKP iktidarı döneminde toptan rafa kaldırılmak isteniyor. Grev yapılan yerlere müdahale etmekle, kendi dönemlerinde grevleri ortadan kaldırmakla övünen Erdoğan, yeminli bir işçi ve örgütlenme düşmanı olduğunu her seferinde ortaya koyuyor.

Sözleşme süreçlerini bütünlüğü ve siyasal özülüyle ele almak çok önemlidir. Ne sınıf mücadelesi ne de sözleşme süreçleri bizlere sunulan sınırlardan ibarettir. İşçi sınıfı en temel insani haklarına bile dışa dış bir mücadele ile sahip çıkabilir, en ufak bir kazanım bile ancak böyle elde edilebilir.

BU YIL HANGİ KOŞULLARDA SÖZLEŞME SÜRECİNE GİRDİK?

İşçi sınıfı için alım gücünün düştüğü, servet-sefalet uçurumunun derinleştiği, krizin faturasının farklı yollarla bizlere kesilmeye çalışıldığı, kazanılmış haklarımıza göz dikildiği bir süreçten geçiyoruz. Sermaye devletinin Mehmet Şimşek'le birlikte uluslararası sermayenin ve piyasaların ihtiyaçlarını gözetken, sermayeyi koruyan-kollayan, bütün yükün işçi sınıfının sırtına yüklediği bir dönem içindeyiz. Sermaye büyüyor. Büyüme rakamları

açıklanıyor. Ancak bu büyümeden işçi sınıfının payına sefalet düşüyor. Bu sefalet, hayat pahalılığı ve vergi yüküyle katmerleniyor.

Bu tablonun bir diğer yanını da grev yasakları, işçi direnişlerine, hak alma mücadelesine yönelik baskı politikaları, işten atma saldırıları oluşturuyor. Öte yandan toplumun dikey olarak bölündüğü, kutuplaştırıldığı bir gericilik dönemi içindeyiz.

Bu ne anlama geliyor? İşçi sınıfının bir sınıf olarak hareket etmesini engelleyen, onu bölen, kutuplaştıran politikaların tırmanması anlamına geliyor. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve sendikal bürokrasinin sermayenin ajanı olarak oynadığı rol de bunları tamamlıyor.

Böylesi bir dönemde sözleşme süreci, işçi sınıfının emeği, hakları, özgürlüğü ve geleceği için harekete geçtiği, mücadeleye atıldığı bir sürece dönüşebilirse, toplumda biriken potansiyeli de harekete geçirebilecek bir güç ortaya çıkacaktır. Metal işçilerinin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki zayıflıklar giderildiği ölçüde kazanım gelecektir. Bu kazanımı sadece maddi kazanım olarak değil, sınıfın mücadele dinamiğinin gelişmesi olarak dü-

şünmek gerekir. Bu başarılabilirse, kazanan yalnız metal işçisi değil tüm işçi sınıfı olacaktır.

METAL İŞÇİLERİNİN TALEPLERİ NELER OLMALI?

- İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz! Yoksulluk sınırının altındaki ücretleri kabul etmiyoruz!

Her ne kadar sözleşme süreçlerini ücret zammına sıkıştırmamak gerekir desek de "insanca yaşamaya yeten ücret!" talebi halen en önemli taleplerimizden birisidir. Eylül 2023 için dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 12 bin lirayı yoksulluk sınırı da 40 bin lirayı aşmış durumda.

MESS kapsamındaki fabrikalarda ortalama ücret asgari ücret düzeyindedir. On yıla kadar kıdeme sahip işçilerin ücreti asgari ücretin biraz üstündedir. Kâr rekorları kıran fabrikalarda ücretler yoksulluk sınırının yakınında bile değildir. Bugün yüzde 200'lük bir zam alınsa dahi, şu anki yoksulluk sınırının altında kalacaktır. Bir de sözleşmenin iki yıllık olduğunu düşünelim. Sözleşmede talep edilecek zamma bu gerçek esas alınarak bakılmalı. Sendikal bürokrasi "gerçekçi olmak lazım" demektedir? Bizce de ger-

çekçi olunmalıdır. Sermayenin rekorlar kırdığı gerçeğinin karşısında metal işçilerinin sefaletinin gerçeği durmaktadır. Mesele hangi gerçeği kendimize kılavuz edineceğimize. Birleşik Metal-İş, Türk Metal, Özçelik İş taslakları açıkladı. Üçü de metal işçilerinin taleplerini es geçti. Birleşik Metal ve TM 65 liraya çekme yapılacağını söylüyor. Zaten işe yeni giren bir işçinin saat ücreti 64,38'dir. Birleşik Metal-İş saat ücretine 77 lira zam isterken TM %80'lik bir zam istiyor. Özçelik İş ise 6 lira seyyanen üzerine % 80 zam diyor. TM, işe yeni giren bir işçi için saat ücreti 117 lira olsun diyor. Özçelik İş bi'tık fazlasını isterken Birleşik Metal-İş 142 lira olsun diyor. TM'nin taslağı üç yılını doldurmayan işçiler için 20-22 bin liralık çıplak ücrete tekabül ediyor. Ocak'ta asgari ücrete de zam geldiğini düşündüğümüzde asgari ücret düzeyi çok aşılmamış olacaktır. Sözleşmenin 2 yıllık olacağını ve taslaklarda da aksi belirtilmediğine göre bizleri TÜİK enflasyonuna mahkûm bırakmak istediklerini de unutmamak gerekir.

Her sene için istenen 2,5 ve 3 liralık kıdem zamları da sayısı sınırlı olan eski işçiler için olsa da toplamda temel bir ücret değişikliği sağlanmamış oluyor. Ayrıca kıdem zammı talebi ve özellikle TM'nin ve Özçelik-İş'in yüzdelik zam talepleri ile birlikte ücret makaslarını arttırarak işçilerin ortak mücadelesinin önüne geçmektedir.

- Mahsuplaşma değil, ek zam istiyoruz!

Meselenin bir diğer yanı, ocak ayında olduğu gibi bugün de işçilerin ek zam talebi oldu-bittiye getirilerek göz ardı edilmektedir. Herkes hatırlayacaktır. Ocak ayında asgari ücrete gelen zamlar beraber metal işçilerinin ücretleri asgari ücretin altında kaldı. İşçilerin ek zam talebi karşısında sendikal bürokrasi ve MESS adım atmak zorunda kaldı. Ancak attıkları adım göz boyamaktan başka bir şey değildi. Ek zam dedikleri asgari itibaren 5.000 liralık avans verilmesini istiyor. Ancak bunların ek zam ile uzaktan-yakından alakası yoktur. Her ikisi de sözleşme imzalandığında mahsuplaşmasını istiyor. Bunu da ek zam olarak yutturmaya çalışıyorlar. Metal işçileri bu oyuna gelmeyecektir.

TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınmalı!

İlk altı aylık zam ücret tartışmasının önemli bir parçasını oluştursa da, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylık dönemlerde TÜİK'in uyduruk enflasyon rakamlarına bağımlı sözde zamlar ile metal işçilerinin ücretleri gün geçtikçe erimektedir. Sözleşme kapsamında enflasyon rakamlarının esas alınacağı her yerde TÜİK'in değil, gerçek enflasyon rakamları esas alınmalıdır. Bu noktada çalışma yürüten

ENAG gibi kuruluşlara başvurulabileceği gibi temel tüketim maddeleri esas alınarak da bu hesaplamalar yapılabilir. Ancak bu şekilde ücretlerimiz korunabilir, kayıpların önüne geçilebilir.

- Vergi oranları sabitlensin, yoksulluk sınırına kadar vergi alınmasın!

- Ücretlerimiz brütten değil, netten hesaplanmalı!

Yıllar içinde asgari ücrete ve genel ücretlere yapılan zamlara oranla vergi dilimlerinde çok daha düşük artışlar oldu. Bu vesileyle vergi dilimleri ile işçi sınıfı büyük bir vergi yükünün altına giriyor. Sözde asgari ücretten vergi alınmıyor algısı yaratılsa da işçi sınıfı olarak kapitalistlerden çok daha fazla vergi veriyoruz. Bu, tartışmasız bir gerçektir. Yılın ilk aylarında yüzde 15 olan vergi oranı hızla artarak yıl sonu gelmeden yüzde 27'lere çıkıyor. Eriyen ücretlerimizden bir de iki katı vergi kesilmeye başlanıyor. Bu noktada vergi oranının sabitlenmesi, yoksulluk sınırına kadar vergi alınmaması, sözleşmenin brütten değil netten imzalanması talepleri önemlidir.

KADIN METAL İŞÇİLERİ: BİZ DE VARIZ!

Metal Grup TİS kapsamındaki işçilerin 15 bini kadın işçilerden oluşmaktadır. Bu süreçte de kadın metal işçileri mücadelede yerini almalı, kendi özgün taleplerinde ısrarcı olarak tüm işçilerin sahiplenmesi için çaba sarf etmelidir.

Kreş hakkı, 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesi, regl izni, fabrikalarda şiddetin ve tacizin önlenmesi talepleri sözleşme de yer almalıdır.

Yasada olmasına rağmen 150 kadın işçinin çalıştığı birçok fabrikada kreşler, çocuk bakım ve emzirme odaları açılma-

maktadır. İhtiyaç dahilinde kadın-erkek işçi ayrımı ve sayı gözetmeksizin 7/24 açık ücretsiz kreşler olmalıdır.

Çalışma saatlerinin kısaltılması, sözleşmeli-taşeron çalışmanın yasaklanması, sendikal eğitimlerin mesai saatleri içinde fabrikada yapılması gibi talepler de bizim için önemli bir yerde durmalıdır. Mesele sadece ücret meselesi de değildir. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları mücadelesi kapsamında emeğimize sahip çıkmamız gerekiyor.

METAL İŞÇİLERİ NELERE DİKKAT ETMELİ?

Ortak taleplerimizin arkasında sonuna kadar durmalı, kenetlenmeliyiz. Bunu yapabilmek, kazanana kadar grev iradesini koruyabilmekten geçer.

Üretimden gelen gücümüzü bütün engellemelere, yasaklara, baskılara, tehditlere rağmen kullanmaktan geçer.

Grev silahımıza sahip çıkacağız. Bunu yapmazsak bu savaşı kaybederiz. Bu savaşı kazanmak istiyorsak birliğimizi kuracağız, taban örgütlenmelerine yaslanacağız. Sendikalarımıza hâkim bürokratik işleyiş maalesef ki metal işçilerine de tesir etmiş durumdadır. Mücadeleyi temsilcilere, yöneticilere bırakmak, istenilen olmadığında istifa ederiz demek edilgen bir tutumdur. Metal işçileri inisiyatif almak zorundadır. Metal işçileri sözleşme masasında olmak zorundadır.

BUNU NASIL MI BAŞARACAĞIZ?

Fabrikalarımızda, bölümlerimizde ekipler, komiteler kuracağız. Fabrikalar arası iletişimi sağlayacağız. Her şeyin başı örgütlenmedir. Sözleşme sürecinde ne kazanacağımızı belirleyecek olan

örgütlülük düzeyimiz olacaktır. Lafı dolandırmaya gerek yok. Kendi örgütlerimize sahip değilseniz, MESS'e de sendikal bürokrasiye de iktidarın yasaklarına da boyun eğerez.

İkinci olarak, bizlere sınırlar çekerek mücadelemizin engellenmesine karşı fiili meşru mücadeleye yaslanacağız. Gücümüzü haklılığımızdan alacağız. Kim ne derse desin, biz adım atarsak, kararlı durursak kabul etmek zorunda kalacaklardır. Bu noktada sendikal bürokrasiye karşı uyanık olacağız.

Sözleşme görüşmelerini şeffaf bir şekilde yapılabilmesi için canlı yayınlanması önemlidir. Bizler adına nasıl bir pazarlık içinde olduğunu görmek hepimizin hakkıdır.

Söz-yetki-karar hakkımıza sahip çıkacağız. Bize sorulmadan, işçinin onayı olmadan sözleşmeyi imzalamalarına izin vermeyeceğiz. İmzalanırsa bile her şey bitmiş demek değildir. Biz bitti demeden hiçbir şey bitmez. Bunu herkes böyle bilmelidir.

Metal Fırtına'nın derslerini bilince çıkartmalıyız. Metal Fırtına bir yanıla metal işçilerinin neleri başarabileceğini ortaya koyarken diğer yanıla da bilinç ve örgütlülük düzeyini geliştirmesinin ne kadar önemli ve belirleyici olduğunu göstermiştir. Bu sözleşme sürecinde Metal Fırtına ruhuna ihtiyacımız olduğu ama onun dersleriyle de onu aşmamız gerektiği açıktır.

ORTAK TALEPLERİMİZ ETRAFINDA KENETLENELİM, MÜCADELE EDELİM!

Metal İşçileri Birliği olarak biz bu sürecin içindeyiz, bir parçasıyız, bir tarafız. Bu artık herkesçe bilinen bir gerçektir. Metal işçileri bu düzene mahkûm değildir. Onu değiştirecek güce sahiptir. Mesele bu gücün açığa çıkartılmasıdır. Sözleşme sürecini bu bakışla ele almak ertelenemez sorumluluğumuzdur.

- İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!

- Mahsuplaşma değil, ek zam istiyoruz!

- Vergi oranları sabitlensin, yoksulluk sınırının altındaki ücretlerden vergi alınmasın!

- Ücretlerimiz brütten değil netten hesaplanmalı!

- TÜİK verileri değil, gerçek enflasyon verileri esas alınmalı!

- Sözleşme görüşmeleri canlı yayınlansın!

- Metal işçilerinin onayı olmadan sözleşme imzalanmasın!

- İş saatleri kısaltılsın!

- Taşeron, sözleşmeli çalışma son bulsun!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Saray rejimi Kıdem Tazminatı'na göz dikti:

Belirleyici olan işçi sınıfının tutumu olacaktır!

Sermayenin bir dediğini ikiletmeyen gerici-faşist rejim, gözünü bir kez daha işçi sınıfının elde kalan son hakkı olan kıdem tazminatına dikti. AKP'nin başa geldiği ilk günden itibaren sermayenin istekleri doğrultusunda gündemine aldığı, ancak yeniden seçilme kaygısıyla gaspedemediği Kıdem Tazminatı, yeni ilan edilen üç yıllık "Orta Vadeli Program" (OVP) kapsamında hedefe çakılmış durumda.

Artan enflasyon ve zam furyalarıyla birlikte alım gücü her geçen gün daha da dip noktalara inen, açlık sınırının altında ücretlere mahkum edilen işçiler sessiz kaldıkça yeni saldırılar gündeme geliyor. Nitekim bu sefer, kısmen de olsa iş güvencesi sağlayan Kıdem Tazminatı da ellerinden alınmak isteniyor.

AKP-MHP koalisyonunun hazırladığı ve Saray beslemesi yandaş basın "çifte emeklilik" demagojileri eşliğinde topluma pazarladığı OVP'de yer alan "tamamlayıcı emeklilik sistemi" ile Kıdem Tazminatı hakkının gaspı bir kez daha gündeme geldi. İktidara geldiği günden beri Kıdem Tazminatı'nı gasp etmek için formül arayan AKP, şimdi MHP ile diğer şeriatçı-ırkçı suç ortaklarıyla birlikte bu saldırıyı gerçekleştirmeye hazırlanıyor.

İktidarını iyice pekiştiren dinci-faşist rejim kapitalistlerin yıllardır talep ettiği bu hamle için koşulların olgunlaşmış olduğunu var saymış olacak ki, saldırının startını verebildi. Ancak yerel seçimleri de atlatmak isteyen iktidarın bu planı 2024 yılının son çeyreğinde meclise taşıyacağı belirtiliyor.

AKP şefleri, işçi sınıfına yönelik gerçekleştirecekleri bu saldırıyı "işçiler tazminatlarını alamıyor" gibi demagojik argümanlar kullanarak yutturmaya çalışıyor. "İşçi celladı" suratlarını "işçilerden yana melek" kostümü ile örtmeye çalışıyorlar. Oysa ki Kıdem Tazminatı'nın gaspını isteyen işçiler değil TÜSİAD, MÜSİAD gibi kapitalist örgütlerdir. Tayyip Erdoğan'ın ekonomik saldırıların başına atıldığı Mehmet Şimşek'in geçmişte sarf ettiği şu sözlerle bakmak bile onların safını ve kirli niyetlerini anlamak için yeterlidir:

"Türkiye'de işgücü reform paketinin yapılması lazım. Kıdem tazminatının yeniden yapılandırılması lazım. Kısmi zamanlı esnek çalışmanın getirilmesi lazım ... Kıdem tazminatı konusunda dünyanın en yüksek yüklerinden biri Türkiye'nin

üzerinde."

Şimşek, bu saldırıya kılıf ararken de Kıdem Tazminatı'nın "işsizliğin sebebi" olduğunu iddia etmişti. Kapitalist sistemin kronik olarak ürettiği işsizliği Kıdem Tazminatı'na bağlayarak gülünç duruma düşmüştü. Zira az-bucuk ekonomiden anlayan hiç kimse bu kadar pespaye laflar etmez.

FAŞİST CUNTA DAHİ GASP EDEMEDİ

1980 askeri-faşist darbesinin şeflerinin dahi çok istediği ama gasp etmeye cesaret edemediği kıdem hakkı, o dönemde sadece bir tavan getirilerek sınırlandırılmıştı. 1975 yılında sermayenin istediği doğrultusunda asgari ücretin 7,5 katı olarak belirlenen, ancak 1979'da Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen bu tavan uygulaması darbenin hemen ardından yeniden yürürlüğe sokulmuştu.

Cuntacıların başta olduğu 1983 yılında ise kat sayı asgari ücretten kopararak memur maaşları esas alınacak şekilde düzenlendi. 1982'de asgari ücretin 7,5 katı olan tavan 4,7 katına düşürüldü. 2000'lerde asgari ücretin 3 katına düşürülen tavan AKP-MHP iktidarının özel çabalarıyla 1,75 kata kadar indirildi. Kat sayısının bağlandığı memur maaşlarına yapılan seyyanen zamlar ve iktidar eliyle düşük gösterilen enflasyon Kıdem Tazminatı oranını da yıllar içinde iyice eritti. Sonuç itibarıyla 12 Eylül darbesinden günümüze hem kıdem tavanının memur maaşlarına endekslenmesi hem de gü-

nümüzdeki gibi enflasyon rakamları üzerinden yapılan manipülasyonlar neticesinde Kıdem Tazminatı reel olarak ciddi oranda düşürüldü.

Ancak işçi sınıfının uğradığı bütün bu kayıplar sermayeye ve onu temsil eden AKP-MHP rejimine yetmemiş olacak ki cuntacıların dahi gelecek tepkilerden dolayı cesaret edemediği saldırıyı hayata geçirmek için pusuya yattılar.

İKTİDARA YENİ TALAN FONU!

Bu saldırı hayata geçerse en başta sınıfın iş güvencesi tamamen ortadan kalkmış olacak. İşten çıkarmanın hiçbir ek maliyeti olmayacağı için patronlar istedikleri zaman işten atma saldırılarını hayata geçirebilecek. TÜSİAD yönetiminin konuya dair geçmişte yaptığı açıklamada yer alan şu ifade niyetlerini açıkça ortaya koymaktadır:

"Ülkemizde kıdem tazminatı yükü ve işten çıkarma maliyetinin yüksekliği uluslararası karşılaştırmalarda da dikkati çekmektedir."

İşçi sınıfı, AKP-MHP rejimine karşı direnip bu saldırıyı püskürtemezse eğer esnek ve güvencesiz çalışma da iyice trmandırılacaktır. Zaten giriş-çıkış vb. davalere baş vuran kapitalistler çoğu işçinin kıdem kazanmasına fiilen engel oluyorlar. Buna rağmen tamamen ortadan kaldırılmasını istiyorlar. Örneğin DİSK tarafından 2022'de yapılan araştırmaya göre, 2021 yılında kaydedilen 16,8 milyon işten çıkarmada 14,1 milyon işçi,

patronların düzenlediği çıkış gerekçesiyle kıdem tazminatını alamadı.

Hazırlanan saldırı programı tüm ayrıntılarıyla açıklanmadı ancak işçilerin fon adı altında toplanacak parayı işten çıkarıldıklarında değil emeklilik döneminde alacakları belirtiyor. Bu adımla gerici-faşist rejim bir taşla iki kuş vurmaya hedefliyor: Hem sermayeye istediği gibi işten atma imkanı sağlayacak hem de kendi siyasal çıkarları doğrultusunda talan edebilecekleri bir kasa daha elde edecekler.

KIDEMİ SAVUNMAK, GÜVENCESİZLİĞE VE ESNEK ÇALIŞMAYA DUR DEMEKTİR!

İktidarın Kıdem Tazminatı'nın hedefe çakması üzerine sınıfın farklı kesimlerinden bir kez daha bu hakkın gasp edilmesine sessiz kalınmayacağı yönünde vurgular yapıldı. Bireysel olarak birçok işçi bunu ifade ederken direniş ve grev alanlarında yapılan açıklamalarda da tepkiler dile getiriliyor.

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu basına yaptığı açıklamada "Kıdem tazminatı son kalemiz, kırmızı çizgimizdir, sonuna kadar savunuruz" derken; her zaman olduğu gibi Türk-İş ağaları kesin tavır koymaktan imtina ettiler; yaptıkları yazılı açıklamada "OVP'de böyle bir düzenleme teklifinin gündeme gelmesi ve tartışılması çalışma hayatının huzurunu bozmuştur" demekle yetindiler.

Sendikalar cephesinden yansıyan bu açıklamalar ister keskin olsun isterse uzlaşmacı-işbirlikçi bir muhteva taşıyın, Kıdem Tazminatı konusunda son sözü geçmişte olduğu gibi bugün de işçi sınıfının alacağı tutum söyleyecektir.

İşçi sınıfının uzun süren suskunluğu, Saray rejimine bu küstahça saldırıyı gündeme getirme cesareti vermiş görünüyor. Ancak oyunun kuralları her an değiştirilebilir. İşçi sınıfı, bu son kale düştüğü oranda kendisini bekleyen geleceğin ne kadar karanlık olacağını bilinci ve önemi ile hareket etmeli; üretimden gelen gücüne güvenerek fiili-meşru mücadeleyi yükselterek saldırıyı göğüslemeye hazırlanmalıdır. Gözden kaçırılmaması gereken önemli bir nokta daha var: O da bu kavganın bütünüyle sermayeye ve Saray rejimine karşı verilmek zorunda olduğunun bir an bile unutulmamasıdır.

Bir burjuvanın timsah gözyaşları...

Agrobay Sera'da sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişi birinci ayını geride bırakırken, Agrobay yönetim kurulu başkanı Arzu Şentürk Salık bir radyo programına katılarak işçilerin eylemleri hakkında konuştu. "Tarafsız" olduğunu iddia eden sunucunun ilk anda "Agrobay'da yaşananların iç yüzünü" konuşacaklarını söylemesi oldukça manidar ve hangi sınıfın sözüne itibar ettiğinin açık göstergesiydi. Sunucunun tüm program boyunca Agrobay patronunun ayağına basmamak için adeta çırpındığı da soruların bir kısmının Arzu tarafından önden planlandığı da çok açıktı... Bu durum medyanın işçi eylemlerine yaklaşımı sorununun bir parçası olarak kenarda durun... Esas konumuz işçilerin eylemi ve Agrobay kapitalistin timsah gözyaşları arasında açığa çıkan gerçekler...

Bir tarafta 6 sene, 10 sene, 18 sene asgari ücretle, kimi zaman sigortasız, kimi zaman hakaret ve baskıyla sığın alnında çalışmış, kimi zaman patronun havuzu temizlettirilmiş, ikinci kez tuvalete gitmesi bile sorun edilen Agrobay sera işçileri var. Karşı tarafta ise hayvancılıktan seracılığa, inşaat alanından enerji sektörüne birçok alanda iş yapan zengin bir kapitalist... Para kazanamadığını iddia eden Arzu Şentürk, Avrupa'nın en büyük seralarından biri olan Agrobay'ı sırf babasının mirasını yaşatmak için "hobi" olarak sürdürüyormuş. Ne kadar da idealist...

Bir çoğumuz Agrobay'daki kötü çalışma koşullarını işçiler eyleme geçtiğinde öğrendik. Sendikalaştıkları için tazminatsız, 46 koduyla işten çıkarılan işçilere içeride kalan maaşları bile ödenmiş değil. Gece gündüz direnen işçilere her eylemlerinde jandarma saldırdığı halde Arzu Şentürk "kaymakamlığın geç müdahale etmesine" içeriyor. Ona göre daha ilk günden kafasına sopa inmeliydi hakkını arayanın. Belli ki işçilere uygulanan zulmü yeterli görmüyor. Devletin kapitalistleri korumak üzere görevini layıkıyla yapmadığından dem vuruyor. Diğer sera patronları başta olmak üzere, burjuvaziyi ve devleti uyarmaktan da geri durmuyor; "işçiler hak arayışında, başları şimdiden ezilmeli!" AKP'nin yıllardır mağduru oynadığı o bilindik sözleri de kullanıyor Şentürk: "Büyümemizi istemiyorlar!". Erdoğan misali bir "dış güçler" demedi-

ği kaldı. Ona da çok değinmiyor çünkü esas parayı ihracattan Dolar-Euro üzerinden kazanıyor, o yüzden "dış güçler" mevzusunu kurcalamıyor.

Almanya ve Rusya konsoloslukları önünde yapılan eylem sonucunda denetim yapılmasına da içeriyor. Hali hazırda insan ve işçi sağlığını merkezine almayan, önden haberli denetimlerin bile bu defa işçinin baskısıyla yapılmasından huzursuz olmuş. İstiyor ki işçiler köle gibi çalışsın, denetçilerle hoş beş etsin, tıkr tıkr para kazansın. Agrobay kapitalisti işçilerin sendikalaşabileceğini, işçilerin bundan atılmadığını söylüyor. Tarım-Sen'in yetkisinin olmadığını, gelirin "şaiabeli" olduğunu, içeride çalışan işçilerin memnun olduğunu iddia ediyor. Atılan işçilerin "niyetlerinin başka olduğu" safatasını ortaya atarak kendini aklayabileceğini sanıyor. Ama ne hikmetse birden işçiyle diyalogun zayıf olduğunu fark ettiklerini, işçi temsilcileri seçip konuşacaklarını, işçilere kırtasiye desteği yapacaklarını aktarıyor. Agrobay kapitalisti anayasal hak olan sendikalaşmanın gerekli olmadığını ekliyor. Yani diyor ki "hakkınızı siz kendiniz alamazsınız, sendikal örgütlenme anayasa güvencesi altında ama bana rağmen yapamazsınız, lütfedersem birkaç kırıntı veririm. Sendikalaşırsanız tazminatsız atılırsınız üzerine de jandarmadan dayak yersiniz..."

Agrobay patronu mahkeme önünde hesaplaşalım diyor. Yasaların kapitalistlerden yana olduğunu, bu tür davaların en az 4-5 sene sürdüğünü çok iyi biliyor. Hak arama eylemleri karşısında başı sıkışan her burjuva gibi ikide bir "marjinal gruplar" söylemine sarılıyor. AKP'nin "yürü ya kulum" dediği bilinen ve bu yıl-

bilinçlenmesin ve böylece daha çok çalışsın ve onu daha da zengin etsin...

Arzu Şentürk devam ediyor... Antep'te Şireci tekstil işçileri daha iyi ücretler için eylem yaptığında belediye başkanı Fatma Şahin'in patrona arka çıkmak için "cami yaptırdı" fikrinden esinlenmiş olmalı ki benzer şekilde işçinin alınterinden kazandıklarıyla yaptırdıklarını "iyi patron" imajı için tekrar etmeyi unutmuş... Hemen arkasından her şeyi "babasının anısı" için yaptığını söyleyerek göz yaşı döküyor. Sanki sepeti tekmelendiğinde bir işçi kadının dolan gözlerini, ayın sonunu getiremediğinden, borçların içinden nasıl çıkacağını düşünmekten psikolojisi bozulan işçileri unutacakmı gibi... Sanki kadın işçilere aynı işi hatıta daha fazlasını yapmalarına rağmen daha düşük ücret ödendiğini, tuvalete gitmek için izin almak zorunda bırakıldığını, haftalarca izinsiz çalıştırıldığını, bir gün işe gelmeyince iki gün yevmiyenin kesildiğini bilmiyormuşuz gibi. Sanki bu ülkede hak aramanın suç sayıldığını, sendikalaşmanın engellendiğini, işçi yoksullaşırken kapitalistlerin zenginleştiğini bilmiyormuşuz gibi. Jandarmanın, polis kapitalistlerin emrinde işçilere zulmettiğini görmemiş, savcıların ağzından "Agrobay'a 500 metre yaklaşmama" gibi cezalar verdiklerini işitmemişiz gibi.

Çarpıtmalarıyla, jandarma ordusuyla, yandaş medyasıyla, devletin tam desteğiyle karşımıza dikilenlerin tek yaptığı şey işçi sınıfı ve emekçileri sefalet koşullarına itmektir. Ancak bu mücadele daha yeni başlıyor. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için örgütlenmeli, bilinçlenmeli ve fiili-meşru mücadeleyi büyütmeliyiz. Bugün Agrobay'da cesur işçi kadınlar yaşadıkları tüm zulme karşı hakları için direniyor. Başta Agrobay'da çalışan işçiler olmak üzere haklarımız ve geleceğimiz için adım atmamız. Bergama'da, Kınık'ta, Soma'da, Aliağa'da, Menemen'de, Çiğli'de, Buca'da ve her bölgede ve her fabrikada yan yana gelmeliyiz. Sınıf mücadelesi tarihinde işçilerin birliğinin en güzel örnekleri saklıdır. Yine yapabiliriz, yine yapmalıyız. Örgütlü, kararlı ve bilinçli bir işçi sınıfı istediği her şeyi kapitalistlerden sökümlü alabilir, yeter ki birleşelim, kendimize ve sınıfımıza güvenelim!

D. DERYA

Saray rejiminin ABD “çıkarması”

E. Bahri

Birleşmiş Milletler (BM) 78’inci Genel Kurulu’na katılmak için ABD’yi ziyaret eden AKP şefi Tayyip Erdoğan, “Sarayın kabinesini” de yanında götürdü. MİT şefini, bakanları, Saraydaki bürokratları ve besleme gazetecileri uçağına dolduran Erdoğan, “Amerika fatihi” havalarında uçtu New York’a.

BM Genel Kurulu tali bir mesele idi. O, Beyaz Saray’ın emperyalist şefleri tarafından muhatap alınmayı, hiç olmazsa onlarla bir fotoğraf karesinde görünmeyi hayal ediyordu. Bu arada Amerikan tekellerinden para/yatırım dilenmenin koca kabine ile yapılmasının daha etkili olacağını da düşünmüş olmalı. Aksi halde neredeyse bütün bürokrat ve bakanları yanına alması için bir neden yoktu.

Kabine ile görücüye çıkan Erdoğan, Amerika’daki reklamına/imagına çok önem veriyor. ABD’de bulunan deneyimli gazeteciler, AKP’nin “imaj kampanyaları” için on milyonlarca dolar harcadığını anlatıyorlar. Tele 1 kanalının ABD’deki temsilcisi Yılmaz Polat, harcanan milyon dolarları arada bir belgeleryle canlı yayınlarında anlatıyor. AKP’nin “gazeteci” ya da “diplomat” kılıklı “ayakçılar” taburunu bu iş için istihdam ettiği de sık sık dile getiriliyor.

Seçim meydanlarında dinci/ırkçı propaganda yaparken muhalefeti “dış güçlerden” destek almakla suçlayan aynı Erdoğan, üst düzey bir Amerikalı yetkili ile görüşebilmek için ayakçılar taburunu seferber ediyor. Emekçilerden çaldıkları milyon dolarları, emperyalistler nezdindeki imajını düzeltmek için “bonkörce” harcamaktan çekinmiyor. İçeride vaaz verirken “Amerika’ya kafa tutan dünya lideri” balonunu şişiren AKP şefi, Washington ya da New York’ta kendisini adam yerine koyacak bir yetkili bulmak için çırpınıyor. Buna rağmen bu defa onlarla bir fotoğraf karesi içinde bile bir araya gelme “şerefine” nail olmadan uzun süren ziyaretini sonlandırmak zorunda kaldı.

Bu noktada emperyalistlerin iki yüzlülüğünü de vurgulamak gerekiyor elbet. Zira bu dinci-ırkçı rejimi Türkiye’nin başına kendileri bela ettiler. Ama şimdi rejimin başına oturttukları kişiyle görüşmekten bile uzak duruyorlar. O kadar pespaye bir rejimi Türkiye’ye layık görürken, kendileri o rejimin temsilcileriyle

aynı fotoğraf karesinde bile görünmek istemiyorlar.

Hem Tayyip Erdoğan hem ekonominin başına oturttuğu “faiz lobilerinin” dostu Mehmet Şimşek Amerikan tekellerine/büyük sermaye sahibi kapitalistlere şirinlikler yapıp, yüksek kârlar vaat edip yatırım yapmalarını talep ettiler. ABD Başkanı Joe Biden ya da Dışişleri Bakanı Antony Blinken ile görüşme hayalleri çöken Erdoğan, Elon Musk görüşmesiyle teselli buldu. Bu zengin küstah kapitaliste, rejimin “tek adamı” sıfatıyla vaatlerde bulunarak Türkiye’ye yatırım yapmasını istedi. Ancak Erdoğan, yatırıma pek hevesli olmadığı görülen Musk’un oğluna top hediye etme seremonisiyle avunmak zorunda kaldı.

Ancak Erdoğan gibi sermaye siyasetçilerinin yapacağı bu tür hafiflikler medyada alay konusu olurken, Amerikalı gazeteciye azarlayarak bir “one munité” çıkışı daha yaptı. Saraydan beslenen yandaş medya bu kepezeliği “kahramanlık” diye izleyicilerine yutturmaya çalıştı. Yandaşlarla yaptığı söyleşilerde sorular da yanıtlar da önceden hazırlandığı için etrafında gazeteci görmeyen AKP şefi, bir gazeteci ile karşı karşıya kalınca rotayı iyice şaşırdı. Selahittin Demirtaş, Osman Kavala, Sedef Kabaş gibi kişilerin tutuklanması konusunda soru soran, gazetecilerin, sosyal medyada yorum yazanların hapse atılmasını gündemde getiren gazeteciye asabı bozulan “dünya lideri”, başında bulunduğu dikta rejime dair bazı gerçeklerin nazikçe sorulmasından öyle bir hiddete kapıldı ki, suratna takındığı “demokrat” maskesini kendi elleriyle paramparça etti. Türkiye bir yana Amerikalı gazetecilere bile “ayar” çekebileceğini sanacak kadar “ayarı kaymış” bir despot olduğunu dünyaya gösterdi. İmaj için harcanan on milyonlarca doların biranda berhava olmasına neden olan bu tutumun “yerli/millî ekonomiye” verdiği

zararı ancak ekonomistler hesaplayabilir.

“Dünya lideri” BM Genel Kurulu’nda da “farkını” gösterdi. Toplantı salonunda “kalkınmayı” simgelediği var sayılan gökkuşağı renklerinde bayrakların asılması usulendir. Ne ki “dünya liderinin” zihin/algı dünyası farklı çalışıyor. O bayrakları LGBT+ renkleriyle karıştıran ya da öyleymiş görüntüsü veren Erdoğan, orta çağ artığı ideolojinin temsilcisi olduğunu hatırlatan tepkisini göstermekte tereddüt etmedi. Çocuk tecavüzcülerini, kadın katillerini koruyan rejimin başı sıfatıyla BM’de boy gösteren “dünya lideri”, “kutsal aileyi” savunma kararlılığını uluslararası platformlara taşıdı.

Belediye seçimleri yaklaşırken Saray beslemesi medya için “müthiş” bir imkan doğmuş olabilir. O “çıkış” Erdoğan’ı dünya/alem nezdinde rezil etse de iç politika kullanılabilecek bir malzeme olarak iş görebilir. Çocuk tecavüzcülerini savunan yandaş medya, BM’nin toplantı salonunda AKP şefinin yaptığı “kahramanca” çıkışı, sadece “Türk ailesini” değil, “BM üyesi ülkelerin ailelerini” de korumak için gösterdiği feraseti, “dünya lideri” olduğunun bir kanıtı olarak pazarlayabilir.

Saray kabinesinin Amerika’da ne tür işler başardığı bilinmiyor. Bu işler ya medyadan gizli tutuldu ya da aslında halktan çaldıkları para ile Amerika’ya seyahat etmek dışında bir şey yapmadılar. Yine de bu konuda bir istisna olduğu görüldü; faiz lobilerinin dostu Mehmet Şimşek “farkını” gösterdi.

Londra’da olduğu kadar Washington’da da “teveccüh gören bakan” diye anılan Şimşek yaptığı açıklamada, New York’tan “müjdeler” verdi. Dediğine göre Türkiye’yi ABD tekellerine ve faiz lobisine pazarlama konusunda önemli ilerlemeler kaydedilmiş. “Yerli/millî” AKP-MHP

rejiminin Maliye Bakanı, Amerikalı yatırımcılarla buluştuktan sonra “müjdeyi” verdi: “Türkiye yatırımcılar nezdinde heyecan uyandırmaya devam ediyor.”

“Yatırımcıların heyecan duymasının” ne anlama geldiğini açıklamayan Şimşek, yayınladığı mesajında şu ifadeleri de kullandı: “ABD temaslarımız kapsamında New York’ta iş insanları, fon yöneticileri ve kredi derecelendirme kuruluşlarının üst düzey yöneticileri ile verimli görüşmeler yapıyoruz. Bugün iki ayrı önemli etkinliğe katılarak ülkemize ilgi duyan kalabalık bir yatırımcı grubuna hitap etme imkânı buldum.” Yanına Sarayın konuyla ilgili bürokratlarını alarak Amerikalı kapitalistlerle görüşmeler yapma imkanı bulan Şimşek, bundan duyduğu “mutluluğu” heyecanla anlatıyor. Ancak bu böyle olsa da vahşi kapitalizmin hüküm sürdüğü Türkiye ekonomisindeki gidişat, Şimşek’in duygu dünyasındaki dramatik değişikliğe aldırış etmiş görünmüyor. Erdoğan’la kabinesi Amerika’ya gitmeden önce olduğu gibi, döndükten sonra da zamlar aynı hızla devam ediyor. Bu gezide AKP şefinin bir başarısı varsa, Yahudi Lobisi ve İsrail’in dinci-faşist hükümetinin şefi Binyamin Netanyahu ile görüşebilmiş olmasıdır. Yahudi Lobisi geçmişte Erdoğan’a “cesaret ödülü” verdiği için yapılan görüşme çok önemli sayılmaz. Ancak Netanyahu ile buluşmadan feyz almış olma ihtimali yüksektir. Zira Erdoğan-Netanyahu ikilisinin bir tür “ruh ikizi” olduğunu iddia edenler var.

Tayyip Erdoğan’la müritlerinin “Amerika çıkarması”nın ülke ekonomisine getirdiği zarar ve yaşanan rezaletler dışında somut bir getirisi olduğuna dair bir veri görünmüyor. Kabine Amerika’dayken Halk Bank’a dava açılması ise zaten tatsız olan duruma tuz-biber ekti. Her şey rağmen kabinenin memnun olduğu söylenebilir. Zira halkın parası ile Amerika’ya seyahat etmek her “faniye” nasip olmaz.

AKP şefi ile müritlerinin Amerika gezisinin çok masraflı, çok kalabalık, çok gösterişli olduğu söylenebilir. Bu tür pespayeliklerin Türkiye’de bazen işe yaradığı da görülebilir. Ancak aynı şeyin Amerika’da da geçerli olduğuna dair hiçbir veri bulunmuyor. Toplam tabloya bakıldığında ancak “dağ fare doğurdu” denebilir.

CHP’de “gericilik” krizi

G. Umut

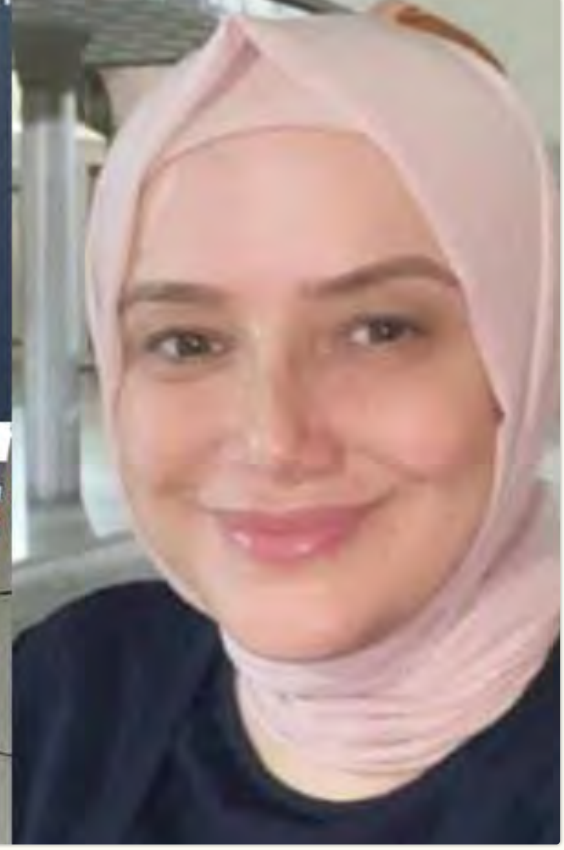
CHP şefi Kemal Kılıçdaroğlu’nun, “HÜDA-PAR’ın dünya görüşüne katılmayız ama düşmanlaştırmayız” ifadelerini kullanması tartışmalara neden oldu. HÜDA-PAR ile Yeşil Sol Parti’yi aynı kefeyle koyan yaklaşımı ise haliyle tepkiyle karşılandı. Yeşil Sol Parti yöneticileri, haklı olarak bunun kabul edilemez olduğunu söylediler.

Bu tartışma devam ederken Kılıçdaroğlu’nun dinci-gerici birilerini danışman olarak atadığı ortaya çıktı. Parti yetkilileri danışman iddialarını önce yaladı, ancak somut kanıtlar ortalığa dökülünce itiraf etmek zorunda kaldılar. Bu ise, CHP’de de pespayeliğin bünyeyi sarmış olduğunu gözler önüne serdi.

Adı geçen danışmanların en “ünlüleri” şunlar: Perinaz Mahpayker Yaman, Cevdet Nasırhanlı, Sadettin Kılıç. Üçünün de ortak özelliği, CHP’ye bile hücum edecek derecede gerici olmalarıdır. Cevdet Nasırhanlı, Kılıçdaroğlu’na hakaret eden ve Kadir Mısırlıoğlu gibi gericiliğin akıl hocası olan birini kendine rehber saymıştır. Sadettin Kılıç ise Almanya’da oturuyor ve AKP’nin kurduğu paravan örgütlerden, “Tayyip Erdoğan’ın uzun kolu” diye anılan, Avrupalı Türk Demokratlar Birliği’nin (UETD) başkan yardımcılığını yapmış, AKP’den Muş Milletvekili aday adayı olmuştu.

Danışman krizinde daha çok öne çıkan isim ise Perinaz Mahpayker Yaman oldu. Yaman’ın Cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turundan iki gün önce, 26 Mayıs günü atandığı ve 4 Haziran’da diğer bütün danışmanlarla birlikte görevine son verildiği anlaşıldı. Perinaz Mahpayker Yaman’ın Mustafa Kemal’e ve CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’na yönelik hakaret içeren tweetleri ortaya çıktı. Daha önce Kılıçdaroğlu hakkında “zavalı, hain, kanı bozuk” ifadelerini kullanmış olan Yaman, 2013’te AKP’den Batman Belediye Başkanlığı aday adayı, 2018’de AKP’den Batman Milletvekili aday adayı olmuştu. Yaman’ın Said-i Nursi’yi ve tarikat şeyhi Mahmut Ustaosmanoğlu’nu öven paylaşımları da bulunuyor. Bunun yanı sıra İsmailağa Cemaatinden Mahmud Eren’in, “Bizim için medrese köle olarak girilen zindandan sultan olarak çıkılan yerdir” sözünü “Kesinlikle katılıyorum” diye alıntılımış.

Halk TV’den Fikret Bila’ya konuşan

Dinci-faşist rejimin gerici dayatmalarının belirgin bir şekilde arttığı bir dönemde CHP’den yansıyan tutum ve icraatlar, büyük sermaye ile emperyalistlerin tercih ettiği dinci-şeriatçı/ırkçı-faşist rejim modelinin CHP yönetimi tarafından da benimsendiği kanısını güçlendiriyor.

Kılıçdaroğlu ise konuya ilişkin “Bir arkadaşım tavsiye etti” dedi ve nedeni konusunda şunları ekledi:

“O günlerin koşullarında araştırma yapacak zamanım yoktu. Bu mesajlarını bilseydim elbette atamazdım.” Bu ifade doğruysa eğer, Kılıçdaroğlu’nun “arkadaşlarının” ultra gericilerle düşüp kalkan kişiler olduğu anlaşılıyor. Öyle ya “Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim” derler...

Kılıçdaroğlu her ne kadar oluşan tepkiler sonucu böyle bir açıklama yapmak zorunda kalsa da CHP’ye bu tartışmalarla birlikte atfedilen ya da tepki gösterilen şey “gericilikle arasına mesafe koymaması”, tersine adım adım dinci-ırkçılara yaklaşmasıdır.

Danışman krizinden yansıyanlar, düzen partisi CHP’nin yapısal sorunlarından birini gözler önüne serdi. Düzen partilerinin içinde buldukları çürüme, yozlaşma ya da omurgasızlık, sistemdeki çürümenin siyasal alana yansımadır. Tu-

tarsızlık, riyakarlık, mevki paylaşımı, kirli çıkarılara dayalı iç kavgalar vb. düzen partilerinin karakteristik özellikleridir.

Bu bağlamda “danışmanlar krizine” bakıldığında, düzenin solunu temsil etme iddiasında olan CHP yönetiminin, dinci-ırkçılarla bir sorunu olmadığı görülüyor. Çünkü burjuva partiler için bu düzende “oy hesabı” esastır. Nitekim geçtiğimiz günlerde Serbesiyet’te yer alan röportajında Kılıçdaroğlu, seçim sonuçlarına dair şunları söyledi:

“İktidardan ayrılma eğiliminde olan muhafazakâr seçmen grubu sonucu belirlendi. Bu aday listelerine karşı gösterilen aşırı tepkiler, bu seçmen grubunu olumsuz yönde etkiledi. Kararsız muhafazakârlar, ‘Ulusalçılar iktidara gelirse eski günlere dönebiliriz’ endişesiyle oylarını dönüp tekrar Erdoğan’a verdiler.”

Görünen o ki CHP şefine “akıl verenler”, dinci-ırkçı danışmanlar atayarak “muhafazakar seçmeni” devşirmenin mümkün olacağını söylüyorlar. Kılıçda-

roğlu da buna ikna oluyor olmalı ki, kendisine hakaret eden birine bile partide mevki veriyor. İyi Partili bir ırkçıyı ya da Avrupa’da “Erdoğan’ın uzun kolu” olan bir örgütün yöneticisini danışman atayabiliyor ve bu kişilere yüksek miktarda paralar ödüyor.

Bu tür örnekler iktidarı ve muhalefetiyle düzen siyasetinin nasıl pespaye bir hal aldığı gözler önüne seriyor. Emekçileri gericilikten gericilik beğenme “seçenekleri” ile karşı karşıya bırakan bu düzenin karanlık bir bataklıktan ibaret hale geldiği görülüyor.

Dinci-faşist rejimin gerici dayatmalarının belirgin bir şekilde arttığı bir dönemde CHP’den yansıyan bu tutum ve icraatlar, büyük sermaye ile emperyalistlerin tercih ettiği dinci-şeriatçı/ırkçı-faşist rejim modelinin CHP yönetimi tarafından da benimsendiği kanısını güçlendiriyor.

AKP şefinin “demans oyunları”

Gerici faşist rejim mülakattan vazgeçmiyor

Gerici faşist rejim, her çıkmaza girildiğinde topluma bol keseden sahte vaatler veriyor. Mega projeler, ekonomik “büyüme” balonları, doğalgaz ve petrol yatakları “keşfetme”, açlık sınırı altına çekilmişken asgari ücrete “yüzyılın zammı” söylemleri, depremzedelere konut, vergi indirimi hatta hak ve özgürlükler konusunda vaatler havada uçuşuyor. Bu kadar pişkinlik ve riyakarlığı bir arada yapabilen bir rejim görülmemiştir. Zira vaatlerin kaba sahtekarlıktan başka bir anlam taşımadığı kısa sürede açığa çıkmasına rağmen, döne döne tekrarlıyorlar.

2023 seçimleri öncesinde bol keseden de sahte vaatler dağıtan gerici faşist rejimin başı Tayyip Erdoğan bazen verdiği vaatleri “hatırlamaya” bazen de adını anmayarak emekçilerle adeta alay ediyor. AKP şefi seçim meydanlarında kendilerinin getirdiği mülakatın “kaldırılacağı” vaat etmişti ancak bunun açık bir yalan olduğu çok geçmeden ortaya çıktı.

Geçtiğimiz hafta Sarayın Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, seçimden önce Erdoğan’ın öğretmen alımında “kaldıracağız” dediği mülakatların devam edeceğini ilan etti. Bakan Tekin, açıklamasında “mülakatların mülakat gibi yapılacağını” ve ideolojik kayırma olmayacağını iddia etti. “Vicdanlı ve inançlı olduğu için kimsenin hakkının yenmeyeceğini” söyledi. Alınan kararlar mülakatın 45 dakika süreceğini ve kamera kaydına alınacağını ekledi. Bakan Tekin’in açıklamaları yıllardır bu alandaki kayırmacılığın, usulsüzlüklerin, torpilin itirafı niteliğindedir. Bu arada Tekin’in de şefi kadar sahtekar olduğunu vurgulamak gerekiyor. “Vicdanlı ve inançlı olduğu için kimsenin hakkı yenmeyecek” lafı gerçekleri tersyüz ediyor. Zira, mülakatlarda inançlı olmadığı ya da Saraya rejimine biat etmediği var sayılanların hakkı yeniyor.

Konunun hatırlatılması üzerine “Öyle bir vaatte bulduysak...” diye başlayan bir açıklama yapan Erdoğan “Mülakatı mülakat gibi yapacağız...” diye devam ederek hem atama bekleyen gençlerle hem de halkla küstahça alay etti. Saray rejiminin tepesinde oturan birinin bu açıklamayı yapması için ya demans olması ya da “demanslı rolü” oynaması gerekiyor. Nitekim bu açıklama, haklı olarak “Erdoğan demans mı demanslı

Gerici-faşist rejimin sözcülerinin seçimden önce milyonların oyunu istemek için dile getirdikleri “Kamuya işe alımları, mülakatı kaldırarak sınavdaki başarı sıralamasına göre yapacağız” vaadi bile bugüne dek kendi kadrolarını kayırdıklarının itirafıdır.

oyunu mu oynuyor?” sorularının sorulmasına neden oldu.

AKP işbaşına geldiği 2002 yılı itibarıyla eğitim, sağlık, yargı başta olmak üzere birçok alanda onlarca kez değişiklikler yaptı. Toplumsal yaşamın kritik alanlarında yapılan her değişiklik hak gasplarını da beraberinde getirdi. 15 Temmuz 2016 şaibeli darbe girişiminin hemen ardından “FETÖ üyesi” olduğu iddia edilenlerin kamu alanındaki tasfiyesine yönelik çıkarılan bir KHK ile kamu personeli alımında mülakat da hayata geçirildi. OHAL’i fırsat bilerek başlatılan bu uygulama birçok hak gaspı gibi kalıcı hale getirildi. Mülakatlar hala daha işe alımlarda kendi kadroları dışındakileri eleme aracı olarak işlev gördü/görüyor. Öte yandan “arşiv taraması”, “güvenlik soruşturması” gibi uygulamalarla kamudaki muhalif emekçilerin tasfiyesinin yolu da düzlendi. Nitekim buna dayanarak binlerce KESK üyesi kamu emekçisi de açığa alınarak işinden edildi.

2016’dan beri bu alanda yaşanan hak gaspları ve usulsüzlükler basına sık sık yansdı. Yüksek puan aldığı halde mülakatlarda elenen binlerce kişi var. Bunla-

rın bir kısmı dava açarak hakkını armaya çalışıyor. Davalar sonucu atamaların adil yapılmadığına dair kararlar verilmesine rağmen usulsüz atamalar devam ediyor. Yine mülakatlarda mesleğe ilişkin sorular sorulmadığı ve etnik, mezhep, din, dil ayrımcılığı yapıldığı da açığa çıktı. Gerici-faşist rejimin kendinden olmayana dönük düşmanlığı mülakatlar yoluyla da pervasızca sergilendi. “İnançlı/vicdanlı” olduklarını reklam eden bu sahtekarlar, mülakata dayanarak binlerce gencin çalışma hakkını gasp ettiler.

Öte yandan mülakat, gerici faşist rejimin devletleşmesi yolunda işlevsel bir araç olarak da kullanılıyor. İktidarını sağlamlaştırmak konusunda henüz istediği kadar yol alamadığını belirten rejimin şefleri, mülakatla atama yapmaktan vazgeçmeye niyetli değiller. İsmi, biçimi, değişse de mülakat uygulamasının özü kalacaktır. Zira adam kayırmacılık, torpil, usulsüzlük, yolsuzluk, yağma, talan çoktan bu rejimin “fitratını” belirler hale gelmiştir.

Mülakat uygulamasından önce de şaibeli sınav sonuçları, sıvan sorularının çalınması gibi kirli yöntemlerle benzer hak gaspları yaşanmıştı. Burjuva düzen partilerinin yapısal özelliği gereği kendi

içindeki kirli çekişmeler, klik çatışmaları, pastadan pay kapma kavgası her zaman kayırmacılığın ve torpilin önünü açacaktır. Bu yüzdendir ki binlerce işçi ve emekçi çocuğu atama beklerken, yüksek puan almasına rağmen işsizlik girdabına itilirken, intihara sürüklenirken yargı, sağlık, eğitim gibi birçok alan cemaat, tarikat ve faşist çete ağlarıyla sarılmış durumdadır.

Gerici-faşist rejimin sözcülerinin seçimden önce milyonların oyunu istemek için dile getirdikleri “Kamuya işe alımları, mülakatı kaldırarak sınavdaki başarı sıralamasına göre yapacağız” vaadi bile bugüne dek kendi kadrolarını kayırdıklarının itirafıdır. Seçimden sonra çark edip “mülakatı mülakat gibi yapacağız” söylemleri de bugüne dek işledikleri suçların bir başka itirafıdır. Suçlarını itiraf eden bu sahtekarların, onlardan hesap soracak bir toplumsal mücadele yükselene kadar benzer suçları işlemeye devam edeceklerinden kuşku duymamak gerek...

Sayıştay raporları:

Tepeden tırnağa çürümüşlüğün belgeleri!

Saray rejimi yolsuzluk, yağma, talan alanında gemi aza almış durumda. Çirkef o kadar yayılmış ki, düzenin kurumları bile bunu kayıt altına almak durumunda kalıyor. Öyle ki Sayıştay raporları tartışılırken AKP şefi Erdoğan 30 Mayıs 2022'de şunları söylemişti: "Sayıştay'ın, icracı kurumlardaki denetimini sadece açık arama veya ceza penceresinden bakarak yapmaması gerektiğini düşünüyorum. Kurumlar bazen yaklaşım farklılıkları sebebiyle canımızı sıkacak, eleştirdiğimiz işler bile yapsalar da neticede ortaya çıkan duruma saygı gösteririz."

Erdoğan'a göre yolsuzluk, yağma, talan gibi şeyler "yaklaşım farkı"dır ve buna saygı gösterilmesi gerekir. Bu konuşmadan iki ay sonra Sayıştay Başsavcılığı'na, AKP'li İsmail Altıntaş'ı atamıştı. Bu atama ile yolsuzlukların üzerinin kapatılmasını hedefleyen Saray rejimi, gelinen noktada ülkenin tüm maddi kaynaklarını çalma konusunda sınır tanımamış, yolsuzluk/hırsızlık/talan dağının enkazı altında kalmıştır. Zira AKP'li Altıntaş'ın Sayıştay şefi yapılması da rejimin bütün kurumlarının arşa çıkan suç dosyalarını gizlemeye yetmemiştir.

KAÇAK SARAY YILDA 5 MİLYAR 364 MİLYON LİRA ÖDENEK KULLANMIŞ

Saray Rejimi milyonlarca insanı yoklaştırtıp dinci-gerici propaganda ile onlara "sefalete şükretmeyi" öğütlerken, "itibardan tasarruf olmaz" diyen rejimin efendileri lüks/şatafat içerisinde yaşamaya devam ediyor. Sarayın kullandığı yıllık ödenek 5 milyar 364 milyon liraya ulaşmış. Bu miktar, günde 14 milyon 694 bin lira, saatte 612 bin 264 lira, dakikada 10 bin 205 lira, saniyede 170 liraya denk geliyor. Raporda yapılan harcamaların ayrıntıları yer almazken, saray harcamalarına dair yapılan haberlere ise yayın sağı getirildi.

ÜNİVERSİTELERDE MİLYONLARCA LİRALIK USULSÜZLÜK AMA ÖĞRENCİYE BÜTÇEDE YER YOK

Üniversitelerin giderek bilimsellikten uzak, antidemokratik bir yapıya itilmesinin yanı sıra bir öğretim kurumu olmaksızın çıkıp ticarethaneye dönüştürülmesi Saray rejiminin pervasız saldırılarıyla doruk noktasına ulaşmıştır. Sayıştay ra-

porları üniversitelerin Saray rejiminin asalaklarını besleyen bir "arपालğa" dönüştürüldüğünün çarpıcı örneklerini sunuyor:

-Hitit Üniversitesi'nin ortak olduğu Çorum Teknokent A.Ş.'de yer alan sermaye payı hesapta 982 bin lira görünürken, Ticaret Sicil Gazetesi'nde aynı pay 347 bin lira olarak görüldü. Aradaki 634 bin 800 liralık fark ise doğrudan çalınan paranın miktarı.

-Konya Üniversitesi'nde döner sermayeye dahil edilmesi gereken gelir, görevlendirmelerde YÖK Yasası'nın maddelerinin yerleri değiştirilerek kişilerin kendi hesaplarına aktarıldı.

-Artuklu Üniversitesi'nde usulüne uygun atanan personeller kadroları dışında çalıştırıldı, boşta kalan kadroların yerine ise usulsüz 34 görevlendirme yapıldı.

-RTE Üniversitesi'nde tek şirketten teklif alınarak taşınmaz kiralandı, kiralanmış ambarlarda ihtiyaç fazlası elektronik cihaz ve demirbaşlar ambarlarda uzun süre bekletildi.

-18 Mart Üniversitesi'nde 120 milyon 691 liralık nakit teminatı Hazine'ye gelir olarak kaydedilmedi, 2 Milyon 339 bin liralık kira alacağı peşkeş çekildi.

-Sakarya Üniversite'nde Genel Sekreter, Daire Başkanı, Enstitü Sekreteri, Fakülte Sekreteri, Yüksekokul Sekreteri, Şube Müdürü kadrolarına usulüne göre atanmış personel asıl kadrosu dışında ça-

lıştırıldı, boşta kalan kadroların yerine ise usulsüz 55 adet görevlendirme yapıldı.

MİLYONLARCA ÇOCUK OKULA AÇ GİDERKEN MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI YOLSUZLUKTA PIŞKINLEŞTİ

Milyonlarca çocuk her gün okula aç giderken, çocuklarının temel eğitim giderlerini dahi karşılayamayan emekçiler kayıt ücreti ve bağış adı altında toplanan haraçlardaki artış, Millî Eğitim Bakanlığı'nın eğitimi temel bir ihtiyaç olarak değil, gelir kapısı olarak gördüğünü bir kez daha kanıtladı. Sayıştay Raporu'nda toplanan bağışın 773 milyon 470 bin olduğu görüldü. MEB'in, Proje Özel Hesap Tutarları ile hibe tutarlarının birbiriyle uyuşmadığının, başka birimlere devredilen taşınmazların mali kayıtlarda varmış gibi gösterildiğinin, ambar kayıtlarında yer alan taşınır malların ambarlarda yer almadığının raporlara yansımaları; yapılan yolsuzlukları, hırsızlıkları gizleme gereği bile duymayacak derecede pişkinleştiğini gözler önüne serdi.

SAGLIKTA RANTSAL DÖNÜŞÜM

Sağlıkta dönüşüm adı altında yeni rant alanları açan Saray rejimi, sağlık sistemini bir nebze olsun iyileştirmek şöyle dursun sistemi çökertecek yolsuzluklara imzasını atmıştır. "Yap, işlet, devret, zengin et" modeliyle tam bir fiyaskoya dönü-

şen sağlık sistemi çökmüştür. Milyonların sağlık hakkı devlet eliyle gasp edilmiştir. Sağlık alanına dair Sayıştay raporlarına yansıyan ve üstü kapatılmaz boyutlara ulaşan bazı örnekler şunlar:

-Sağlık Bakanlığı'nın ruhsatı olmayan beş hastaneyi kaçak çalıştırdığı tespit edildi. Hastanelerin tamamı ruhsatsız faaliyete başlamış, başvuru yapmayı gerekli dahi görmemişler.

-"Kamu Özel İşbirliği Modeliyle Yapılan Sağlık Tesisleri"ne ilişkin çok sayıda sözleşmeye aykırılıklar tespit edilmiş, şirketler tarafından işletilen şehir hastanelerinin yükümlülüklerini yerine getirmediği belgelenmesine rağmen bakanlık tarafından herhangi bir yaptırım uygulanmadı.

-İhaleye verilen hastane inşaatlarının yapılıp yapılmadığına bakılmaksızın şirketlere ödenekler akmaya devam etti.

-Hastanelerin ihtiyaçları için yapılan depolar ücretsiz bir şekilde şirketlerin kullanımına açıldı, denetleme uyarıları dikkate alınmadı.

-Şirketlere ödenen garanti tutarlarının kayıtları tutulmadı.

-Tıbbi cihazların da içinde bulunduğu ekipmanlar sisteme kaydedilmedi, kimi ekipmanlar çalındı ya da kayboldu.

-Cihazlar, aynı cihazı daha pahalıya satan şirketten alındı.

YAĞMA VE TALAN ALANI OLARAK ÇEVRE

Dinci-gerici AKP iktidarının çevre politikaları bir yandan çevreyi talan edip diğer yandan da doğal kaynakları yağmalayıp yok ederken, hayata geçirdiği uygulamalarla da insan sağlığını tehdit ediyor. Bu kapsamda Sayıştay raporuna yansıyan veriler şu şekilde:

-Devlet Su İşleri'nin içme, kullanma, sulama gibi kullanım amacıyla açılmış kuyularına 10 yıldır ölçüm sistemi kurulmadığı tespit edildi. Ölçüm sistemi kurulmasına ilişkin yönetmeliğin uygulanmasının 2013 yılından beri ertelendiği, en son yönetmeliğin uygulamasının 3 Nisan 2020 tarihinde de yine iki yıl daha uzatıldığı belirtildi.

-Su Kullanım Anlaşması imzalanan HES'lere ilişkin yer teslimi yapılmadan (Pamukluk Barajı, Gökçeler Barajı, Kirazlıköprü Barajı ve Araç Barajı vs.)

ve denetim protokolü imzalanmadan inşaata başlandığı ve denetim raporuna rağmen hiçbir yaptırımın da uygulamadığı, sadece idari para cezası kesildiği tespit etti.

-Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü'nde yapılan incelemede açılmış maden ocaklarının rehabilite edilmeden bırakıldığı tespit edildi.

-MTA'ya yönelik denetimlerde işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimlerinin verilmediği ortaya çıktı. Bölge Müdürlükleri tarafından mahalli işçilik hizmet alımlarında işçi Sağlığı ve İş Güvenliği eğitimlerinin verilmediği ve buna dair kontrollerin yapılmadığı ifade edilerek, sondaj mahallerinde son derece riskli ortamlarda çalışanlar için yaşanan iş kazalarına dikkat çekildi.

-Maden ocaklarının rehabilite edilmeden bırakılmasının, madencilğe ve kamu kurumlarına olan güveni azalttığını da belirten raporda, "yeni madencilik projeleri gündeme geldiğinde çeşitli itirazlara konu olmakta, hatta bazı maden kaynakları sosyal itirazlar, gösteri ve eylemler nedeniyle işletilememektedir" denildi.

-Raporda, MTA Bölge Müdürlükleri'nin sorumluluk alanlarında sondaj kamplarına gönderilen ve sahada kullanılmak üzere bekletilen kimyasal malzemelerin uygun olmayan koşullarda muhafaza edildiği, kullanılmayan kimyasalların elverişsiz ortamda muhafazasına ve suistimal riskine açık halde bekletilmesi uygulamasına acilen son verilmesi uyarısında bulunuldu.

-Tarım ve Orman Bakanlığı'nın denetim raporunda ise bakanlık tarafından İçme Suyu Güvenliği Planı'nın hazırlanmasına ilişkin usul ve esaslar belirlenemediği ve ilgili idarelerce (Büyükşehir belediyeleri su ve kanalizasyon idareleri) içme suyu güvenliği planları hazırlanamadığı tespit edildi...

Sermaye iktidarının bir kurumu olan Sayıştay'ın raporlarına yansıyanlar, Saray rejiminin bütün kurumlarıyla tepeden-tırnağa yolsuzluk, rüşvet, adam kayırmacılık batağında yüzdüğünü gözler önüne seriyor. Bu rejimde on milyonlarca kişi yoksulluk ve sefaletle mahkum edilirken, sermaye iktidarının tepesindeki yiyici takımı ve kan emici kapitalistler servetlerine servet katıyor.

Kapitalist düzen ayakta kaldığı sürece bu çarklar dönmeye devam edecek, kapitalistler emeğimizden çaldıklarıyla daha da zenginleşecektir. Bu yağma, talan, yolsuzluk düzeninden ancak işçi-emekçilerin örgütlü mücadelesi ile kurtulmak mümkündür.

Diyanet: Siyaset, çürüme, şatafat

E. Bahri

Kokuşmuş mafyatik rejimin lüks ve şatafatta sınır tanımama "fıtratı", birer aparat haline getirdiği kurumların aynasından da yansıyor. "Ahiret" işleriyle iştigal ettiği iddia edilen Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) ve onun şefi Ali Erbaş'ın sık sık yaptıkları israflarla anılmaları dikkat çekicidir. İddiaya bakılırsa Diyanet, "dünyevi" olan şeylere itibar etmez. Yani öyle lüksle, şatafatla, gösterişle işi olmaz. Ancak iş icraatlara gelince, tablo başka şeyler anlatıyor.

Her kurumun hizmet ettiği rejime benzemesi, eşyanın tabiatına uygundur. Dinci-faşist rejimin içinde cereyan eden klik savaşlarına bile adının karışması, Diyanetin de mafyatik rejimin organik bir parçası haline geldiğinin tartışmasız kanıtı olmuştur. Diyaneti hedef alan AKP'nin "mafya işleri" sorumlularından biri olduğu söylenen Metin Külünk, Ali Erbaş'a ağır ithamlarda bulunmuştu. Saraya yakınlığıyla bilinen Külünk, Diyanetin ve şefi Ali Erbaş'ın teröre destek vermekten çıkar sağlamaya, rüşvetten yolsuzluğa kadar uzanan pek çok kirli suça bulaştığını ifşa etmişti. Bu sayede Diyanet'in de hizmet ettiği rejim gibi gırtlığına kadar kirli işler bataklığına saplanmış olduğu ve "uhrevi" işlerden çok "dünyevi" işlerle iştigal ettiğini öğrenmiş olduk.

40 milyar TL'ye yaklaşan bütçesi ve yaptığı ölçsüz harcamalarla gündeme gelen Diyanetin israf konusunda "özgür" olduğu anlaşılıyor. Ekonominin iflas hali ya da geniş halk kesimlerinin sefaletle mahkum edilmesi, Diyanetin şatafattan vazgeçmesi için bir neden sayılmıyor. Aksine, yoksulluk arttıkça din istismarına daha sıkı sarılan Saray rejimi, Diyanete akıttığı on milyarlarca yenilerini ekliyor. Zira yoksulluk derinleştikçe, din istismarının temel aracı haline getirilen Diyanetin "iş yükü" artıyor. Dolayısıyla Saray, Ali Erbaş ile etrafındaki mürit takımının lüks, şatafat, gösteriş gibi alanlarda istedikleri gibi top çevirmelerine onay veriyor. Nitekim devasa boyutlara varan bir bütçeyi har vurup harman savurmasına rağmen, yasalar değiştirilerek Diyanetin kazanç elde etmesi de kolaylaştırıldı.

Gericifaşist rejimin siyasi aparatlarından biri olan Diyanetin iyice yozlaştığı, yozlaştıkça da lüks ve şatafat düşkünlüğünün derinleştiği görülüyor. Erbaş takımının bu konudaki son adımı, "Altın varaklı Kur'anlar bastırma" hamlesi oldu.

BirGün'den Mustafa Bildircin konuyla ilgili şu bilgileri veriyor: "Bastıracağı Kuranların, sıcakla renk değiştiren kapaklı olmasını isteyen başkanlığın

bazı özel talepleri, 'Thinprint paper sınıfı altın yıldız, baskıyı parlak gösteren yüzeyi pürüzsüz-perdahlı, pantone yıldız çift komponentli. Kapak: İthal Mukavva Üzeri Termo (sıcakla renk değiştiren), PVC Cilt Bezi Sıvama (SOM-EGON Termo PVC Cilt Bezi veya Dengi)' şeklinde sıralandı..."

Saray rejiminin sefaletle ittiği işçilere, emekçilere, "açlık, yokluk ve sıkıntılara sabreden müminler cennete daha erken gidecekler" diye vaaz veren Diyanetin şefleri, görüldüğü kadarıyla cennete gitmeye pek hevesli değiller. Zira aksi olsaydı lüks şatafat içinde yüzeceklerine "bir hırka bir lokma" ile yetinir ve mümkün olan en kısa zamanda cennette yerlerini alırlardı. Oysa onlar Saray rejimine sundukları hizmetler karşılığında vahşi kapitalizmin kendilerine sunduğu "lüks, israf, şatafat cennetini" tercih ediyorlar.

İşçi ve emekçilere açlık sınırı altında sabitlenen gelirle hayatta kalmak dışında bir seçenek sunmayan AKP-MHP rejimi, "kullanışlı araç" olarak "din istismarı silahı" ile emekçileri sersemletmeye çalışıyor. Emekçiler kendilerine sefaleti reva gören bu kokuşmuş rejimden hesap sormaya başladıklarında, din bezirganlarından da hesap sormuş olacaklar.

Sivas Katliamı davası “zamanaşımı” gerekçesiyle kapatıldı...

İnsanlığa karşı işlenen suçlar aklanamaz!

Türkiye tarihinin en vahşi organizasyonlarından biri olan Sivas katliamı, sermaye iktidarına ayna tutan sarsıcı olaylardan biridir. 2 Temmuz 1993'te tetikçi olarak kullanılan dinci-gerici odakların 21 yıldan beri Türkiye'yi yönetiyor olmaları bir tesadüf değil. Katliamı planlayan ve uygulanmasını izleyen devlet, orta çağ artığı ideolojiye dayanan dinci akımı başa getirme sürecinde, 2 Temmuz 93'ü önemli bir kilometre taşı olarak kullanmıştır.

Dinci-gerici akım 1994 seçimlerinde sıçrama yapmış, Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olmuştur. Bu adım, Madımak'ta insan yakan zihniyetin ülkeyi yönetme sürecinde önemli bir dönemeç olmuş, günümüzün “yeni Türkiye'si” o zaman inşa edilmeye başlanmıştı. 30 yıl sonra Sivas katliamı davasını zaman aşımına uğratmaları şaşırtıcı değil. Tayyip Erdoğan davadan bir hafta önce bu dosyadan önce idam, sonra ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan tetikçilerden birini Cumhurbaşkanı yetkisini kullanarak affetmişti. Yani AKP şefi “zaman aşımı” mesajını önden vermiş, Sarayın aparatı olan yargı da “gereğini” yapmıştır.

Saray rejiminin bu pervasızlığına tepki gösterenlerin çoğunluğu, bunun “adaletsiz/hukuksuz” bir karar olduğunu dile getirmiş, AKP-MHP koalisyonunu yargıya müdahale ettiği için suçlamıştır. Bu eleştiriler elbette doğru ve haklıdır. Ancak mesele “hukuksuzluktan” ötedir. Burada rejim, bizzat faili olduğu bir insanlık suçunu “zamanaşımı” kılıfına uydurarak aklamaya çalışıyor. Çünkü 30 yıl önce tetikçi olanlar bugün sistemin efendileri oldukları için, insanlığa karşı işlenen bu

suçun hem planlama hem uygulama bakımından failleridir.

Vurgulamak gerekiyor ki, 2 Temmuz'un tetikçilerini koruyan sadece AKP-MHP rejimi değildir. 2 Temmuz 1993'ten 28 Şubat Muhtırası süreci başlayana kadar geçen sürede katilleri “eski Türkiye” korumuştur. Aslında suç da suçlular da ortada idi. Zira her şey kameralar önünde cereyan etmişti. Şeriatçı guruhları kimlerin örgütlediği, harekete geçirdiği, onları kışkırtan bildirin emniyetin fotokopi makinesinde çoğaltıldığı, atılacak sloganlar listesinin önden dağıtıldığı ve daha birçok ayrıntı ortada idi. Yakınlarını kaybedenlerin avukatları gerekli her delili mahkemeye sunmuştu. Ancak

o dönem devrimcilere karşı bir “gijotin” gibi çalışan Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) oyalama taktiği uygulayarak katliamın tetikçilerini korumuştur. Aynı dönemde tetikçilerin bir kısmı yurtdışına kaçırılmış ya da kaçmalarına göz yumulmuştur. Bazıları ise aranmalarına rağmen Sivas'ta “olağan” yaşamlarına devam etmiştir.

Devletin tutumu nihayet 28 Şubat Kararları alındıktan sonra değişmeye başladı. O süreçte belli mahkumiyetler verildi. AKP başa geçtikten sonra ise katillerin bir kısmı affedilmişti. Kaçanlar için kırmızı bülten çıkarılmasına rağmen, devlet onları geri getirmek için çaba harcamadı. Görüldüğü üzere devletin karanlık dehlizlerinde o tetikçileri her zaman koruyanlar oldu. Sadece AKP değil, ondan

önceki hükümetler de katliamın gerçek sorumlularının ortaya çıkarılmasına engel oldular. Zira, tetikçilerin bazılarını mahkum etmek zorunda kalsalar da esas failerin peşine hiçbir zaman düşülmedi. Bu da tesadüf değil elbette. Çünkü esas suçluların devletin kritik mevkielelerini işgal ettiği bilirse de bir “sır” olarak bırakıldı.

Bu arada devlet benzer katliamlar yapmaya devam etti: 1995 Gazi, 1999 Ulucanlar, 2000 Cezaevleri, ardından Roboski, Suruç, Ankara Gar'ı katliamları yine aynı güçler tarafından organize edildi. Diğer katliamların tetikçileri ve sorumluları da devlet/hükümet tarafından korundu. Bu örnekler, devletin ihtiyaç duydukları pervasız bir şekilde toplu insan kıyımı yaptığını gösterdiği gibi, sorumluların da tetikçilerin de korunmasının ise bir “kural” olduğunu gösteriyor. Zira bu kokuşmuş sistem, “gerekli” gördükçe benzer kıyımlar yapacaktır. Dolayısıyla hem organizatörlere hem tetikçilere “devletin koruması altında olacaksınız” mesajı veriyorlar...

Saray rejimi yargılanan faileri koruyarak ya da kimilerini özel aflare sokaklara salarak Sivas katliamını gündemden düşürmeye çalışsa da insanlığa karşı işlenen suçlar tarihin kaydına geçmiştir. Ne Saray rejimi ne de onun aparatı olan yargının kararlarıyla bu suçların üstü örtülemez. Bu ve benzer suçların hesabını ise elbette düzen yargısı sormayacaktır. Zira o yargı suçlu olan çarkın dişlilerinden biridir sadece. Bu suçların gerçek hesabı, işçi ve emekçiler devrimci parti önderliğinde düzene karşı direnişi yükselttiğinde sorulacaktır.

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi, Sivas Katliamı davasının zamanaşımından düşmesine karar verdi. Zamanaşımı kararının açıklanması, salonda alkışlarla protesto edildi ve Ankara Adliyesi'nin A kapısı önünde basın açıklaması yapmak istendi.

Ancak polis açıklamayı engelleyerek D kapısına yönlendirmeye çalışmasına karşı oturma eylemi gerçekleştirildi.

Sivas Katliamı'nın firari sanıklar yö-

Sivas Katliamı davası görüldü

nünden devam eden davasında zaman aşımı talebine karşılık, yakınlarını kaybedenler ve avukatlar katliamın insanlığa karşı işlenen suçlardan olduğunu vurguladı.

Sivas Katliamı'nın firari sanıkları Murat Sonkur, Eren Ceylan ve Murat Karakaş yönünden süren dava bugün Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşmada söz alan ve Madımak

Katliamı'nda kardeşi Gülsüm Karaba-ba'yı kaybeden Hüseyin Karababa, dönemin Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu, dönemin valisi, jandarma komutanı, Emniyet Müdürü'nün dinlenmesini talep etti.

Avukat Hüsnüye Şimşek, Avukat Şenal Saruhan, Avukat Ali Yılmaz'ın ardından PSAKD Genel Başkanı Cuma Erçe söz aldı. Erçe 30 yıldır davaya müdahil

olmak istediklerini fakat ilk defa konuşma fırsatı bulduklarını belirtti.

Savcı mütalaasında yargılamayı sürüncemede bıraktığı gerekçesiyle avukatların ek süre taleplerinin ayrı ayrı reddini, 30 yıl olan olağanüstü zamanaşımı süresinin 2 Temmuz 2023'te dolduğunu söyleyerek firari sanıklar yönünden süren davanın düşmesini istedi.

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi, Sivas Katliamı davasının zamanaşımından düşmesine karar verdi.

Kendini bildi bileli ve ölene kadar, hep devrimci!

Devrime ve sosyalizme

EKİM hareketi ve TKİP'nin kurucu üyesi, Türkiye devrimci hareketinin yarım asırlık çınarı Teslim Demir'in (Sinan) ölüm yıldönümü vesilesiyle, daha önce tkip.org sitesinde yayınlanan yazıyı okurularımıza sunuyoruz...

DEVİRİMİN UZUN KOŞUCUSU

29 Eylül 2018'de yitirdiğimiz 1952 doğumlu Teslim Demir yoldaşın yüreği en geç 1968'den itibaren, demek ki tam yarım yüzyıldır, devrim ve sosyalizm davası için çarpıyordu. En geç 1973 yılından beri, demek ki tam 45 yıldır, örgütlü bir devrimciydi ve kelimenin en tam anlamıyla, geceli gündüzlü devrim için çalışıyordu. Bu uğurda birden fazla kez tutuklamalar yaşadı, işkencelerden geçti, zindanlarda yattı, mahkemelerde yargılandı. Ama son nefesine kadar inandığı ve bir ömür boyu bağlı olduğu davasına sadık kaldı. Bu davanın bir önderi, ama yüzlerce, binlerce devrimcinin tanıklık edebileceği gibi, aynı zamanda bir sıra neferiydi. Liderlik özellikleri ve konumuna rağmen en sıradan işleri de gündelik olarak omuzlamaktan geri durmayan gerçek bir devrim işçisiydi. Kusursuz değildi; tersine, hepimiz gibi çeşitli türden kusurları vardı. Ama devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkta kusursuzdu. Yaşamında bu davayı ilerletmek için geceli gündüzlü çalışıp didinmenin ötesinde bir şey yoktu.

Şair '71 Devrimci Hareketi'nin efesanevi devrimcisini "En uzun koşuysa elbet / Türkiye'de de Devrim / O, onun en güzel yüz metresini koştı" dizeleriyle yüceltmmişti. Deniz Gezmiş'in devrime adanmış kısa ve yoğun yaşamı üzerinden vurgu ve dolayısıyla dikkatler, doğal olarak son dizede odaklanır. Oysa devrime adanmış başka yaşamlar üzerinden bakıldığında, bu kez ilk dize de özel bir anlam ve önem kazanır. Devrim denilen uzun koşunun "en güzel yüz metresi"ni koşanlar bizlere yolu açtılar ve devrime adanmayı en yüce bir değer olarak miras bıraktılar. Geride kalanlardan en büyük beklentileri ise devrim koşusunun kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi olabilirdi. Türkiye'de yükselişler ve düşüşlerden, başarılar ve yenilgilerden oluşan son yarım yüzyıllık devrim mücadelesi, bize bu "en uzun koşu"yu kesintisiz bir biçimde sürdürebilmenin anlamı ve önemini de

göstermiş bulunuyor. Bir ya da birkaç etap sonra yılıp yorulup yolda kalanlardan oluşan büyük insan mezarlıklarının da tanıklık ettiği gibi...

Teslim Demir yoldaşın kesintisiz bir devrim koşusundan oluşan yarım yüzyıllık yaşamını ancak bu gerçeğin ışığında tam olarak anlayabilir, anlamlandırabiliriz.

DEVİRİM MARATONUN İLK ETABI

Siyasal yaşama, kendi kuşağının hemen tüm Dersimli gençleri gibi, '60'lı yıllardaki sosyal uyanışın ve sol dalganın etkisi altında daha liseli bir öğrenciyken katıldı. Dönemin sonuna doğru artık heyecan dolu bir devrimciydi ve kuşağının birçok genç insanı gibi muhtemelen o da üniversite yaşamı üzerinden toplumsal kaynaşmaların merkezlerine ulaşma sarsızlığı içindeydi.

Ne var ki 1971 yılında Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ne girdiğinde, o günün Türkiye'sinde artık tümüyle farklı bir atmosfer egemendi. Sosyal uyanışı boğmak ve toplumsal muhalefeti ezmek üzere ABD güdümlü 12 Mart askeri faşist darbesi gerçekleşmiş, tüm ülkeyi faşist bir terör dalgası sarmıştı. Sürek avları, sonu gelmez katliamlar, toplu tutuklamalar ve işkence, dönemin gündelik uygulamalarıydı.

Bu zor dönemi Ankara'nın devrimci öğrenci çevreleri içinde devrime inanç ve faşizme hınç biriktirerek geçiren Teslim

Demir, genç bir devrimci olarak ideolojik bir tercihten çok, muhtemeldir ki Dersim'in idam sehvasında ölümü yiğitçe kucaklamış olmalarının yoğun duygusal etkisi altında, THKO'ya yöneldi. Sürek avından arta kalmış sınırlı sayıda militandan oluşan şekilsiz ilişkiler ağı içinde yer aldı. Bu, Sinan yoldaşın kesintisiz bir biçimde 45 yıl sürecek örgütlü siyasal yaşama bir ilk adımıydı ve yaşamında bir dönüm noktasını işaretliyordu.

1974 yılında baş gösteren ilk öğrenci hareketlenmelerinin ve kitlesel örgütlenme çabalarının içindeydi. Fakat birçoklarından farklı olarak o artık kendine özgü özel ilişkiler ağı içinde profesyonel çalışan örgütlü bir devrimciydi. Toparlanmak ve merkezileşmek çabası içindeki THKO'nun hem Ankara'da hem Dersim'de çalışma yürüten bir militanıydı. Çok geçmeden ağırlık Dersim'e kaydı ve bu ildeki çalışmanın birinci dereceden sorumlusu oldu.

DERSİM MERKEZLİ KÜRDİSTAN ÇALIŞMASININ MİMARİ

Teslim Demir'in yarım asırlık siyasal yaşamında Dersim (giderek Kürdistan) çalışmasının apayrı bir yeri var. 1974 yılı ortalarında Dersim'e dışardan uğrayan bir gözlemci, hemen her devrimci siyasal yapının bu ilde bir güç olduğunu, fakat nedense bir tek THKO'dan ortada hemen hiçbir iz bulunmadığını sanabilirdi. Oysa

durum görüldüğünden farklıydı. Sinan yoldaş o günler için gerçekten şaşırtıcı olan bir beceri ve başarıyla il çapında bir ilk ilişkiler ağı yaratmıştı bile. Bu ağ Dersim'in en iyisinden bir dizi önemli devrimci militanına dayanıyordu ve o sıralar ilin öteki sol çevreleri bile bunun henüz farkında değillerdi. Yoldaş bu denli ustalıklı ve derinden çalışmıştı.

1974 yılı ortalarında ortada henüz izi görünmeyen THKO, yalnızca üç yıl sonra, kabaca 1977 ortalarında, Dersim'in en güçlü siyasal akımlarından biri haline gelmişti. Oysa saflarında yer aldığı THKO henüz açık ve net bir politik çizgiden yoksundu, belirsizlikler, bocalamalar ve nereye varacağı bilinmeyen arayışlar içindeydi (bundan ancak 1978 yılı başlarında kurtulabilecekti). Teslim Demir yoldaş buna rağmen temsil ettiği hareketi Dersim gibi önemli bir mücadele merkezine denebilir ki en güçlüsü yapmayı başarmıştı. Denizler'in devrimci mirasına dayanmak kuşkusuz bunda belirleyici paya sahipti. Ama bunu somut başarı olarak ete kemiğe büründüren de bizzat Teslim Demir yoldaştı. Onun güven veren kişiliği, davasına sarsılmaz bağlılığı, tükenmek bilmez çalışma azmi, çalışma enerjisi ve elbette kendine özgü örgütlenme becerisiydi.

Bu beceri ve başarıyı aynı yıllar içinde Elazığ'dan başlayarak adım adım Kürdistan'ın öteki kentlerine de taşımaya yöneldi. Dönemin Kürt hareketlerinden

Adanmış yarım yüzyıl!

gelen ağır ulusalcı cereyanı göğüsleyerek THKO'nun bir dizi başka Kürt ilinde güç olmasında önemli bir rol oynadı.

Bu belirgin başarının doğal sonucu olarak 1977 Haziran'ında THKO Geçici Merkez Komitesi'ne alındı. Ekim 1978'de TDKP İnşa Örgütü'nü ilan etmek üzere toplanan THKO Konferansı'na katıldı. Şubat 1980'de toplanan TDKP Kuruluş Kongresi'ne Kürdistan'ı temsilen katılan tek delegeydi ve kongrede Merkez Komitesi'ne seçilmişti.

METRİS ZİNDANINDA BEŞ DİRENİŞ YILI

TDKP Kuruluş Kongresi'nden sekiz ay sonra gerçekleşen 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, Teslim Demir yoldaşın yaşamında bir başka dönüm noktası oldu. 9 Nisan 1981'de gerçekleşen merkezi darbeye tutuklananlar arasındaydı. Tutuklamayı izleyen büyük manevi çöküntünün asli sorumlularından değildi ama tümüyle de dışında kalamadı. Metris'teki tutukluluğu gündelik terör ve direniş koşullarında beş yıl sürdü. Farklı devrimci parti ve örgütlerden devrimciler, tutukluluğu boyunca sergilediği devrimci moral gücün ve direnişçi tutumun dolayız tanıdıkları.

DEVİRİMCİ KOPUŞUN SÜRÜKLEYİCİSİ

1986 Nisan'ında zindandan direnişler içinde moral açıdan yenilenmiş ve düşünsel bakımdan daha da olgunlaşmış olarak çıktı. Bizzat yaşadıkları ve gözlemlediklerinin de etkisi altında eski önderlik, örgüt ve çizgiye güvenini önemli ölçüde yitirmişti. Bu onun 12 Eylül yenilgisiyle yüzleşme ve devrimci özleştirel bir yenilenmeye yönelmesine adeta önden bir hazırlık olmuştu.

1986 yılının ikinci yarısından başlayarak TDKP bünyesinde ağır ve kolay yenilginin muhasebesi üzerinden yaşanan tartışmaların ve iç mücadelelerin merkezinde etkin bir taraf olarak yer aldı. Süreç saflaşma ve ayrışmayı kaçınılmaz hale getirdiğinde ise devrimci kopuşun kararlı ve sürükleyici temsilcilerinden biri oldu.

Türkiye devrimci hareketine yirmi yıldır soluksuzca emek vermişti. Ağır ve kolay yenilgi sürecinde büyük ölçüde tahrip olmuş bulunsa da, '70'li yıllarda TDKP

şahsında yaratılmış politik-örgütsel birikimin dolaysız temsilcilerindendi, Kürdistan'daki başarınınsa baş mimarıydı. Fakat bütün bunlar onun için geriye dönük tereddütlerin değil, kesin ve kararlı bir tutumla ileriye sıçramanın dayanaklarıydı. Kolay yenilginin derindeki nedenleriyle yüzleşmeden ve bunun ürünü köklü bir ideolojik yenilenme yaşamadan, devrim mücadelesini ve dolayısıyla geçmiş devrimci birikimi, değil bir adım ileriye taşımak, bulunduğu sınırlarda devrimci bir zeminde korumanın bile olanaksız olduğunun bilincindeydi. Devrimci kopuştaki kararlılığını belirleyen (kopuş sonrası dönemin geride kalanlar şahsında apaçık biçimde çoktan doğrulamış bulunduğu) bu duru ve yalın düşüncedydi.

Kaldı ki yaşadığı düşünsel gelişmenin ardından Teslim Demir ve yoldaşları için artık sorun, temel özellikleri yönünden aynı kategori içinde yer alan halkçı devrimci hareketin şu veya bu grubu ya da örgütü de değildi. Onların tavır ve yönelimlerini belirleyen, Türkiye devrimine ve işçi sınıfına karşı sorumlulukları oldu. Onlar için aslolan, "onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınması"ydı (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi).

Teslim Demir yoldaş ömrünün sonrakı otuz yılını buna adadı.

EKİM'İN VE TKİP'İNİN KURUCU KADROSU

Geleneksel halkçı devrimci çizgiden kopuşun kısa ve sade bir bildiriyle ilan edildiği 1987 Nisan'ı, onun devrimci siyasal yaşamında yeni bir başlangıçtı. Politik ve örgütsel açıdan neredeyse sıfırdan çıkılan bir yol, dolayısıyla alabildiğine zor bir başlangıçtı bu. Elde yalnızca oluşumuna birinci dereceden katıldığı ve kendisi için ömrünün sonuna kadar büyük heyecanların konusu olan yeni ideolojik çizgi vardı. Üstelik henüz yalnızca genel çizgiler halinde, açılıp işlenmemiş haliyle.

Anlamli bir rastlantıyla, Ekim Devriminin dünya ölçüsünde büyük tartışmalara vesile olan 70. Yılında, 1987 Ekim'inde, aylık illegal bir yayınlara yola çıkıldı.

Yalnızca üçbuçuk yıl sonra, 1991 yılı başında, yerel örgütlerin seçtiği yirmiye yakın delegayle EKİM 1. Genel Konferansı toplandı. Kuşkusuz bu kollektif irade ve emeğin ürünü bir başarıydı. Ama Teslim Demir yoldaş bu başarının onurunu en dolaysız biçimde taşıyanlardan biriydi.

TKİP Kuruluş Kongresi'ni önceleyen on yıllık dönem boyunca, çok kısa aralıklar dışında hep Türkiye'deki çalışmanın başında ve içinde oldu. Siyasal ömrünün ilk yirmi yıllık dönemi boyunca Dersim'de ve giderek Kürdistan'da gençlik, köylülük ve kent küçük-burjuva katmanları içinde çalışmıştı. Şimdi büyük sanayi kentlerinde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın heyecanını yaşıyordu. Zonguldak'ta patlak veren büyük madenci fırtınasının 1991 yılı başında kırılmasıyla sona eren ilk üç yıl hariç, çalışmanın verimi yönünden alabildiğine zor bir dönemdi bu. Teslim Demir ve yoldaşları, bu zor dönemi illegal temellere oturan devrimci bir örgütü koruyup geliştirerek ve sınıf çalışmasında herşeye rağmen belli mesafeler almayı başararak yaşadılar. Böylece 1998 yılı sonunda partinin kuruluş kongresine varan zorlu süreci omuzlamış oldular.

Parti öncesi örgütümüzün sık sık polis saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı bir dönemdi bu. Bunların birinde, 1996'da, Adana örgütümüze yönelik bir toplu operasyonda Teslim Demir yoldaş da yakalandı. Kirli savaşın çığırından çıktığı, baskı ve işkence uygulamalarında sınırların aşıldığı bir dönemdi. Fazladan Adana Emniyet Müdürlüğü "buza yatırma" işkencesiyle ünlüydü. Ön plandaki öteki yoldaşlarıyla birlikte günlerce işkence gördü. İşkencehaneden kendisinin ve örgütünün onurunu en tam biçimde korumuş olarak başı dik çıktı. Sahte kimlikle yakalanmıştı, gerçek kimliği açığa çıkmadı. Sahte kimlikle tutuklandı, zindanda yattı, yargılandı ve çıktı.

Parti inşa süreci içindeki EKİM'in son ikisi Türkiye topraklarında gerçekleşen her üç konferansına da önderlik kadrolarından biri olarak katıldı. Tüm bu çabalardan odaklandığı yakın hedef devrimci sınıf partisinin inşasıydı. On yıllık zorlu bir sürecin ardından nihayet toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık çalışmasını üstlenen çekirdek kadro içinde yer aldı. Program ve tüzük başta olmak üzere

re tüm tartışmalara etkin biçimde katıldı. TKİP'nin kuruluşunu ilan eden kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda birbirini izleyen bir dizi örgütsel darbe ve bunun yarattığı özel koşullar üzerine yurtdışında kaldı.

YURTDIŞINDAKİ ÇALIŞMA VE MÜCADELENİN HER ALANINDA BİR SIRA NEFERİ!

Teslim Demir yoldaşın hareketimizin saflarındaki ilk on yılı kısa aralıklar dışında Türkiye'de ve ağır illegalite koşulları içinde geçmişti. Almanya merkezli yurtdışı çalışmasında ise artık gözler önündeydi. Dolayısıyla bu dönemki siyasal çalışmasına ve mücadelesine yalnızca biz değil, Türkiye solu ve Kürt yurtsever hareketi de tanıklık eder.

Teslim Demir yoldaş bu yeni çalışma alanında da ülkedeki türden bir heyecan ve enerjiyle hareket etti. Ülkedeki olumsuz gelişmelerin etkisi altında yurtdışında solun geneli payına sürekli biçimde zayıflayan devrimci siyasal atmosfer ve daralan kitle tabanı koşullarında, TKİP yurtdışı örgütünü ve çalışmasını ayakta tutmak ve olanaklı sınırlar içinde geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcadı. Nesnel koşulların tüm elverişsizliğine rağmen bunda asgari bir başarı da sağladı. Yediği büyük darbeler altında yıllar boyunca büyük zorluklarla boğuşan partisnin yeniden toparlanmasına yurtdışından yapılabilecek her türden katkının azamisini yapmaya çalıştı.

Tüm bunlar onun Avrupa'daki çalışma ve mücadelede oynadığı rolün partimize ilişkin yönleridir. Oysa o belli bir partisnin sınırlarına sığmayacak türden devrimcilerin iyi bir örneği idi ve Avrupa'daki misyonuna da buradan bakıyordu. Gerçekleşen her türden eylemin, etkinliğin, toplantının, tartışmanın, konferans ya da panelin içinde, birçok durumda da bizzat örgütleyenlerden biri olarak yer alıyordu. Devrimci kişiliği, herkesçe izlenen emektar pratiği, on yıllardan süzülüp gelen politik ve örgütsel birikimi ve deneyimi, tüm bunlar ona solun ortak platformlarında adeta kendiliğinden bir ayrıcalıklı alan açıyordu. Meydanlardaki kürsüler ya da salonlardaki mikrofonlar ona pek

az durumda kapalı kalabilirdi. Dinleyici olarak katılmış olsa bile, durum gerektiriyorsa eğer, o kendini çok geçmeden kürsüde bulabiliyor ve bu pek az durumda yadırganıyor, çoğu durumda ve özellikle de dinleyiciler tarafından memnuniyetle karşılanıyordu. O, Türkiye solunun genel bir saygıyla karşılanan "Sinan Hoca"sıydı. Bugün Türkiye solunun Avrupa çalışmasında belli bir politik ve moral düzey korunabiliyorsa eğer, bunda Teslim Demir yoldaşın inkar edilemez bir payı vardır.

Yurtdışında yaşıyor ve çalışıyor olması, ülkedeki siyasal atmosferi ve parti yaşamının sorunlarını yakından izlemesine engel değildi. Akli ve yüreği ile hep ülkedeki mücadeleydi. Partinin yaşamına olanaklı her yolla katılıyor, parti yayınlarına çok düzenli bir biçimde katkıda bulunuyordu.

ZOR DÖNEM DEVRİMCİSİ

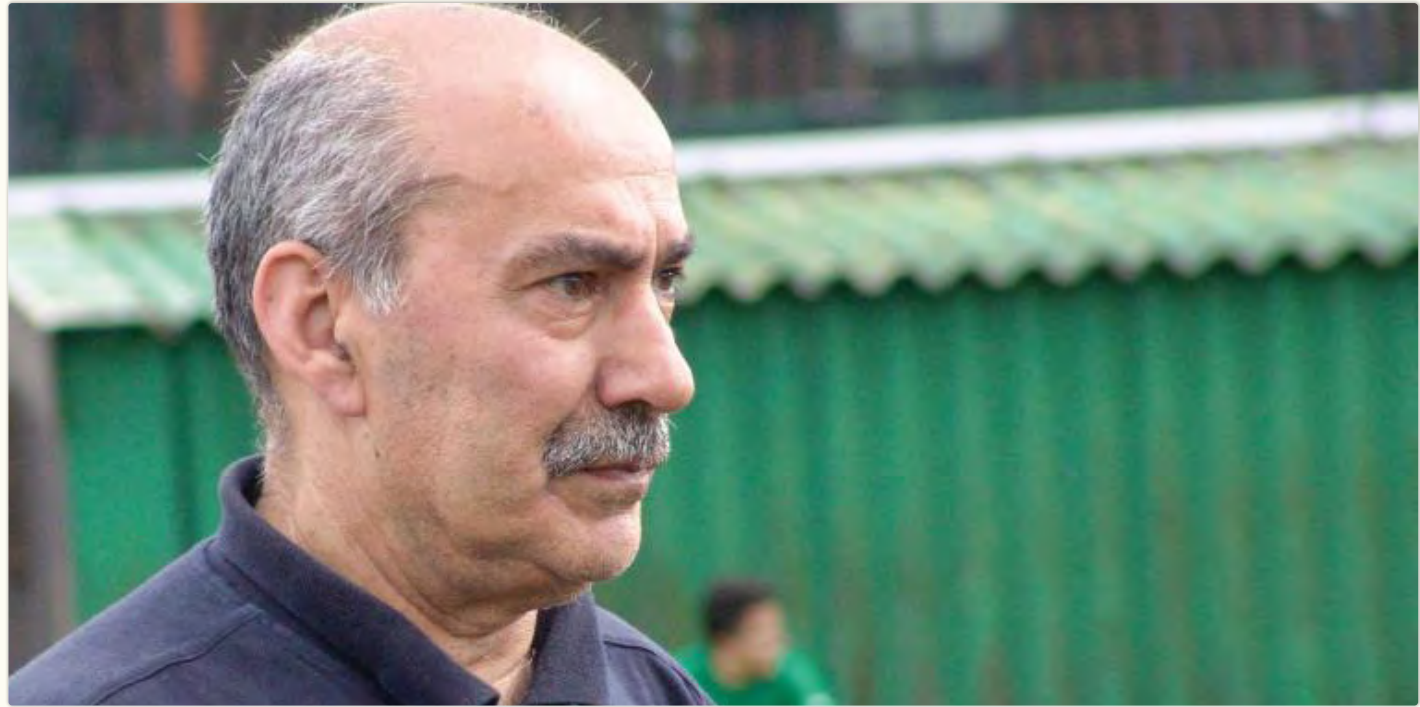
Partimiz "zor dönem" tanımını, akla ilk elden gelebileceği gibi hiç de ağır bası ve terör üzerinden değil, fakat devrimci siyasal mücadele bakımından son derece elverişsiz koşullarla belirlenen bir tarihi dönemi nitelemek üzere kullanmaktadır. Bu dünya ölçüsünde neo-liberal karanlık çağla belirlenen bir özel evredir ve Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bunun sonuçları kendini daha ağır bir biçimde göstermektedir. Böyle bir zeminde devrimci kalabilmek, dahası devrimci yükseliş dönemlerinin inancı, enerjisi, coşkusu ile geceli gündüzlü çalışmayı sürdürülebilmek kolay değildir. Partimiz için "zor dönem devrimcisi" bunu başarabilendir.

Teslim Demir yoldaş hiç tartışmasız bunu başarabilenlerdendir. '70'li yılların Dersim'inde hangi heyecan ve enerjiyle çalışmışsa, '90'lı yılların Türkiye'sinde ya da 2000'li yılların Avrupa'sında da aynı-sını sürdürübilmiştir. '70'li yılların Dersim'inden 2000'li yılların Avrupa'sına, her sol siyasal çevreden yüzlerce, binlerce insan bu gerçeğin dolaysız tanığıdır. O, devrimin yorulmak bilmez bir emekçisi, gündelik dilde kullanılan bir ifadeyle gerçek bir hamalıydı.

Ve bu, ancak devrim ve sosyalizm davasına gerçek bir inanç ve bağlılık varsa olanaklı olabilecek bir kimlik ve kişilik özelliğidir. Teslim Demir yoldaşta bu vardı. Üstelik, ilk gençlik yıllarında olduğu gibi, kabaran ve insanları kendiliğinden kitlesel boyutlarda içine çekip alan devrimci dalganın yarattığı salt bir heyecanın değil, fakat artık tümüyle derin bir ideolojik kavrayışın ürünü olarak...

DEVİRİM VE SOSYALİZM DAVASINA SARSILMAZ İNANÇ

Halkçı çizgiden kopuşun yarattığı ideolojik yenilenme, Teslim Demir yoldaş için her zaman büyük heyecanların ve

mutluluğun konusu olageldi. Halkçı eklektizmin terkedilerek marksist dünya görüşünün devrimci diyalektik yöntemi ve proleter sınıf özü üzerinden kavranmasının yarattığı düşünsel güç ve imkanların hep farkında oldu. Partisine de buradan gelen derin bir güven ve bağlılık duydu her zaman.

Devrim davasına ve sosyalizme derinden inancı, sağlam bir dünya görüşüne dayanıyordu. Bu üstünlüğü onyılların mücadele deneyimi ve birikimi tamamliyordu.

Bu özelliği ile Teslim Demir yoldaş partimizin doğal önderlerinden biri durumundaydı. Örneğin, 2015'te toplanan TKİP V. Kongresi'nde, Merkez Komitesi'ne seçilenler arasında yer almıyordu (yurtdışında çalıştığı için bu göreve talip de değildi). Ama seçilen MK üyelerinin tümü için önderlik otoritesi tartışmasızdı. Mevkiden değil fakat birikim ve deneyimden gelen bir doğal sonuçtu bu. Kongre içindeki ağırlığı üzerinden de bu açıklıkla görülebiliyordu.

DEVİRİMCİ HAREKETE VE PARTİMİZE VASİYETİ

Teslim Demir yoldaş şahsında Türkiye devrimci hareketi yarım asırlık bir çınarını yitirdi. Burada en genel çizgiler halinde özetlenen yaşamı bunun tanığıdır. Yitirilen, '60'lı yıllardan 2010'lara çok sayıda devrimci kuşağa yoldaşlık etmiş ve son nefesine kadar da hep devrimci kalmış, örneğine artık çok rastlanmayan türden bir değerli insandır.

Türkiye devrimci hareketinin geçmiş politik ve moral kazanımları konusunda hepimizi aşan bir hassasiyeti ve sahiplenici tutumu vardı. Öteki siyasal parti ve gruplardan yüzlerce insanın dolaysız biçimde tanıklık edebileceği gibi, ayırım gözetmeksizin, '71 Devrimci Hareketi'nin

kendini devrim uğruna feda etmiş önderlerine her zaman derin bir saygı ve bağlılık içinde oldu. Devrim mücadelesinde bu denli soluklu olmasında, son nefesine kadar davasına bağlı kalmasında bunun da kesin olarak bir payı vardır.

Partimiz ve Türkiye işçi sınıfı günümüz koşullarında yeri zor doldurulur bir değerli evladını yitirdi. '60'lı yılların ikinci yarısından günümüze mücadelenin çok değişik safhalarında yer almış, çok değişik alanlarında bulunmuş, keskin bir gözlem gücü ve güçlü bir hafızası olan Teslim Demir yoldaş şahsında partimiz, hiç abartmasız deneyim birikiminin ve devrim tarihimize ilişkin hafızasının paha biçilmez bir bölümünü yitirdi.

Partisinin sınıf çalışması alanında şu son yıllarda ortaya somut örnekler üzerinden çıkan açık başarısı, onun en büyük mutluluk nedenlerinden biriydi. Adı artık Greif işgalleriyle, Metal Fırtnalarla anılan bir partinin mensubu olmaktan onur ve gurur duyuyordu.

O komünist bir işçi sınıfı devrimcisiydi. Türkiye işçi sınıfının gelecekte oynayacağı devrimci role güveni tamdı. İşçi sınıfına güven duyulmadan, bu çerçevede tüm güç ve olanaklar devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi doğrultusunda seferber edilmeden, devrimci siyasal mücadelede sözü edilebilir bir mesafe alınamayacağına da tam olarak bilincindeydi. Partimizin devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefine odaklanmasını bu çerçevede fazlasıyla önemsiyor, buna yönelik azim ve kararlılığından da kuşku duymuyordu.

Bu söylenenlerin ışığında, TKİP 11. Yıl etkinliğinde yaptığı konuşmanın aşığıya alınmış son bölümü, onun Türkiye devrimci hareketine bir vasiyeti gibi de okunabilir:

"İşçi sınıfı bugünün Türkiye'sinde kuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına

dikilecek güç ve kapasitedeki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınıklığından, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız! Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır! Köklü toplumsal ve siyasal sorunların çözümü adına ileri süreceğiniz her reçete oyalayıcı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez."

"TKİP III. Kongresi'nin partimiz adına bir kez daha yükselttiği 'Parti, Sınıf, Devrim!' şiarının tüm anlamı da buradadır. Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, burjuva sınıf düzeni koşullarında, muzaffer bir devrime yürüebilmenin biricik olanaklı yoludur. Gerisi boş laftır, devrim ve devrimcilik adına boş ve sonuçsuz işlerle uğraşmaktır, zamanı ve kendini boşa tüketmektir."

Partimiz onun konuştuğu salonda çınlayan bu çağrısını kendi payına da bir vasiyet kabul edecektir. Bu çerçevede TKİP V. Kongresi'nin "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" hedef ve şiarına yeni bir güçle sarılacaktır. Bu, bundan böyle bizim için Teslim Demir yoldaşın anısına bağlılığın da bir göstergesi olacaktır. Onun vasiyetini devrimci siyasal çalışma ve mücadele içinde ete kemiğe büründürmek, anılarına hep bağlı kaldığı geçmiş devrimci kuşakların emeklerini gelecekte yaşatabilmenin de biricik gerçek yoludur partimiz için.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

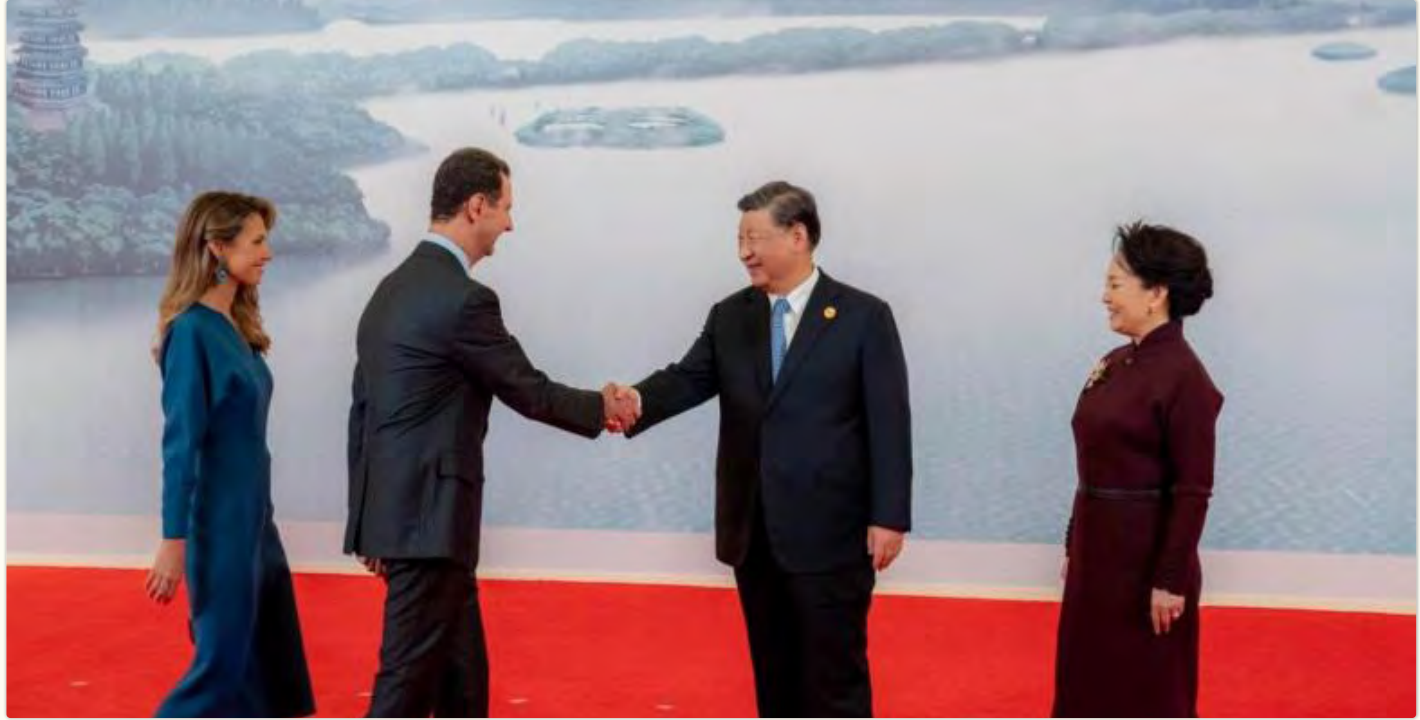
Çin-Suriye “stratejik ortaklığı”

A. Engin Yılmaz

Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad, yaklaşık yirmi yıl aradan sonra, 21 Eylül’de Çin’e resmi bir ziyaret gerçekleştirdi. Geçtiğimiz mart ayında Çin, Ortadoğu’da rakip olan Suudi Arabistan’la İran arasında yakınlaşmaya aracılık etmişti. Bir ay sonra Pekin, İsrail ile Filistin arasındaki barış görüşmelerini kolaylaştırmaya hazır olduğunu açıkladı. Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas haziran ayında Çin’i ziyaret etti. Suriye Arap Birliği’ne dahil oldu. Yakın zamandaki G20 zirvesinde ise ABD, Suudi Arabistan, AB, Birleşik Arap Emirlikleri ve Hindistan tarafında kapsamlı bir ticaret koridoru üzerinde anlaşmaya varıldığı ilan edildi. Esad’ın ziyareti bu gelişmelerin ardından gerçekleşti. Bunun, ziyarete daha derin bir anlam kazandırdığı belirtiliyor.

Çin Devlet Başkanı Xi Jinping ve diğer Çinli liderler Beşar Esad ile bir araya gelecek “ikili ilişkiler ve karşılıklı çıkarları ilgilendiren konular hakkında derinlemesine” görüş alışverişinde bulundular. Esad bu görüşmeden, daha yakın diplomatik bağların ötesinde, on yıllık yıkıcı savaşın ardından harabeye dönmüş olan ülkesinin ekonomisi için mali destek almayı umuyor. BM’ye göre Suriye, 250 milyar dolara mal olacağı hesaplanan harap olmuş altyapısını yeniden inşa etmek istiyor. Buna yardımcı olabileceği inancıyla 2022’de cazibeli bulduğu Kuşak ve Yol projesine (BRI) katıldı. Pekin’in ise uzun süredir Suriye’nin, Akdeniz ve Avrupa’ya erişim sağlayabilecek ve BRI için kullanışlı bir geçiş yolu açabilecek liman kentleri Tartus ve Lazkiye’ye “göz diktiği” söyleniyor. Dolayısıyla Esad’ın Çin ziyaretinin, Suriye’nin uluslararası topluluğa dönme ve diplomatik kuşatmadan çıkış arama çabası olmanın ötesinde, ekonomik ve siyasi açıdan da önemli sonuçlara yol açacağı varsayılıyor.

Çin’in Suriye’nin yeniden inşa projelerinde oynayacağı önemli rolün görüşmelerde ele alındığı, bu çerçevede Kuşak ve Yol projesinde uygulanabilir adımları atmak istedikleri anlaşılıyor. Esad ile bir araya gelen Xi Jinping’in, “Çin-Suriye stratejik ortaklığı” kurulduğunu duyurması ve bunu “ikili ilişkiler tarihinde önemli bir dönüm noktası” olarak nitelendirmesi, önemli anlaşmalara varıldığı izlenimini güçlendiriyor. Çinli yetkililerin Xi-Esad görüşmesinin “savaş sonrası ye-

Esad ile bir araya gelen Xi Jinping’in, “Çin-Suriye stratejik ortaklığı” kurulduğunu duyurması ve bunu “ikili ilişkiler tarihinde önemli bir dönüm noktası” olarak nitelendirmesi, önemli anlaşmalara varıldığı izlenimini güçlendiriyor.

niden yapılanma ve ekonomik toparlanma sürecinde değerli bir destek olduğunu belirtmeleri” de buna işaret ediyor. Zaten Çinli yetkililer “Çin şirketlerinin Suriye’nin yeniden inşa projelerinde aktif olarak yer aldığını” önceden de açıklamışlardı. Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Mao Ning ise yaptığı açıklamada, Beşar Esad’ın ziyaretinin iki ülke arasındaki karşılıklı siyasi güveni ve çeşitli alanlardaki iş birliğini daha da derinleştirdiğine ve ikili ilişkileri yeni boyutlara taşıdığına inandıklarını söyledi.

Çinli liderler, diplomatik bağların 67 yıl önce kurulmasından bu yana Çin-Suriye ilişkilerinin “sağlam ve istikrarlı bir şekilde” büyümeyi sürdürdüğünü belirtiyorlar. Suriye’nin Çin ile ilişkilerinin 2000 yılından sonra daha da gelişmeye başladığına dikkat çekiliyor. Esad, 2004’te Pekin’i ziyaret etmiş ve o zamanki Çin başbakanı Hu Jintao ile görüşmüş, iki taraf bilim, tarım, iletişim ve petrol alanlarında işbirliği anlaşmaları imzalamış ve Suriye-Çin İş Konseyi’ni kurmuşlardı. 2011 öncesinde Çin’in Telekom devleri olan ZTE ve Huawei’nin Suriye’de sözleşmeli projeleri olduğu ve Çin’in araç satışları-

nın her yıl 10 bin adetini üzerine çıktığı söyleniyordu. Çin, devlete ait üç şirketin toplam 3 milyar dolarlık yatırımıyla Suriye petrol sektörünün en büyük yatırımcılarından da biriydi.

Suriye’ye karşı yürütülen savaş, altyapının büyük ölçüde tahrip olmasına ve petrol de dahil olmak üzere Suriye ekonomisinin birçok hayati sektörünün çökmesine yol açtı. Dolayısıyla Esad yönetiminin, savaşın harap ettiği ülkeyi yeniden inşa etmek için Pekin’den milyarlarca dolar istediği iddia ediliyor ve Çin’in, yeniden yapılandırmada aktif yer almasını istiyor.

Zaten Eylül 2017’de Suriye yönetimi, Rusya ve İran’ın yanı sıra Çin’i de yeniden inşa projelerine öncelik verecek “dost hükümetler” olarak tanımlamıştı. Buncadır ki Esad, Xi Jinping ile yaptığı görüşmede, “Bugün dünyaya denge ve istikrarı yeniden kazandıracak çok kutuplu bir dünya şekillendiğinden bu ziyaret, zamanlaması ve koşulları açısından önemlidir. Aydınlık ve umut verici bir gelecek adına bu anı değerlendirmek hepimizin görevidir” değerlendirmesinde bulundu.

Ancak Çin’in, batılı güçlerin ağır yaptırımlarına maruz kalan bu yoksul Arap ülkesine yatırım yapma konusunda isteksiz davrandığını iddia edenler de var. İddialar, Suriye’nin istikrarsız ortamı ve bunun sonucu olarak Çin’in Suriye’deki yatırımlarının geri dönüş olasılıkları konusunda endişelerine dayandırılıyor.

Buna göre Pekin yönetimi yeniden yapılanmada önemli bir katılımcı olmaya pek hevesli değil. Ancak, enerji sektörünün yanı sıra başta demiryolu geliştirme, otoyol inşaatı ve Suriye limanları ile havalimanlarının genişletilmesi olmak üzere altyapı alanlarında Çin, ülkenin yeniden inşasında rol alacağını duyurmuş bulunuyor.

Her ne kadar ülkenin petrol kaynaklarının çoğu ABD ve Kürtler önderliğindeki Suriye Demokratik Güçleri’nin (SDG) kontrolü altında olsa da Çin’in yatırım yapmaya hazırlandığına dair somut veriler de var.

Beşar Esad’ın yanındaki heyetle Çin Devlet Başkanlığı uçağı ile Şam’dan Pekin’e taşınması ve gösterişli bir törenle karşılanması, Çin yönetiminin Suriye ile ilişkilere verdiği öneme işaret ediyor.

ZİYARET, "ABD-ÇİN REKABETİ" NİN UZANTISI OLARAK DA DEĞERLENDİRİLİYOR

Kimi siyasi gözlemciler, Esad'ın Çin ziyaretinin "ABD-Çin rekabeti çerçevesinde" değerlendirilmesi gerektiğini savunuyor. Bunun, Xi'nin Çin'in nüfuzunu, ABD'nin geleneksel olarak hegemon güç olduğu Orta Doğu'ya genişletme arzusunun bir işareti olduğu belirtiliyor. Çin ile ABD arasında karşılıklı olarak atılan her adım zaten bu anlama gelmektedir. Çin'in Ortadoğu'ya gösterdiği büyük ilgi ve bölgedeki etkisinin giderek artması da bunun sonucudur. Çin, Ukrayna savaşından hareketle Rusya'nın nüfuzunun azalmış olabileceği inancından ve ABD hegemonyasında bir çözülmenin yaşanıyor olması gerçeğinden hareketle Ortadoğu'da bir boşluğun ortaya çıkmış olduğunu varsayıyor. Bunun için de bölgede daha büyük bir rol oynamaya çalışıyor. Bu, elbette ki emperyalist hegemonya mücadelesinde başa geçen küresel bir güç olma konumunun da bir sonucudur.

Xi, Çin'in Suriye'yi temel çıkarları ve önemli endişeleri konularında kararlı bir şekilde desteklemeye devam edeceğini, gelişmekte olan ülkelerin ortak çıkarlarını korumak için Suriye ile birlikte çalışacağını ve dış müdahaleye karşı çıkma konusunda Suriye'yi destekleyeceğini vurguladı. Tek taraflılık ve zorbalığı eleştirerek "Ulusal bağımsızlığın, egemenliğin ve toprak bütünlüğünün korunması" savundu.

Xi, Çin'in Suriye'yi yeniden inşa, terörle mücadelede kapasite geliştirme ve "Suriye liderliğinde, Suriye'nin mülkiyetinde" ilkesine uygun siyasi çözümü teşvik etme konusunda desteklediğini ifade etti. Çin'in ayrıca diğer Arap ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmesi ve uluslararası ve bölgesel meselelerde daha büyük rol oynaması konusunda Suriye'yi desteklediğini de sözlerine ekledi.

Çin, Astana sürecine katılarak Suriye için diplomatik hamlelerde aktif rol oynamış, Güvenlik Konseyi'nde veto yetkisini Esad'ın "meşruyetine" darbe olarak değerlendirilen kararlara karşı birden fazla kez kullanmıştır. Çin ayrıca, "ABD'nin Suriye'den petrol, doğalgaz ve diğer kaynakları yağmalayarak 115 milyar dolar değerinde kayıplara yol açtığını" açıkta söylemekte ve "Suriye'nin istikrardan kaosa dönüşmesinde ABD'nin suçlarına işaret etmektedir. Çin'in aktif bir şekilde devreye girmesi, Suriye'de dengelerin değişeceği yönündeki beklentileri güçlendirmektedir.

"Transatlantik Eğilimler 2023" raporu

Amerika Birleşik Devletleri Alman Marshall Fonu (GMF), farklı ülkelerdeki bazı kurumlarla iş birliği yaparak "Transatlantik Eğilimler 2023" raporunu salı günü yayınladı. Kanada, Fransa, Almanya, İtalya, Litvanya, Hollanda, Polonya, Portekiz, Romanya, İspanya, İsveç, Türkiye, Birleşik Krallık, Birleşik Devletler gibi 14 ülkeyi kapsayan kamuoyu araştırmasının, "algıların yeni jeopolitik gerçeklere uyum sağladığını" gösterdiği iddia ediliyor.

Rapor, küresel düzen, Transatlantik ilişkiler, güvenlik ve savunma, Çin ve küresel zorluklarla ilgili güncel konularda kamuoyu araştırmasını değerlendiriyor. 14 ülkeden elde edilen veriler, Atlantik'in her iki yakasında da daha rekabetçi ve daha çatışmalı bir ortamın hakim olduğunu tespit ediyor. Anket katılımcıları, küresel düzenin önümüzdeki beş yıl içinde önemli ölçüde değişmesini bekliyor ve sadece %37'si "ABD'nin önümüzdeki beş yıl içinde küresel ilişkilerde en etkili aktör" konumunu koruyacağına inanıyor.

Rapora göre özellikle de gençler olmak üzere ankete katılanların çoğunluğu, AB'nin burnunun dibindeki savaşa rağmen "iklim değişikliği ve göçü" en önemli güvenlik sorunları olarak görüyor. Üçüncü sırada "Ülkeler arası savaş" yer alıyor. Düzenin propoganda aygıtlarınca "en büyük tehlike" olarak gösterilen Rusya ise dördüncü sırada yer alıyor. Gençler yaşlılara kıyasla Rusya ve Çin'den daha az korkuyor. Anket katılımcıları, beş yıl içinde dünyanın en etkili aktörünün ABD mi yoksa Çin mi olacağı konusunda giderek daha fazla ayrışıyor. Bu da "yakın vadede Amerika'nın gücünde önemli bir düşüşü yansıtan iki kutupluluğa doğru gidişin" geniş kitleler tarafından da fark edildiği-

ne işaret ediyor. Bu arada Çin'in, medya tekelleri ve politikacılar tarafından yansıtıldığı gibi "ciddi bir güvenlik sorunu" olarak görülmediği ve "gelişen teknolojiler, ticaret ve kriz yönetimi" konularında Çin'le işbirliğinin genişletmesine olumlu bakılıyor.

BATI'DA RUSYA VE ÇİN KORKUSU SINIRLI

Raporun bildirdiğine göre pek çok konuda önemli bir kuşak farkı da dikkat çekiyor. Genç katılımcıların ABD etkisini olumsuz, Çin ve Rusya etkisini olumlu görme olasılıkları yaşlılara göre daha yüksektir. Gençler, NATO'nun ülkelerinin güvenliği açısından önemi konusunda büyüklerine göre daha az ikna olmuş durumdadır. Genç katılımcılar, önümüzdeki beş yıl içinde Çin'in dünyanın en etkili aktörü olarak ABD'nin yerini alacağına inanıyorlar. Gençler arasında AB'nin daha güçlü bir üçüncü oyuncu haline gelmesiyle çok kutupluluğa doğru bir geçiş olacağına dair düşünceler de belirgin bir eğilimi ifade ediyor.

Bu veriler, savaş çığırkanlığı yapan medya tekellerinin gençleri "kafalama" propogandasından istedikleri sonuçları elde demediklerini gösteriyor.

Rusya veya ülkeler arasındaki savaş, ankete katılan ülkelerin sadece üçünde en büyük güvenlik endişesi olarak kabul ediliyor. ABD'de, Kanada'da ve bir düzine NATO üyesi Avrupa ülkesinde, katılımcıların önemli bir kısmı, hükümetlerinin Ukrayna'ya verdiği destek konusunda giderek daha şüpheli olmaya başlamış. Alman Marshall Fonu (GMF) yöneticilerinden Gesine Weber, bu durum "artık hükümetler için gerçekten büyük bir zorluk olacak" diyor. Hem askeri hem

de Ukrayna'nın yeniden inşasına verilen desteğin "çöktüğü" ileri sürülüyor ve Ukrayna yorgunluğunun yayıldığı belirtiliyor. ABD'de özellikle Cumhuriyetçi seçmenler hızla artan yardımın devam etmesini reddediyor. Bu tutumun Almanya, Fransa ve İtalya'da da yaygın olduğu ifade ediliyor.

Tayvan'ın Çin tarafından saldırıya uğraması durumunda herhangi bir askeri desteğin verilmesini kabul eden kimse yok neredeyse. Tayvan'ın işgali durumunda ilgili ülkelerin halkı, silah veya asker göndermek yerine diplomatik eylem ve yaptırımları tercih ediyor. Ankete katılanların %37'si ABD'nin önümüzdeki beş yıl içinde küresel ilişkilerde en etkili aktör konumunu koruyacağına inanıyor. Yaklaşık yüzde 30'luk kesim ise bu rolü Çin'in üstleneceğini öngörüyor. Atlantik'in her iki yakasındaki insanların çoğu Çin ile ticaret, enerji ve teknoloji gibi alanlarda daha fazla işbirliği istiyor.

Transatlantik ilişkiler konusunda, ankete katılan 14 ülke arasında yanıt verenlerin çoğu ABD ile Avrupa arasındaki ilişkinin aynı kalmasını bekliyor (%55). Ankete yer alan diğer ülkeler hakkındaki algıları sorulduğunda, yabancı kamuoyunun büyük olasılıkla Kanada (%71), Almanya (%70) ve İsveç'i (%69) güvenilir ortaklar olarak tanımlıyor. Romanya (%34) ve Türkiye (%26) ise en az güvenilir ülkeler olarak görülüyor. Rapora göre ankete katılan Almanların sadece yüzde 16'sı, İsveçlilerin ise yüzde 14'ü Türkiye'yi "güvenilir" olarak görüyor. Rapor, ayrıca Türklerin yüzde 65'inin kendi ülkelerindeki demokrasinin durumundan memnun olmadığını da ortaya koyuyor...

Yararlanılan Kaynaklar:Telepolis, Gmfus.org ve SRF

Af örgütü raporu: Devlet şiddeti artıyor!

Ekonomik kriz başta olmak üzere, çoklu krizlerin bir sonucu olarak '90'lı yıllarda ivme kazanan neoliberal saldırı dalgası, 2000'li yıllarda pervasızca tırmandırıldı. Sermayenin on yıllara dayanan bu küresel saldırısı gelinen aşamada adeta çığırından çıkmış, işçi sınıfı ile emekçilerin ekonomik ve sosyal yaşamında ağır yıkımlar yaratmıştır. Servet-sefalet arasındaki uçurum ürkütücü boyutlarda derinleşti, ekonomik ve sosyal haklar adım adım budandı. Bu süreçte işçi sınıfının ödediği bedeller sürekli ağırlaşırken, buna emperyalistlerin kışkırttığı bölgesel savaşların yükü de eklendi.

Vahşi neoliberal saldırıya, siyasal gericiğin derinleştirilmesi eşlik etti. Temel demokratik hak ve özgürlükler adım adım gasp edildi, polis devleti uygulamaları yaygınlaştırılıp "meşrulaştırıldı", özgürlükleri sınırlayan gerici yasalar çıkarıldı. Muhafız güçlere yönelik devlet şiddeti yeni boyutlar kazandı. Bunun gerisinde, sonu gelmeyen iktisadi ve sosyal saldırıların işçi sınıfında ve emekçilerde yarattığı sosyal huzursuzluğu dizginleme ve denetim altına alma kaygısı var. Belirgin şekilde artan devlet şiddeti de bunun için uygulanıyor.

Uluslararası Af Örgütü'nün yeni yayınlanan raporu baskılardaki artışı kayıt altına alıyor. Rapora göre savaş, kriz, baskı, yoksulluk ve açlık nedeniyle dünyanın birçok yerinde milyonlarca insan kaçıyor ya da temel ekonomik ve siyasal hakları için sokaklara çıkıyor. Kapitalist hükümetler toplanma, örgütlenme ve ifade özgürlüğünü bastırmak için şiddet kullanıyor. Af Örgütü, dünya çapında protestolara yönelik devlet baskısında bir artış gözlemledi. Örgüt, hazırladığı "dijital dünya haritası" sunumunda, yetkililerin protestoları bastırmak için giderek daha fazla yasadışı güç kullandığını ve baskıcı yasalar çıkardığını vurguladı.

KEYFİ GÖZALTILAR, İŞKENCE VE ÖLÜMLER

Uluslararası Af Örgütü'nün yeni dijital haritası, dünya çapında protestoculara karşı işlenen çok sayıda insan hakkı ihlali ortaya koyuyor. Örgütün anket yaptığı 156 ülkenin 86'ında, devlet yetkilileri barışçıl göstericilere karşı yasa dışı güç kullanmış. Güvenlik güçleri 37 ülkede öldürücü silahlar kullandı. Ankete katı-

lan 156 ülkenin 79'unda protestocuların keyfi olarak gözaltına alındığı saptandı.

"Protesto Haritası" dünyanın dört bir yanındaki protestocuların maruz kaldığı ağır baskılara ışık tutuyor. Protestocular şiddete maruz kalıyor, keyfi olarak gözaltına alınıyor, işkence görüyor, istismar ediliyor, zorla kaybediliyor veya öldürülüyor. İnteraktif harita, hangi ülkelerde güvenlik güçlerinin göstericileri taciz etmek, korkutmak, cezalandırmak veya dağıtmak için göz yaşartıcı gaz, plastik mermi, biber gazı ve cop gibi silahlar kullandığını ve böylece toplanma özgürlüğü haklarını kısıtladığını gösteriyor.

Hintli yetkililer protestoculara karşı ateşli silahlar, göz yaşartıcı gaz, cop, internet engellemeleri ve zorla tahliyeler kullandı. Çin'de protestocular eğitim ve barınma haklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Peru'da ise güvenlik güçleri yakın zamanda protestolara yasa dışı öldürücü güç kullanarak karşılık verdi ve 49 kişiyi öldürdü. İran'da yetkililer, ülke çapındaki protestoları bastırmak için yüzlerce insanı öldürdü ve aralarında çocukların da bulunduğu on binlerce insanı keyfi olarak gözaltına aldı. Sayısız göstericiye gözaltında işkence yapıldı ve cinsel şiddet de dahil olmak üzere kötü muamele yapıldı.

Uluslararası Af Örgütü'ne göre geçen

yıl yaklaşık 20 ülkede en az 657 kişi idam edildi. Rapora göre şeriatçı Suudi Arabistan rejimi geçen yıl 184 kişiyi idam etti. Bu, Uluslararası Af Örgütü'nün Suudi Arabistan için şimdiye kadar belgelediği bir yıl içindeki en yüksek sayıya tekabül ediyor. Irak'ta idam edilenlerin sayısı 2018'de en az 52 iken 2019'da en az yüze çıkarak neredeyse iki katına çıktı. Edinilen bilgiye göre, İran'da 2019'da en az 251 kişi idam edilirken, geçen yıl en az 253 kişi idam edildi. İdam edilenlerden dördü reşit değildi. Resmi rakamları açıklamayan Çin'de de Uluslararası Af Örgütü, çok sayıda insanın idam edildiğini tahmin ediyor.

ALMANYA'DA TOPLANMA ÖZGÜRLÜĞÜ GİDEREK KISITLANIYOR

Almanya, Uluslararası Af Örgütü tarafından ilk kez "özgürlüklerin giderek daha fazla kısıtlandığı ülke" olarak listeye alındı. Almanya'daki Uluslararası Af Örgütü'nün ifade özgürlüğü ve toplanma özgürlüğü uzmanı Paula Zimmermann durumu şöyle anlatıyor: "Almanya'da protestolar bazen devlet yetkilileri tarafından kamu güvenliği ve düzenine yönelik bir tehdit olarak algılanıyor ve bu nedenle kısıtlanıyor. Bu durum bizi büyük endişeye sevk ediyor. Protestolar, bir in-

san hakkı olarak saygı göstermek ve canlı bir sivil toplumun temeli olarak kabul etmek yerine suç sayılıp şeytanlaştırılıyor. Federal ve eyalet hükümetlerini Almanya'da toplanma özgürlüğünü kapsamlı bir şekilde korumaya çağırıyoruz."

Önleyici gözaltılar ve toplantı yasakları da artıyor. Almanya'da özellikle iklim aktivistleri giderek artan baskılara maruz kalıyor. Ekim 2022'den bu yana Bavyera polisi düzinelerce aktivisti 30 güne kadar "tedbir amaçlı" gözaltına aldı. Zimmermann uygulama hakkında şunları söylüyor: "Önleyici gözaltı başlangıçta ciddi şiddet suçlarını önlemeyi amaçlamış olsa da son yıllarda öncelikli olarak iklim aktivistlerine karşı caydırıcı olarak kullanıldı. Bu, adil yargılanma hakkını ihlal ediyor ve bir insan hakları ihlali teşkil ediyor."

İktisadi, sosyal ve siyasal saldırıların katlanarak artacağı, emek-sermaye çelişkinin keskinleşeceği, şimdiden isyan ve ayaklanmalar biçiminde kendini gösteren sınıf ve kitle hareketleri yaygınlaşıp sertleşeceğine göre, devlet şiddeti ve terörü de her alanda artarak devam edecektir. Bu koşullarda demokratik hak ve özgürlükleri koruyabilmenin tek yolu, sisteme muhalif olan tüm ilerici-devrimci toplumsal güçlerin birleşik, meşru bir direniş hattı örmeleridir.

“Avrupa'nın yüz karası” olarak mülteci politikası

Son haftalarda AB ülkelerinde mülteci-göç sorunu yeniden hararetli tartışmalara konu olmaya başladı. Türkiye gibi ülkelerle bu konuda yapılan kirli pazarlıklar da tartışmaların bir parçasını oluşturuyor. AB devletleri henüz tek tip bir mülteci ve göç politikası üzerinde anlaşmaya varmasalar da “mültecilere karşı mücadelenin” sorunlarını tartışıyor ve daha acımasız önlemlerin alınması konusunda ortaklaşıyorlar. Mültecilere “çekici görünmemek” için “acımasız caydırıcılık” yöntemlerine başvuruyorlar. Göçün, başka şeylerin yanı sıra “iç istikrarı tehdit eden bir olgu” olarak sunulması ise konunun büyük ölçüde güvenlik politikası alanına dahil edilmesini meşrulaştırmayı hedefliyor.

Dış sınırlardaki yüksek duvarlar, dikenli tel örgüler, askeri devriyeler, drone ve uydu gözetim sistemi, askeri önlemlerin sıkılaştırılması, Frontex'in her alanda güçlendirilmesi, Türkiye, Tunus vb. ülkelerle yapılan şaibeli anlaşmalar, mültecilere karşı artan ırkçı söylemler, artırılan acımasız önlemler, toplama kampları, keyfi tutuklamalar, işkenceler, polis şiddeti gibi uygulamalar... Tüm bunlar “Avrupa değerleri” ile övünmeyi pek seven AB burjuvazisinin ikiyüzlülüğünü sergilemektedir. Her yıl Berlin Duvarı'nın yıkılmasını kutlamak gibi yüzsüzlükler sergileyenler, Ceuta ve Melilla'da, Sırbistan'da, Bulgaristan'da, Yunanistan ve Macaristan'da yeni duvarlar inşa ettiler. Özgürlükler üzerine ikiyüzlüce konuşmayı pek seven Avrupalı kapitalistler hem içeride hem dışarıda özgürlükleri yok etme seferberliği içindeler.

Mültecilerin genellikle ilk giriş yaptığı İspanya, İtalya, Yunanistan, Bulgaristan, Romanya, Slovakya, Macaristan, Polonya gibi AB üyesi ülkeler, göçmenlerin önünü kesmek için en sert yöntemleri kullanıyor. Bu ülkelere girmeyi başaranlar ise acımasız muameleler görüyor, toplama kamplarında en rezil koşullarda yaşamaya terk ediliyorlar. Sadece sağcı ve faşist güçler değil, bizzat Avrupa burjuvazisi de mültecilere karşı sistematik olarak saldırgan bir kampanya yürütüyor. Acımasız caydırıcılık yöntemlerine yenileri ekleniyor. İtalya olağanüstü hal ilan ediyor ve işi yaklaşık 5 bin Euro'luk bir depozito talep etmeye kadar vardırıyor. Bu paranın, bir aylık yaşam ve konaklama masrafları-

nın yanı sıra sığınma başvurusunun nihai olarak reddedilmesi durumunda göçmenlerin ülkesine geri gönderilme masraflarını karşılaması amaçlanıyor. Bunun göçmenleri caydırmaya yönelik insanlık dışı bir tedbir olduğu sır değil.

Öte yandan, tahkim edilmiş bir “Avrupa Kalesi” yaratma politikası yüzbinlerce kişiyi Avrupa'ya ulaşma arayışı içinde insan kaçakçılarının ağlarına düşürüyor. Bu alan milyarlarca doların döndüğü devasa bir pazar haline gelmiş bulunuyor. Çeşitli tahminlere göre mülteciler son 15 yılda yasa dışı yollarla AB'ye ulaşmak için yılda en az bir milyar avro harcıyor.

Avrupalı kapitalistler sınırlarını duvarlarla kapattıkça erişim yolları da o kadar tehlikeli hale geliyor. Her yıl yüzlerce kişi bu yollarda hayatını kaybediyor. Dolayısıyla burjuva medyada insan kaçakçılarının sanki sorunun tek nedeniymiş gibi şeytanlaştırılması, asıl suçluların aklanması içindir. Elbette insan yaşamına hiçbir önem vermeyen, yalnızca para ve çıkar hesabı yapan insan kaçakçılarının suçları görmezden gelinemez. Ancak bu “pazarı” yaratanın bizzat emperyalist devletlerin politikaları olduğu gerçeği de göz ardı edilemez.

EMPERYALİST MÜDAHALELERİN YARATTIĞI YIKIMDAN KAÇIŞ

“Sermaye birikimi, buna karşılık gelen bir sefalet birikimini gerektirir. Zenginliğin bir kutupta birikmesi aynı zamanda sefaletin, eziyetin, köleliğin, belirsizliğin, vahşetin ve ahlaki yozlaşmanın karşı kutupta birikmesidir.” (K. Marx)

“Kapitalist toplum sonsuz bir dehşettir...” (Lenin)

Sistemin ürettiği bu yalın gerçeğin kendini tüm çıplaklığıyla gösterdiği alanlardan biri de mültecilik-göç sorunudur. Emperyalist-kapitalist sistemin temsilcileri tarafından da 21. yüzyılın en temel sorunlardan biri olarak kabul edilen mülteci-güç sorunu, 100 milyonu aşkın insanın dehşet verici trajedisine dönüşmüş durumda. Bu alanda insanlığın yaşadığı “eziyetin, köleliğin, belirsizliğin, vahşetin ve ahlaki yozlaşmanın” manzaralarına hemen her gün tanık olunuyor.

Dünya çapında mültecilerin sayısı sürekli artıyor. BM Mülteci Örgütü'nün Küresel Eğilimler Raporu'na göre 2022 yılı sonunda 108 milyondan fazla insan yerinden edildi. İç çatışmaların-boğazlaşmaların, bölgesel emperyalist müdahale ve savaşların, yoksulluğun, açlığın

ve sosyal yıkımın dehşetinden kaçan insanların on binlercesi, denizlerde, tır ve kamyon kasalarında, düştükleri tehlikeli yollarda ve bir kısmı da insan kaçakçılarının ellerinde ölüyorlar. “Umut” olarak gördükleri ülkelere varanlar ise toplama kamplarında insanlık dışı koşullara mahkum ediliyor, perişan bir yaşam içinde tutuluyorlar.

Mültecilerin büyük çoğunluğunu iç boğazlaşmaların, emperyalist savaş ve müdahalelerin yaşandığı ülkelere kaçanlar oluşturuyor. Dolayısıyla emperyalizm, bu ülkelerdeki çok kapsamlı yıkıcı durumun ve mülteciliğin doğrudan nedenidir. Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Yemen, Ukrayna gibi ülkeler, emperyalist saldırı ve savaşa maruz kaldıktan sonra göç vermeye başladılar. Emperyalist müdahaleler sonucunda çatışmaların kısırlatıldığı veya rejimlerin devrildiği her yerde sonuç, “modern demokratik bir yönetimin kurulması” değil, çıplak barbarlık olmuştur. Zira emperyalizm her yere barbarlık taşımaktadır. NATO'nun saldırganlığı ve kışkırtmaları sonucu Rusya'nın 2022'de Ukrayna'ya saldırısı, günümüz Avrupa'sındaki en büyük mülteci akını tetikledi. Savaşın baş-

ladığı günden bu yana milyonlarca kişi mülteci durumuna düştü. Ukrayna'da süren savaş, Ukrayna nüfusunun neredeyse yüzde 50'sini iç ya da dış göçe zorladı.

Şiddetli çatışmalar, insanların evlerini terk etmelerinin ana nedenlerinden biridir. Konuyla ilgili yayınlanan raporlarda son on yılda iç savaşların sayısı ve süresinin önemli ölçüde arttığına işaret ediliyor. Bu çatışmaların-savaşların büyük bir kısmı Afrika'nın Sahel bölgesinde ve Orta Doğu'da yaşandı. 2021 yılında dünya çapında savaşlar, silahlı çatışmalar ve diğer siyasi şiddet türleri nedeniyle 42 bini Afganistan, 18 bini Yemen ve 10 bini aşkın Myanmar'da olmak üzere toplam 145 binden fazla insanın öldüğü belirtiliyor. Tarım arazileri, evler, hastaneler, yollar ve okullar gibi altyapıların tahrip edilmesi de halk üzerinde devasa yıkıcı etkiler yaratmaktadır. Sadece silahlı çatışmalar nedeniyle 77 milyona yakın insan açlıkla karşı karşıya kaldı. Örneğin, emperyalist kuşatma altında tutulan Suriye ve Yemen'deki sağlık hizmetleri çok sayıda hastanenin bombalanmasıyla adeta çöktü. Aşırı hava olayları ve koronavirüs salgını, özellikle de çatışma bölgelerindeki savunmasız insanlar üzerinde büyük bir yıkım yarattı. 2021'de 235 milyon kişi insani yardıma muhtaç duruma düşürüldü.

Ülke içinde Yerinden Edilme İzleme Merkezi'ne göre, 2021 yılında dünya çapında 14 milyondan fazla insan kendi ülkelerindeki şiddet ve çatışmalardan dolayı başka bir bölgeye kaçtı. Bunların çoğu Etiyopya, Demokratik Kongo Cumhuriyeti ve Afganistan'daydı. Bu, çatışma nedeniyle ülke içinde yerinden edilen kişilerin toplam sayısının dünya çapında 53 milyonu bulduğu tahmin ediliyor. Bu insanlar insan hakları ihlallerinin, fiziksel şiddetin, keyfi tutuklamaların, işkencenin veya cinayetlerin kurbanı olabiliyorlar. Özellikle kız çocukları ve kadınlar cinsel şiddet riski altında bulunuyorlar.

İnsan onuruna yaraşır etkili bir mülteci politikası mültecilere karşı değil, mültecilik ve göç olgusunu yaratan nedenlere karşı mücadele etmeyi gerektirir. Nedenleri yaratan kapitalist sistem olduğuna göre emperyalistlerin böyle bir mücadele yürütmeleri mümkün değil. Zira Avrupa kapitalistleri, sömürü ve yağmanın, yoksulluk ve açlığın, sosyal yıkımların yanı sıra birçok ülkedeki savaşların ve iç çatışmaların da sorumluları arasında yer alıyor. Aynı zamanda bu sorun, işçi sınıfını bölmenin, emekçileri birbirine düşman etmenin de etkili bir aracı olarak kullanılıyor. Dolayısıyla AB şeflerinin "mültecilik sorununun insanca çözümü" üzerine söyledikleri her şey yüzsüzlükten başka bir şey değildir.

Gültekin Malcı işine geri döndü!

GATEGOURMET'TE MÜCADELE KAZANDI...

Geçen Nisan ayında, polis nezaretinde işyerinden uzaklaştırılan ve ardından da işyerine giriş yasağı getirilen, Gategourmet işçi temsilcisi Gültekin Malcı aylar sonra işine geri döndü.

Kararın kendisine bildirilmesi üzerine 28 Eylül günü tekrar işyerine dönen Malcı, arada geçen zamanda işlerini evden çalışarak yürütüyordu. Gültekin Malcı'nın geri dönüşü başta işçi arkadaşları olmak üzere, onunla dayanışma içerisinde olan herkes tarafından sevinçle karşılandı.

Sömürü çarkını LSG Sky Shefs'den devralan Gategourmet şefleri, bugüne kadar birçok hak gaspına imza attılar. Sömürüyü daha da katmeleştirmenin önünde ciddi bir engel olarak gördükleri işyerindeki örgütlülüğü tasfiye etmek için Gültekin Malcı'yı işyerinden uzak-

laştırma saldırısını gündeme getirdiler. İşçiler baştan beri, bu saldırının temsilcileri şahsında kendilerini hedeflediğinin bilincine hareket ettiler. Temsilcilerinin arkasında kararlılıkla durdular.

Yanı sıra dışarıda, başta Bir-Kar olmak üzere, diğer emek dostları tarafından örülen dayanışma faaliyeti, saldırıyı işletme sınırlarından çıkarıp kamuoyunun gündemine taşıdı. Böylece başta Frankfurt havaalanı olmak üzere, tüm işçi sınıfını ilgilendiren bir saldırının, sessizce mahkeme koridorlarına hapsedilmesinin önüne geçilmiş oldu.

Bu saldırının hiç bir meşruluğu olmadığı gibi, yasal bir dayanak bulmada da zorlandılar. Arada yapılan iki mahkeme Malcı'nın lehine sonuçlandığı halde, Gategourmet şefleri mahkeme kararını da fiilen hiçe sayarak, her vesileyle kutsadıkları burjuva hukukunu da çok kolayından çiğneyebileceklerini gösterdiler.

Zira "burjuva hukuku" lafzda neyi iddia ederse etsin, esasta kanunlar vasıtasıyla sömürü düzeninin devamını sağlamaktan başka bir işlevi yoktur. Kimi tali konularda işçilerin "haklı" çıkması bu kaideyi bozmaz. Almanca'daki deyimle, "haklı olmak ile hakkını almak ayrı şeylerdir!" durumu en çok işçiler için geçerlidir. Bir işçinin mahkeme kararını tanımama şansı yoktur ama bir kapitalistin var. Dolayısıyla işçilerin haklılıklarını kanıtlamaları için de mücadele etmeleri gerekir. "Hukuk mücadelesi" kavramı tam da bu durumu anlatmaktadır.

Gültekin Malcı'ya yönelik saldırı da eğer mücadele konusu yapılmıyorsa, sırf mahkeme kararıyla işine dönme ihtimali çok düşüktü. Bu yönüyle Malcı'nın işine geri dönmesi, işyerinde, sokakta ve mahkeme salonlarında verilen mücadelenin ürünü ve başarısı olmuştur.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

İşçi temsilcisi Tekin Malcı'yı işten atma saldırısı püskürtüldü:

İşçi sınıfı kazandı, dayanışma kazandı!

Biz kazandık, işçi sınıfı kazandı, dayanışma kazandı. Her şeyden önemlisi de örgütlü mücadele etme gücümüz kazandı diyebiliriz.

Güzel bir güne uyandık bugün işçi arkadaşlarımızla birlikte. Büyük bir heyecanla güne başladık. Erkenden öncü arkadaşarımdan biriyle iş yerine doğru yola çıktık. Farklı bir güne uyandıığımız her halimize yansımıştı. Büyük bir heyecanla büromuzu açtık ve ilk aklımıza geleni yaptık: Beyaz bir sayfaya (Herzlich Willkommen Tekin Abi) Almanca olarak hoş geldin yazdık. İşçilerin görebileceği panoya ve büronun kapısına astık.

Geçmek bilmeyen dakikalari saymaya başladık ama bir yanımızla da tedirgindik. Haksız yere iş yerinden uzaklaştırılmış olan işçi temsilcimiz sevgili Tekin arkadaşımızı gerçekten iş yerine girebilecek miydi bugün?

Öncü arkadaşımız Tekin 17 Nisan'da iş yerinden uzaklaştırılmıştı. O tarihten bugüne yaşanan süreci Kızıl Bayrak aracılığıyla tüm işçi, emekçi ve kamuoyuyla paylaşmıştık. O gün başlayan haksızlığın bugün kazanımla sonuçlanmasına değinmeden geçmek olmaz.

17 Nisan günü polis Tekin'i almaya geldiğinde, işçi arkadaşlar işi bırakarak öncü arkadaşımızı büyük bir mücadele ruhuyla sahiplendiklerini ortaya koydular. Kendini bilmez patronlar bile bu denli büyük bir sahiplenmeyi beklemiyordu biz işçilerden. Hep diyorum, hiçte küçümsenmeyecek örgütlü bir gücümüz var bizim... Bugünün kazanımı da bu gücümüz sayesinde mümkün oldu. Elbette ki bu örgütlü gücümüzü oluşturup büyütmemizde Bir-Kar'lı arkadaşların büyük bir emeği var. Bu emeği dile getirmek vefasızlık olurdu.

Biz havaalanı işçilerine ta LSG döneminden bu yana her zorlu koşulla karşılaştığımızda, Bir-Kar'ın düzenlediği etkinliklerde örgütlü güç olmanın önemi vurgulanarak bize anlatıldı. Öncü arkadaşımız Tekin'in iş yerinden haksız yere uzaklaştırılmasıyla başlayan süreç bir hayli sancılıydı. Bu sürece de ilk günden dahil olan Bir-Kar, dayanışmanın gücünü ve önemini bize hissettirmiş oldu.

Bir-Kar'lı arkadaşlar öncülüğünde kurulan dayanışma komitesiyle birlikte

birçok eylem ve etkinlik düzenledik. Bu adımla da öncü arkadaşımıza yapılan haksızlığı bertaraf etmenin tek yolunun kararlı bir şekilde mücadele etmek olduğunun altını çizmiş oldular. Mücadelenin gücü bugün kazanımla sonuçlandı.

Tekin yoldaşımız yalnız değildi. „Hepimiz Tekin, Tekin hepimiz“ olmuştu. Büyük bir mücadele ruhuyla, öncü arkadaşımızın iş yerine geri dönmesini istiyorduk. Bu istemi diri tutmak için Bir-kar öncülüğünde ayda bir veya iki etkinlik düzenledik. Düzenli olarak yaptığımız toplantı ve etkinliklerde öncü arkadaşımızla iş yerinde yaşanan mevcut durumu paylaşarak sürekli bağlantı içinde olduk.

Bu mücadele başlayalı bugün itibarıyla tam 5 ay 11 gün oldu. İlk mahkeme Mayıs'ta öncü arkadaşımızın kazanımıyla sonuçlanmıştı. Ancak hukuk tanımayan Gate Gourmet patronları, "iş yerine giremez" yasağını sürdürünce ikinci mahkemeyi bekleyiş süreci başladı. Kendini bilmez patronlar, hile ve sahtekarlık oyunları ile öncü arkadaşımızı iş yerine yanaştırmamaya kararlı görünüyordular.

Bir yanda emek mücadelesinin gücü ve öncü arkadaşımız Tekin'in onurlu duruşu, diğer yanda paranın gücü ve bitmek bilmeyen kirliliği oyunlar. Yani bir yığın çirkinlik. İkinci mahkemenin tarihi 28 Ağustos olarak belirlendi. Bu mahkeme biz işçiler için final kararıydı. Öncü arkadaşımız şahsında uğradığımız bu haksızlığa karşı mahkemeye büyük bir katılım sağladık. Bir-kar öncülüğünde dayanışma komitesi de ilk mahkemede olduğu gibi bu mahkemede de yanımızdaydı. Sayımız bir hayli fazlaydı ve bu vesileyle büyük bir salonda görülen duruşmada yine öncü arkadaşımız kazandı.

Büyük bir sevinç büyük bir kazanımdı. Fakat yasalar karşısındaki kazanım haydut patronlarımız tarafından kabul görmüyordu. Yasalar karşısında hiçte

eşit olmadığımızı yaşadığımız bu sancılı süreçte iki kez deneyimleyerek gördük. Patron, bu haklı kararın ardında da Tekin için "iş yerine giremez" yasağını sürdürdü. Sancılı süreç daha da sancılı olmaya başladı. Biz işçiler içten içe umudumuzu kaybeder duruma geldik. Kapitalizm büyük bir güç ve korkunç bir yüzüyle karşımızda duruyor. Arsız mı dersin edepsiz mi dersin. Çaresizce sıralıyoruz kelimeleeri, ama ve lakin öz gücümüzden bihaber olarak. Tam bir ay olmuş ikinci mahkeme kararından bu bugüne. Biz işçilerin haykırışı sessiz feryada dönüştü. İşçi arkadaşlar bıkmadan erinmeden "öncü arkadaşımız ne zaman gelecek?" sorusunu yinelemekten vaz geçmediler. Daha dün iş yerinde karşılaştığım her işçi arkadaşın "ne zaman gelecek" sorusuna "her an gelebilir" diye cevap vermiş oldum. Biliyordum sayılı saatler kalmıştı. Öyle ki, inansam da kendim bile korkuyordum. Yani yine bir Ali cengiz oyunu çevirir mi bu kendini bilmez patronlar?

Evet tam 5 ay 11 gün olmuştu öncü arkadaşımızın haksızca bizden uzaklaştırılışı. Son 11 günü büyük bekleyiş veya heyecanla takip ettik diğer öncü arkadaşlarımızla. Çok kararlı olan Gate Gourmet'in en büyük patronu arkadaşımızla görüşme talep ediyordu. Ama gel gör ki, öncü arkadaşımızın 'hiç vakti yoktu' bu kendini bilmez patronla görüşmeye. İşte böyle gelirsin işçi sınıfının ayağına ayağına. İş verenin belirlediği iki ayrı görüşme gününe de vakti yoktu Tekin yoldaşımızın. Önceki gün kabul ederek avukatıyla birlikte görüşmeye gideceği haberini almıştık.

Öğlen saatlerinde başlayan görüşme aksam üzeri sona erdi. Görüşme sonrası gelen haber Tekin yoldaşın derhal işe başlayacağı yönündeydi. Ve tabi bir dizi talebimiz de kendini bilmez patronlar tarafından kabul edildi. Bu kabullerin

devamı da gelecek. Çarşamba gecesi saat 21.00'den sonra iş veren tarafında bölüm şeflerine, Gültekin Malcı'nın yarın işe geleceği bildirildi. Sabah iş yerine giden bizler büyük bir coşku ve sevinçle karşıladık öncü arkadaşımızı.

Bu arada en önemlisi neydi biliyor musunuz? Gate Gourmet'in en büyük patronunun öncü arkadaştan talebi, "binaya geldiğinizde ola ki işçiler iş bırakıp binanın koridorlarını yine inletmesinler" olmuş. Yani tek korkuları işçilerin iş bırakmasıdır ve de işçilerin birlikte örgütlü bir güç olmasıdır. Şimdi soruyorum işçi ve emekçi arkadaşlarıma, bizim öz gücümüz daha büyük değil midir? Yeter ki bu özgücümüzü büyütmesini bilelim.

Öncü arkadaşımız gelmişti ve aramızdaydı. Yapması gereken ilk şey işçilere gitmesiydi. Koridordan kantine doğru ilerlerken, aylardır "Tekin arkadaş ne zaman gelecek?" diyen işçilere cevap olarak karşılarında duruyordu. "Yakındır gelmesi, her an gelebilir" demiştik fakat bugün geleceğini söylememiştik. Cevabı Tekin tüm işçi arkadaşlarla selamlaşarak vermiş oldu.

Sonrasında birlikte iş yerinde tüm bölümleri dolaşırken yaşanan anları görmeye değerdi. Ağlayarak öncü arkadaşına sarılanlar, çığlık atarak ani refleks gösteren işçiler, "sen bizim için varsın ne olursun bizi bırakma!" diyenler, "sen sadece bugün için mi yoksa hep mi burada olacaksın?" diye soranlar. Yok böyle bir sevgi seli, yok böyle bir gönül bağlılığı. Ne diyeyim, onurlu bir duruş, anlamlı bir mücadele. Bunu büyütmede bizim boynumuzun borcu olsun diyelim. Tabi ki tüm devrimci, duyarlı dost çevreleri de bu mücadeleyi büyütürken biz işçi sınıfının yanında görmeyi arzuluyoruz.

Bugün kazanan biz işçilerin örgütlü gücü oldu. Frankfurt Havaalanı'nda bu bir ilkti. Ben bu süreci, "Biz kendi içimizde devrim yaptık" diye niteliyor ve öyle de görüyorum. Önemli olan bizim bu örgütlü gücümüzün diğer iş yerlerine de örnek olarak yansmasıdır. İşçi sınıfının örgütlü güç olmaktan başka bir seçeneği yoktur!

İşçilerin fendi sermayeyi yendi!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

FRANKFURT HAVAALANI'NDAN BİR İŞÇİ

Sol parti/ Die Linke'de yeni yol ayrımı!

A. Serhat

“Parti Yönetimi ile aramdaki fikir ayrılıkları o kadar derin ki, yeniden bir araya gelebilmek hayal gücümü fazlasıyla zorluyor.” Bu cümleyi kuran, Sol Parti’yi çeyrek yüzyıldır kendi tapulu malı gibi gören, onun toplum karşısındaki ikonik yüzü ve bütün kritik süreçlerinde bulunmuş olan Sara Wagenknecht’tir. Uzunca bir süredir Parti yönetimi ile Wagenknecht ve onun müritleri arasında soğuk bir savaşın olduğu ve bunun her an bir ayrılığa dönüşebileceği yazılıp çiziliyordu. Mart ayında Alice Schwarzer ile beraber Berlin’de örgütledikleri savaş karşıtı miting ve sonrasında parti içi tartışmalar şiddetlendi ve ayrışma sürecini hızlandırdı. Partinin diğer kanadı NATO’nun savaş arabasına bindiği için, mitingden rahatsızlık duymuştu.

Sol Parti içindeki yeni arayışları ve yol ayrımını seçimlerde yaşanan hezimet daha bir görünür kılmış olsa da Ukrayna savaşı ve NATO konusunda korkakça tutum alınması ve diğer burjuva partileri ile aradaki ayrım çizgilerinin ortadan kalkmış olması bu süreci önceleyen temel etkenler olarak karşımıza çıkıyor.

Sol Partinin Ukrayna savaşı ile ilgili yaşadığı akıl tutulması ve bu konuda başta Gregor Gysi (kendileri bir dönem için Alman solunun ‘büyük entelektüel ve otoritesi’ olarak anılıyordu) ve Dietmar Bartsch olmak üzere yapılan açıklamalar, “sol” adına hakikaten utanç vericiydi. Barış talebinin arkasında duramayacak kadar omurgasız olan bu şahsiyetlerin yönettiği ve yönlendirdiği bir parti en nihayetinde Ukrayna savaşına silahların gönderilmesi ve Batının Ukrayna’nın hamisi olması gerektiğini açıklama noktasına geldi. Seçimler döneminde aynı utanç verici tutumu NATO konusunda da sergileyen Sol Parti, bu tutumu nedeniyle toplumun sağduyulu ilerici kesimleri tarafından baraj altında bırakılarak cezalandırılmıştı. Bugün emperyalist güçlerin tarafı olduğu Ukrayna savaşı karşısında da parti şefleri ABD-NATO cephesinin kuyrukçuluğunu yapıyor. Bu pespaye tutumun partinin fiilen parçalanmasını sağladı.

Sol Parti gelinen yerde ilerici/sosyalist dünyadan, onun dilinden, programından ve en önemlisi güç aldığı işçi-emekçi

kitlelerden ve toplumun alt katmanlarından bağıni koparmış durumdadır. Parti içi tartışmalarda bunu daha net bir şekilde görmek mümkün. Partinin yöneticileri, “Daha az varlıklı insanların görüşleri konusunda hiç anlayışlı değiller” eleştirisine muhatap olmakta, sıradan bir burjuva partisiyle aradaki “ayrım çizgilerinin” ortadan kalktığı söylenmektedir. Bu sağa kayış eyalet seçimlerindeki başarısızlıkla birleşince Sol Parti’nin kesin bir yol ayrımına vardığını söylemek de o kadar kolay olacaktır.

Bundan sonraki seçimlerde Sol Parti adına aday olmayacağını deklere eden partinin medyatik yüzü Wagenknecht yeni bir parti kurmanın startını çoktan vermiş görünüyor. Aynı Sara Wagenknecht’in başını çektiği kanat, 2018 yılında da “Aufstehen” (Ayağa Kalk) adıyla bir girişimde bulunmuş ve başarısız olmuştu. Sol Parti’ye dönük eleştirilerini soldan yapıyormuş gibi görünen Wagenknecht, kelimenin gerçek anlamıyla popülist burjuva milliyetçi bir söylem ve programla hareket ediyor.

Ukrayna savaşı konusundaki tutumu belli kayıtlarla bir yana bırakılırsa, iktisadi ve siyasal sorunlar başta olmak üzere toplumu kesen bütün sorunlara ilişkin söylemleri yer yer ırkçı-faşist parti AfD ile kesişiyor. Özellikle mülteciler konusundaki tutum ve söylemlerini ırkçılığa vardırılmakta hiçbir beis görmemektedir. Öyle ki son katıldığı TV programlarından birinde “Mültecilerin sosyal devlet için bir tehlike olduğu ve gerektiğinde bu olanakları ellerinden almak gerektiğini” söyleyebildi. Tabi bütün bunları büyük

bir “yüce gönüllülük” göstererek AfD nin yükselişini engellemek adına yaptığı söylemeyi de unutmadı.

Düzen partilerinin artık çözüm üretmediklerini ve vatandaşların bu partilerden uzaklaştığı gerçeğini ifade ettikten sonra, çözüm olarak ortaya attığı “yarı Sol Parti yarı AfD’nin postmodern versiyonuyla” politik iddiasını devam ettirme çabasında görünüyor. “Bu, sadece Wagenknecht in bir ikbal davasıdır” diye düşünmek hatalı olur. Kuşkusuz kendisi ve müzmin müritlerinin bu tür hesapları var ama olay tek başına bununla açıklanamayacak kadar kapsamlı ve komplikedir.

Sol Partinin kanatları ve bölünme olasılığı üzerine çok sayıda istatistikî bilgi havada uçuşuyor. Parti içinde üç farklı kanattan söz ediliyor. Basına yansıyan yorumlardan anladığımız kadarıyla; Sol Parti’nin bölünmesi durumunda Wagenknecht’in AfD tabanını, daha sol jargonla hareket edecek olan diğer kanadına SPD ve Yeşiller’den kopan ya da buna yakın tabanı etkileyeceğini ve bunun da toplamda %30 civarında bir potansiyele denk düştüğü hesapları yapılarak, Sol Parti’nin “dahice” hareket planları hazırladığı ileri sürülüyor. Biyolojik tabirle tek hücreliler gibi bölünerek çoğalabileceklerine inanıyorlar.

Oysa ki bu “dahice” planları yapanlar son üç yıl içinde on binin üzerinde üye kaybetti ve etmeye de devam ediyor. Düzen sınırları içinde bir muhalefet yapmayı dahi beceremeyen, ikinci el tüccarların övgülerine muhtaç bir parti gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Sol Parti’nin bütün bir tarihsel de-

neyimini ve birikimini bir kenara koyup, geçmişine nedamet getirmesi ve giderek SPD nin bir parça solunda görünme gayreti göstererek Alman burjuvazisine şirinlikler yapması, onu bırakın iktidara taşınmayı ya da iktidar ortağı olmasını, tarihinde gördüğü en büyük hezimetini yaşatmıştır. Bu aynı hezimetin ortakları ya da sorumluları (hangi kanattan olduklarından bağımsız olarak) bugün de “ulusal çıkarlar” safatası üzerinden yeni bir dalga kırana rolüne soyunmuş bulunuyorlar. Toplumun emekçi sınıflarında ve özellikle de gençlik saflarında yeni arayışların olduğu ve bu arayışların giderek Sol Parti saflarında yarattığı çözülmenin korkusu, Wagenknecht gibi sembolik isimlere yeni oyun alanları yaratmış görünüyor.

Etki alanı olan orta sınıfları yok edeceğine derinleşen ekonomik krize, savaş ve silahlanma politikalarına, bunlara paralel olarak büyüyen ve derinleşen siyasal krize Sol Parti’nin cevabı, “Alman ulusunun yüce çıkarları adına iç ve dış politikada daha aktif pozisyon almak” olarak görünüyor. Solun bütün bir literatürünü teorik olarak da görmezden gelen ve hatta bozan bir dili yıllardır tercih ediyor Sol Parti. Öyle ki sınıf kavramını kullandıklarını ya da bu anlama gelebilecek en ufak bir söylemi parti şeflerinden duymak neredeyse imkansız. Çok çarpıcıdır, Sol Parti işçi ve emekçi sınıfların sorunlarını anlatmaya çalışırken kesinlikle sınıf vurgusuna dayalı tanımlama yapmaz. Bunun tam aksine “Milieu” yani “sosyal çevre” kavramını kullanmayı tercih etmeleri dil sürçmesi olmasa gerek.

Bu arada, Sol Parti’nin tartışıldığı bütün platformlarda burjuva-liberal kesimler çok bilinçli bir şekilde Wagenknecht’i “Ortodoks Marxist” ve “20. yüzyıl devrimcisi” diye tanımlayarak eleştiriyor; taraf oluyor ve partinin varsa iki atımlık barutu onu da bitirmenin hesaplarını yapıyorlar.

Sol Parti’nin bu yılın sonuna dek kaç parçaya bölüneceğini, Wagenknecht’in kuracağı partinin akıbetinin ne olacağını ve yeni arayışların nereye evrileceğini salon solcuları ve liberal takımı değil, giderek militanlaşma eğilimi gösteren işçi ve emekçi hareketi belirleyecektir. Parçalanarak “büyüme” hayali ise artık bir başka sonbahara kalacaktır.

Dağlık Karabağ'da çatışma ve küresel güçler

A. Vedat Ceylan

19 Eylül'de Azerbaycan Ermeni nüfusun çoğunluğu oluşturduğu Dağlık Karabağ'a saldırdı.

Yaklaşık 24 saat süren kapsamlı işgal saldırısında Dağlık Karabağ'da yaşayanlar teslim olmaya zorlandı. Dağlık Karabağ'ın yetersiz savunması, Türkiye ve Siyonist İsrail tarafından modern silahlarla donatılan Azerbaycan ordusunu durdurabilmesi zaten mümkün değildi.

Rusya'nın "arabuluculuğu" ile çarşamba günü "ateşkes" sağlandı. Ateşkes rağmen, bölgeden ihlal ve Azerbaycan ordusunun bazı yerleşim yerlerinde sivillere saldırdığına dair haberler gelmeye devam ediyor. Savaşta yerlerinden edilen siviller Ermenistan'a doğru göç ederken yollarda saldırıya uğruyor. Şimdiden binlerce kişinin Karabağ'ı terk ettiği belirtiliyor.

NEDİR BU DAĞLIK KARABAĞ SORUNU?

Azerbaycan devlet sınırları içinde yer alan Karabağ, süreç içinde küçültüle küçültüle 18 bin kilometrekareden 4392 kilometrekareye düşürüldü. Dağlık Karabağ (Artsakh) bugün Kura ve Aras nehirleri arasında yer alan bu 4392 kilometrelik alanın bir bölümünü oluşturuyor.

Tarihte Osmanlı İmparatorluğu, Çarlık Rusya'sı ve İngiliz sömürgeciliği bu bölgede hüküm sürdü. Sözü geçen imparatorluklar tarafından bölgenin zengin etnik yapısı istismar edilerek halklar sürekli kışkırtılarak birbirlerine kırdırıldı.

1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nin zaferinden sonra bölgede emperyalistlerden miras kalan milliyetçi boğazlaşmalar sona erdi.

1 Aralık 1920'de, Rusya Komünist Partisi Merkez Komitesi Kafkas Bürosu başkanlığında Azerbaycan, Ermenistan ve Rusya Komünist Partisi temsilcilerinin katıldığı bir toplantıda sorun ele alındı. Toplantı sonrası Azerbaycanlı Komünistler, Nahçıvan, Zangezur ve Dağlık Karabağ bölgelerini Ermenistan'a bırakarak, Müslümanlarla Ermeniler arasındaki tarihsel kavgaya son verdiklerini ilan ettiler.

Karar SBKB Merkez Komitesi'ne ulaşır ulaşmaz, Pravda gazetesinde 4 Aralık 1920'de yayımlandı. O dönemde Milliyetler Komiseri olan Josef Stalin söz konusu kararı, "tarihte eşi benzeri görülmemiş bir gelişme" olarak nitelese de

kararın hayata geçmesi bölgedeki gelişmeler nedeniyle mümkün olamadı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) bayrağı altında 16 Cumhuriyet ve onlarca özerk alan ve bölge olmasına rağmen, halklar barış içinde bir arada kardeşçe ve özgürce yaşayabiliyordu. O koşullarda hangi özerk bölge ve alanın hangi cumhuriyete "bağlı olduğu" çok da önemli değildi.

Bu tarihsel gelişme, ancak Ekim Devrimi gibi büyük bir tarihsel sıçramanın ulusal sınırları aşarak yarattığı siyasal kültür ve toplumsal barışla mümkün olabilirdi. Nitekim SSCB dağılmaya yüz tuncaya kadar da öyle oldu.

SSCB'nin dağılması ile "tarihin sonu" ilan edildi ve başını ABD'nin çektiği emperyalist egemenlik altında "savaşların son bulacağı" propagandaları yapıldı. Oysa eski SSCB halkları arasında milliyetçi boğazlaşmalar tam da o yıllarda yeniden başladı. İlk olarak Azerbaycan-Ermenistan savaşı SSCB'nin dağılmasından kısa süre sonra başlatıldı. O savaşta üstün gelen Ermenistan Azerbaycan'ın bazı bölgelerini işgal etmişti.

2020'de savaş yeniden patlak verdi. "Dağlık Karabağ Savaşı" diye anılan o savaş Ermenistan'ın yenilgisiyle sonuçlandı ve Karabağ'ın bazı bölgeleri Azerbaycan'ın eline geçti. Geri kalan kısım 10 Kasım 2020 tarihli ateşkes anlaşması çerçevesinde Rus "Barış Güçleri"nin denetimine verildi.

Rusya'dan "yeterli desteği" alamadığını iddia eden Erivan yönetimi dümeni Avrupa ve ABD'den yana kırmaya karar vermiş olacak ki, AB'nin (Avrupa Birliği) söylemleri ve ABD'nin telkinleri eşliğinde Ermenistan ve ABD 11-20 Eylül tarihleri arasında Ermenistan'da "Eagle Partner 2023" adı altında ortak bir askeri tatbikat gerçekleştirdiler.

Tatbikatın bitmesine bir gün kala, 19 Eylül'de Azerbaycan Dağlık Karabağ'a saldırdı. Ermenistan'ın ABD'ye yanaşma çabası anında bela getirmiş görünüyordu. Zira ABD işe karışmadığı gibi, batıya yanaşan Nikol Paşinyan hükümetine kızgın olan Rusya da olaya müdahale etmedi. Türkiye-İsrail destekli İlhan Aliyev rejiminin, Amerikan askerleri Ermenistan'da iken bu pervasız saldırıyı başlatması, Joe Biden yönetiminin savaşa yeşil ışık yaktığına işaret ediyor.

Azerbaycan saldırıyı, "bölgede anayasal yapıyı yeniden tesis etmek" olarak duyurdu ve "antiterör operasyonu" diye adlandırdı. Emperyalistlerin riyakarlığını örnek alan Aliyev hanedanlığı, gerçekleri tersyüz eden "antiterör operasyonu" adını kullanarak saldırganlığına güya kılıf uydurdu.

Dağlık Karabağ'da yerleşik nüfusun çoğunluğunu Ermeniler oluşturuyor. Nitekim 1988 yılında Dağlık Karabağ'da yapılan referandumda Ermenistan'a bağlanma kararı çıkmıştı.

Referandum sonrası iki ülke arasında restleşmeye yol açan kriz, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte sertleşerek savaşa dönüştü.

Rusya'nın desteğini arkasına alan Ermenistan Azerbaycan'a bağlı Laçın, Kelbecer, Zengilan, Kubatlı, Fuzuli, Ağdam, Cebayıl gibi kentleri ele geçirdi. Dağlık Karabağ Ermenistan'a bağlandı ve Dağlık Karabağ Cumhuriyeti kuruldu. Ne var ki bu "cumhuriyet" Ermenistan dahil, hiçbir ülke tarafından resmi olarak tanınmadı.

İki ülke arasında süren düşük yoğunluklu savaşa, 1994 yılında Rusya'nın arabuluculuğunda "ateşkes anlaşması" imzalanarak "son verildi". 2020 yılı savaşına kadar silahlar neredeyse hiç susmadı. İki ülke arasında kısa süreli çatışmalar devam etti. 2020 yılında Azerbaycan-Ermenistan arasında 44 gün süren savaşta Azerbaycan Kelbecer, Zengilan, Kubatlı, Cebayıl Laçın, Ağdam ve Fuzuli gibi kentleri geri aldı. 9 Kasım 2020'de 44 gün süren savaş sonrası Rusya, Ermenistan ve Azerbaycan arasında varılan anlaşmada Dağlık Karabağ ile Ermenistan arasında tek kara bağlantısı olan Laçın Koridoru'nun güvenliği "Rus Barış Güçleri"nin denetimine verildi. Azerbaycan anlaşmaya uymayarak, Aralık 2022'de Ermenistan'la Karabağ arasındaki tek kara bağlantısı olan Laçın Koridorunu fiilen kapattı. Gemi aziya alan Azerbaycan, "Azeri toprağı" olarak gördüğü Dağlık Karabağ'ı işgal etmek için hazırlık yapıyordu. Laçın Koridoru'nun kapatılmasıyla savaş adeta ilan edilmiş ve "geliyorum" demiş oldu. Bölgede yaşayan halkı açlıkla "terbiye" etme, baskıyla "dize getirme" politikası uygulanmaya başlandı. "Uluslararası Toplum" diye tabir edilen ABD ile Batılı emperyalistler ise bu insani

drama karşı bir iki "kınama" açıklaması hariç, sessiz kaldılar. Azerbaycan konjüktürel durumun elverişli olmasını fırsat bilerek 19 Eylül'de saldırıya geçti. Azerbaycan'ın "nihai" amacı; Dağlık Karabağ'ın özerk statüsünü işgal ederek ortadan kaldırmak ve büyük çoğunluğu oluşturan Ermeni nüfusu göçe zorlayarak bölgenin demografik yapısını değiştirmektir. Azerbaycan'ın "antiterör operasyonu" sonlandırılmış olsa da artçı sarsıntıları devam ediyor. Güvenlik kaygısı taşıyan sivil halk ise bölgeyi terk etmek için yollara düşmüş durumda.

Azerbaycan'da kendi "tek adam rejimini" kuran Aliyev'in Tayyip Erdoğan'la yaptığı görüşmenin ardından saldırı emri vermesi dikkat çekti. Yani Türk devleti Dağlık Karabağ krizinde sadece taraf değil, sorumludur da aynı zamanda. Nitekim AKP şefi Erdoğan, daha çok taviz vermesi için Ermenistan'ı doğrudan tehdit etti. Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki savaş, Kafkasya'da yaşanan "yeniden paylaşım" dalaşının bir parçasıdır. Dünya genelinde sertleşerek süren "yeniden paylaşım" dalaşının bu bölgedeki yansımasıdır.

Dağlık Karabağ'da emperyalist güçler ve Türkiye gibi yayılmacı bölge devletleri krizin esas sorumlularıdır.

SSCB'nin dağılmaya yüz tuttuğu süreçte milliyetçilik ve ulusal boğazlaşmalar birbirini izledi. Çatışmalar, katliamlar ve halkların yerlerinden edilerek göçe zorlanması devreye sokuldu ve bugün yaşanan kanlı tablonun temeli atıldı. Dağlık Karabağ ise bu tablonun sadece küçük bir parçasıdır.

Tersi de mümkün ve mümkün olduğu SSCB döneminde görüldü de. Ancak kapitalist egemenlik geri gelince savaşlar da kaçınılmaz oldu. Halkların kardeşliğinin yeniden tesisi de ancak kapitalizm belası def edildiğinde yeniden mümkün olacaktır.

Halklar kendi geleceklerine kendileri özgürce karar vermedikleri ve kardeşçe bir arada yaşama kültürünü geliştirmedikleri sürece ulus, devlet, millet sarmalında o ya da bu emperyalist hesap ve dalaşların "kurbanı" olmaktan kurtulamayacaklardır. Bu ölümcül döngüyü kırmak için ise halkların birleşik anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeleri zorunludur.

İnfaz düzenlemesi ve kadın cinayetleri

B. Koza

Temmuz ayında kabul edilen Torba Yasa içerisinde bulunan infaz düzenlemesiyle kadına yönelik şiddet, cinayet, tecavüz, çocuğa yönelik cinsel istismardan suçlu kişilerin toplumun içine salınmasının önü açıldı. Kadına yönelik şiddet dahil pek çok suça dolaylı af getirildi. Böylece kadın düşmanı politikaları ile nam salmış AKP-MHP iktidarı infaz düzenlemesiyle kadın cinayetlerini, kadına yönelik şiddeti arttıracak bir adım daha attı.

Saray yargısı çocuk istismarcılarına, kadın katillerine mümkün olan en az cezaı verirken, infaz düzenlemesi ile de kadına yönelik şiddete adeta davetiye çıkartmaktadır. İnfaz düzenlemesinin yaratacağı sonuçların bir örneği geçtiğimiz günlerde Konya'da yaşandı. Cezaevinden izinli olarak çıkan N.S., birlikte yaşadığı Damla D.'yi kendisini aldattığını iddia ederek 51 yerinden bıçaklayıp öldürdü. Belli ki katil N.S., Saray yargısının kendisinden yana olduğunun farkında olarak, "aldatma" gerekçesini ortaya atmakta, ciddi bir ceza almayacağına güvenmektedir.

İnfaz düzenlemesi öncesinde de aldıkları "iyi hal" indirimleri vb. uygulamalarla adeta ceza almadan salıverilen pek çok kadın katili, istismarcı aynı suçları işlemeye devam etti. Çünkü onları kayıran Saray rejimi işbaşındadır. İnfaz düzenlemesiyle sokaklara salınanlar, Damla D. örneğinde olduğu gibi, aynı suçları

büyük bir pervasızlıkla işlemekte sakınca görmüyorlar. AKP-MHP iktidarının politikaları katillerin şöyle düşünmelerine zemin hazırladı: "Cinayet işler kısa süre yatar çıkarım." Bu ise cinayetlerin bizzat iktidar tarafından teşvik edilmesi anlamına geliyor.

İnfaz kanununda yapılan değişikliğe pek çok hukukçu itiraz ediyor. Ayrıca düzenlemenin iptal edilmesi için CHP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yapıldı. BirGün'e konuşan Avukat Hülya Gülbahar İstanbul Sözleşmesi'nin iptalinin ve yeni infaz düzenlemesinin yarattığı sonuçlara vurgu yaparak şunları ifade ediyor:

"İstanbul Sözleşmesi'nin 66'ncı Maddesi'nin karakol ve cezaevinden serbest bırakılanları bildirmesi hükmü uygulanmıyor. Eski Adalet Bakanı Bekir Bozdağ döneminde salınan suçluları, savcılarını ve karakolların kadınlara bildirimde bulunması istense de yeni yasa çerçeve-

sinde bu uygulamanın yapılmadığını görüyoruz. 31 Temmuz'da çıkan af kanununda sanıklar, UYAP sistemine kayıtlı telefon numaralarından aranarak ya da mesaj atılarak yasa karşısında ne zaman salınacaklarının bilgisinin verilmesi düzenlemesi yapılmıştı. Demek ki yargı, cezaevi, İçişleri Bakanlığı şiddet faillerine bir mesaj ve aramayla ulaşabiliyor. Neden şiddet mağduru kadın ve çocuklar haber edilmiyor. Günde 3 kadının öldürüldüğü, ülkenin bir kadın mezarlığına çevrildiği durumda Adalet Bakanı ve Aile Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı başta olmak üzere bütün bir devlet mekanizmasının alarma geçmesi gerekirken eski suçlular şiddete teşvik ediliyor."

İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi, yeni infaz düzenlemesi, 6284 sayılı yasanın hedefe çakılması örneklerinde görüldüğü gibi iktidar, kadın düşmanı politikaları sistematik bir şekilde hayata geçiriyor. Bu uygulamaları, başta Saray

rejiminin şefi Erdoğan olmak üzere iktidar sözcülerinin "ailenin korunması" adı altında kadınların ne giyeceğinden, nasıl hareket edeceğine karar vermeye çalışan cinsiyetçi/gerici söylemleri tamamlıyor.

Açıktır ki sistematik saldırılarla emekçi kadınların korkması, sinmesi ve erkek egemen sömürü düzenine boyun eğmesi isteniyor. İnfaz düzenlemesi de bu saldırıların bir parçasıdır. Çünkü evde, işte, sokakta, toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadınların korkmaları, sinmeleri ve uysal köleler haline gelmeleri kapitalist sömürü düzeninin işine gelir. Sermayeye hizmette sınır tanımayan Saray rejimi kadın düşmanı politikalarını tam da bu sebeple tırmandırıyor ve sistematik bir şekilde hayata geçiriyor. Bir yandan kadına yönelik şiddeti tırmandıran, diğer yandan kadınları esnek, ucuz iş gücü olarak gören, ev içi bakım işlerini tamamen onların sırtına yıkan uygulamalar arttırılmaktadır.

Bu saldırıları engellemek için kadınların hayatlarını, geleceğini çalan sömürü düzeninden ve onların temsilciliğini yapan Saray rejiminden hesap sormak için emekçi kadınların örgütlü mücadeleyi büyütmekten başka bir seçeneği bulunmuyor. Kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin işçi sınıfının diğer talepleri ile birleştirilmesiyle; emekçi kadınların bu mücadelenin ön safında yer almasıyla gerçek ve kalıcı kazanımlar elde edilebilecektir.

Gebze'de emekçi kadınlarla hayat pahalılığı üzerine konuştuk...

"PAHALILIĞIN SONUCU PEK ÇOK KADIN ÇÖPTEN YIYECEK TOPLUYOR"

Her şey çok pahalı, çalışanlar güç yetiremiyor. Bu pahalılık durumu kadınları daha çok vuruyor. Çalışan kadınlar düşük ücrete mahkum ediliyor ve geçinemiyorlar. Çalışmayan kadınlar için ise tarif edilmesi güç bir geçimsizlik söz konusu.

Uzun bir süredir hayatımızda ulaşılabılır pek bir şey kalmadı. Kasabın önünden geçemiyoruz örneğin. Gıda, giyim alanında pek çok şeyi ya hayatımızdan çıkarttık ya da daha ucuz olanla değiştirmek zorunda kaldık.

"İnsani pek çok şeyden mahrumuz artık"

Beni en çok rahatsız eden şey ise, pek çok kadının çöpte yiyecek aramasıdır. Marketlerin attığı ürünler de değil, direkt çöpten yiyecek toplayanların sayısı gittikçe artıyor ve gördüklerim hep kadın.

Çalışanların yoksullaştığı şartlarda geride kalanların hali bu şekilde. Bizler bu koşullarda hayatın hiçbir alanında olamıyoruz aslında. Sosyal hayat yok, eğlence yok. Önceden takip ederdik ve toplu gidilerimiz olurdu, ama şimdi çevremden hiç kimseden sinemaya girdiğini duymuyorum. İnsani pek çok şeyden mahrumuz artık.

GEBZE'DEN ÇALIŞAN BİR KADIN

"BU HAYAT PAHALILIĞI KADINLAR İÇİN ÇOK AĞIR SONUÇLAR DOĞURUYOR"

Okullar açıldı. Kırtasiye masrafları iyiden iyiye artmış durumda. Anneler, geçen seneden kalan defterleri silip çocuklarına vermek zorunda kalıyorlar. Oğlum anasınıfına başladı, okuldan uzun bir alınacak listesi verdiler. İstenilen malzemeler çok pahalı, bir de üzerine aidat vermemiz gerekiyor. Örneğin ben küçükük 1 cetvele 15 TL vermek

zorunda kaldım. Almam gereken yığınla ihtiyaç var.

Bu yılki mağduriyetler arasında çocuklara bir öğün yemek verilmemesi de var. Geçen sene 1 öğün yemek veriyorlardı. Bu sene vermiyorlar, sadece deprem bölgeleriyle sınırladılar. Anneler olarak beslenme çantalarına ne koyacağımızı şaşırıyoruz. Meyve çok pahalı.

Bunların yanında, servis sıkıntısı yaşıyoruz. Benzin o kadar pahalı ki, servis şirketleri ihaleye bile girmiyor çünkü yüksek fiyat çekse aileler karşılayamıyor vs. Çalışan anneler ayrıca mağdur ne servis bulabiliyor ne çocuğunu bırakabiliyor. Bu hayat pahalılığı kadınlar için çok ağır sonuçlar doğuruyor.

Gebze'den emekçi bir kadın

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Eğitimde dinci gerici dönüşüm

S. Dede

Eylül ayı itibari ile eğitim-öğretim dönemi kademeli bir şekilde başlıyor. Yeni eğitim-öğretim yılı başlarken yüz binlerce emekçi derinleşen ekonomik kriz karşısında deyim yerindeyse ayakta kalmaya çalışıyor. Eğitim öğretim giderleri ise ekonomik krizin etkisi ile ciddi boyutlara ulaştı. Enflasyonun etkisi ile okul araç gereçleri, servis, yemek ücretleri emekçi çocukları için eğitim hakkının gaspını daha da derinleştirdi. Kuşkusuz bunun ağır sonuçlarını ilerleyen aylarda daha çok göreceğiz.

Eğitim dönemi başlarken ekonomik kriz kadar gündem olan ve yakıcı bir soruna dönüşen bir diğer sorun ise eğitim alanında dinci-gerici ideolojik saldırıların tırmandırılmasıdır. Dinci faşist AKP-MHP iktidarının bu saldırıları elbette yeni değil. İktidara geldikleri ilk günden bu yana 4+4+4 saldırısından İmam Hatiplerin eğitimin her düzeyinde yaygınlaştırılmasına, gerici tarikat ve vakıflarla imzalanan protokoller ve iş birliği yapılmasına kadar uzanan bir dizi saldırıyı hayata geçirdiler. Saldırıların arkasında AKP iktidarının toplumu dinsel gericiliğin dipsiz karanlığına itme, Saraya "biatkar ve itaatkâr" yeni nesiller yetiştirme ve dinci gerici kültürel hegemonyasını tüm topluma dayatma amaçları yatıyor. Adım adım eğitimde gerçekleştirdikleri dönüşümlerle bunda yadsınamaz bir yol kat ettiler. Ancak ulaşabildikleri sonuçlardan memnun değiller. Çünkü her köşe başında açtıkları İmam Hatipler'in kontenjanları bütün teşviklere karşın hala dolmuyor. Dinci-gerici kültürel hegemonyayı bir ölçüde sağlasalar da hala en çok yakındıkları olgulardan biri "kültürel iktidar olamamak." Hala toplumun en dinamik kesimi olan gençlik üzerinde "kültürel hegemonya" kuramadılar.

Ancak bütün bunlara rağmen eğitimde dinci-gerici uygulamalar yoksul işçi ve emekçi çocuklarını doğrudan etkiliyor. Dinci-gerici tarikat, dernek ve vakıflar anaokullarından ilk okullara ve liselere kadar eğitim kurumlarında adeta cirit atıyor. "Dini ve milli eğitim", "ahlak ve maneviyat eğitimi" gibi sahte adlar altında dayatılan gericilikle emekçi çocuklarının bilinçleri bulandırılıyor. Tüm bunlara ek olarak ÇEDES gibi projelerle "değerler eğitimi" yapmak adı altında vaizler, imamlar, din adamları eğitim ku-

Nitelikli ve bilimsel eğitim hakkını elde etmenin yolu işçilerin, emekçilerin ve gençlerin örgütlenmesinden ve mücadeleyi büyütmesinden geçiyor.

rumlarına yerleştiriliyor. Toplumu orta çağ karanlığı içinde boğmak için bu uygulamalara imza atan AKP-MHP rejimi, gericilik propagandası yaptırıldığı kişilere kadro açarken atama bekleyen yüz binlerce genci işsizliğe mahkum ediyor.

Çocuk istismarını savunan birini Adalet Bakanı yapan Saray rejimi, karma eğitimden rahatsız olan bir başka gericiyi de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Bu kişi bakan koltuğuna oturtulduktan sonra karma eğitimi tartışmaya açmaktan söz etmeye başladı. Sarayın Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) ise 2023-2024 eğitim yılına dair yayımladığı yeni çizelgede, okullarda din dersleri saatlerinin arttırılmasını hedeflediğini ilan etti. Çizelgeye göre liselerde sekiz saat zorunlu olan din dersi, ayrıca dört saat "zorunlu seçmeli", dört saat "tercihe bağlı seçmeli" olacak şekilde toplamda 16 saate kadar yükseltiliyor. Haftalık ders çizelgelerinde yapılan değişikliklerle, ikinci yabancı dille ilgili dersler

de zorunlu olmaktan çıkarılıyor. Belli temel derslerin saatleri de düşürülüyor.

Kuşkusuz var olan hali ile eğitim nitelik ve bilimsellikten fersah fersah uzaktır. Ancak MEB'in yayınladığı bu çizelge hayata geçirildiğinde eğitimin niteliği ve bilimsel içeriği kısıntı düzeyinde bile kalmayacaktır. Dinci-faşist iktidarın yaratmak istediği "dindar nesil" için yüz binlerce emekçi çocuğu dinsel gerici ideoloji ile daha da zehirlenecek. Kendi çocuklarını Amerikalarda, kolejlerde, özel okullarda, özellikle de yabancı dil ile eğitim veren okullarda okutan bu dinci-faşistler emekçi çocuklarının ise geleceğini çalmak, kendi ideolojisine uygun, dinsel gericiliğin etkisi altında sorgulamayan, düşünmeyen, ucuz iş gücü olarak kullanılabilir bir "sürü" haline dönüştürbilmek için her yola başvuruyorlar.

Eğitimdeki bu dinsel gerici dönüşüme karşı ise tek seçeneğimiz mücadele etmek. Zira elemeci, dinsel gerici eğitim

sistemi çocuklarımızın bilincini bulandırıyor, onları uysal köleler haline getirmek istiyor. Bu gerici iktidar eğitimde bilimsellikten kısıntı dahi kalsın istemiyor. Bu kapsamda gündeme getirilen saldırılar çocuklarımızı, yani geleceğimizi tehdit ediyor. Üstelik ekonomik kriz ile birlikte eğitimde fırsat eşitsizliği de alabildiğine derinleşiyor. Emekçilerin çocukları devlet okullarına gitmeye mecbur oldukları için bu eğitimden bir adım ilerisini dahi göremiyor. Bir zamanlar emekçilerin bütçelerinde ciddi zorlanmalara rağmen "bireysel kurtuluş" olarak gördükleri ve mahkûm edildikleri "özel derslerin" bugün adı dahi anılamıyor. Zira artık çocukları sözde parasız eğitim veren devlet okullarına dahi göndermeye bütçeleri yetmiyor. Nitelikli ve bilimsel eğitim hakkını elde etmenin yolu ise işçilerin, emekçilerin ve gençlerin örgütlenmesinden ve mücadeleyi büyütmesinden geçiyor.

MESEM'e kayıtlı çocuk, iş cinayetinde katledildi

Manisa'da 16 yaşındaki Zekai Dikici isimli çocuk iş cinayetinde hayatını kaybetti. Dikici'nin haftada bir gün eğitim için okula gittiği, diğer günlerde özel bir işyerinde elektrik tesisat işlerinde ve ayrıca çalışması gereken mesai saatlerinin dışında çalıştığı öğrenildi. Alaşehir Sümer Oral Mesleki Eğitim Merkezi'ne kayıtlı Dikici'nin çalıştığı inşaattan düşerek ölmesi mesleki eğitim alanını da tekrar tartışmaya açtı.

Mesleki eğitim alanında ucuz emek sömürsünün yaşandığı ve çocuk işçiliğin meşrulaştırıldığı açık bir olgu. Zira bu alan, tamamen kapitalistlerin ihtiyacını karşılamak üzerine kurulu bir mantıkla şekillendirilmiş durumda. Dahası, bu doğrultuda atılacak yeni adımlar kapıda bekliyor. Orta Vadeli Ekonomik Program (OVP), her düzeydeki eğitimin, şirketlerin ihtiyacı olan işgücünü yetiştirmeye yönelmesini öneriyor. Çocukların OSB'lere çirak olarak hazırlandığı MESEM'lerin çoğaltılması da bu programın temel noktalarından biri.

Avrupa Birliği ile Türkiye İş Kuru-

mu'nun ortak çalışması olan "Ne Eğitimde Ne İstihdamda Olan Gençler için İşgücü Piyasası Destek Programı (NEET PRO) Teknik Destek Projesi" 2021 yılından bu yana yürürlükte. Eğitimde de istihdamda da yer almayan 15-29 yaş aralığındaki gençleri kapsayan proje için AB'den fon alınırken, öte yandan ucuz emek sömürsü yoğunlaştırılıyor. OVP içerisindeki mesleki eğitim projelerinin dayanaklarından birini de burası oluşturuyor.

Yalnızca MESEM'lerdeki öğrenci sayısı sadece son bir yıl içerisinde yüz altmış binden bir milyon dört yüz beş bine ulaş-

tı. Bunlardan 295 bin 189'unun 18 yaş ve altında olduğu açıklandı. MESEM'lerdeki çocuklar OSB'lerde açılan mesleki eğitim merkezlerinde imzalanan protokollerle haftada 1 gün okula, 4 gün ise işe gidiyor. Öğrencilerin ücretleri ise 9., 10. ve 11. sınıflar için asgari ücretin yüzde 30'u; 12. sınıflar için ise asgari ücretin en az yüzde 50'si kadar.

Milli Eğitim Bakan Yardımcısı Kemal Şamlıoğlu, meslek liselerinde okuyan ve staja giden öğrencilerin aylıklarında "iyileştirme" yapılacağını iddia ediyor. "Mesleki eğitimi özendirecek kalıcı bir

çözüm üzerinde çalışıyoruz" diyen Şamlıoğlu düzenlemenin Torba Yasaya yetiştirilmesinin planlandığını ileri sürdü. Öğrencilere sermayeye bedava çalışınlar diye verilen ücretler ise emekçilerin vergilerinden karşılandı ve karşılanmaya devam ediyor.

Önceki dönemin "solcu" milli eğitim bakanı mesleki eğitimi överken "Sen ağa, ben ağa bu inekleri kim sağa" diyebilmişti. O süreçten bu yana "inekleri sağmak için yetiştirilen" çocuklar iş cinayetlerinde öldürüldü. Çocuk işçi sayısı giderek artıyor. Şimdiki milli eğitim bakanı ise "mesleki eğitimin özendirilmesi" diye konuşuyor. AKP-MHP iktidarının eğitim politikaları çerçevesinde din istismarı artıyor, ÇEDES gibi protokollerle gerici tarıkatlar eğitimin parçası haline geliyor. Din istismarı ve emek sömürsü üzerine kurulu eğitim sisteminde hedef örgütsüz, biat eden, sermayenin saldırılarına karşı "sabreden", sermaye için "can veren" bir kuşak yetiştirmek.

G. UMUT

Dinci-gerici eğitim politikalarına geçit vermeyelim!

AKP, iktidara geldiği günden bu yana eğitimi dinci-gerici propagandanın aracı haline getirmek için her türlü pervasızlığı sergiledi. Rejim karşısında itaatkar, "kindar/dindar" nesil yetiştirmek ve buna dayanarak kendi geleceğini garantiye almak için pek çok saldırı gerçekleştirdi. Ancak ortaçağ artığı ideolojiye dayalı yaşam biçimini dayatması, toplumun geniş kesimleri tarafından tepkiyle karşılandı/karşılanıyor.

Seçimlerin ardından Tayyip Erdoğan'ın Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) koltuğuna oturttuğu Yusuf Tekin, şefini memnun etmek telaşıyla işe başladı. Daha önceki bakanların cüret edemediği konulara el atan Tekin, gerici taarruza başlamak için idmanlı olduğu izlenimi verdi. Eğitim alanında milyonlarca öğrenci pek çok sorunla boğuşurken ve niteliksiz eğitime mahkum edilmişken, bu Saray görevlisinin düşündüğü şey erkek

ve kız öğrencilerin ayrı okullarda okutulmasıdır. Bu pervasız saldırının hedefinin toplumun geniş kesimlerine dayatılan dinci-gerici politikalarla aynı olduğunu unutmamak gerekiyor. Çünkü yaşamın farklı alanlarında yapılan dayatmalar bütünlük teşkil ediyor.

MEB'in hayata geçirdiği uygulamaların yanı sıra, dinci-gerici iktidarın on milyarlarca lira bütçe ayırdığı Diyanet İşleri Başkanlığı da (DİB) eğitim alanına kirli ellerin atmış bulunuyor. İktidar, bir aparat olarak kullandığı DİB üzerinden de pek çok dinci-gerici politikayı hayata geçirmeyi planlıyor. Eğitim-öğretim müfredatlarının bilimsellikten ve laik içerikten uzak olarak düzenlenmesi, geçtiğimiz eğitim döneminde ÇEDES uygulamasının protokollerinin imzalanması, eğitim alanında yapılmak istenen dinci-gerici uygulamalara verilecek güncel örneklerden bazılarıdır. Bu politikaları hayata

geçirmek için her türlü olanağı değerlendiren iktidar, son olarak Diyanet İşleri Eğitim Hizmetleri Müdürlüğü'nün örgün eğitim kurumlarında "Kur'an Eğitim Merkezleri" kuracağını duyurdu. Ayrıca müdürlüğe verilen görevlendirme ile örgün eğitim öğrencilerine dini temellerde kurslar verilmesinin de önü açılmış oldu.

Diyanet İşleri Eğitim Hizmetleri Müdürlüğü'nün örgün eğitime yönelik hayata geçirdiği bu düzenleme ve ÇEDES protokolü ile çocukları hedef alan gerici saldırılar yeni bir boyuta taşındı. Toplumun geniş kesimlerinin yaşama biçimine küstahça mücadele eden iktidar, eğitim alanına yönelik bu düzenlemelerle eğitim çağındaki çocukları gerici ideoloji ile zehirlemek istiyor.

İdeolojik zehirle sersemletilmiş, iktidara ve kapitalistlere boyun eğen, kölece koşullarda çalışmayı "olağan" sayan

bir nesil yaratmanın peşindeler.

"Kız ve erkeklerin ayrı okullarda okutulması gerekir" söylemlerinden "maneviyat eğitimi" uygulamalarına, kadınların ve gençlerin ne giyeceğine ne yiyeceğine ve ne konuşacağına müdahale etmeye kadar uzanan pervasız saldırılar yapıyor. Rejim, eğitim alanında devreye soktuğu gerici icraatlarla ve zehirli söylemlerle, toplumun geniş kesimlerinin yaşam biçimini orta çağ kurallarına göre dizayn etmek istiyor. Geline aşamada gemi azya alan saldırganlığa karşı durabilmenin en etkili yolu her alanda örgütlü mücadeleyi yükseltmek olacaktır.

Öte yandan, eğitim alanlarında yapılmak istenen yeni düzenlemelerle eşit, parasız, bilimsel, laik eğitim hakkının gaspı daha da derinleştirilecek. Bu hakkı gasp ettirmemek, çocuklarımızın eğitim hakkına ve geleceğine sahip çıkmak, karanlığa teslim olmamak için de örgütlü mücadelenin yükseltilmesi dışında bir seçenek yoktur.

K. SÖNMEZ

*Gerici-faşist rejimin yargısı toplumsal
mücadelenin tepesinde giyotin gibi işliyor...*

**Yargı terörüne karşı
siyasal hak ve özgürlükler
mücadelesini büyütelim!**